

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Theologia universalis - Cod. Ettenheim-Münster 337

[S.l.], 1750-1751

Tractatus I - De Deo uno

[urn:nbn:de:bsz:31-131803](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-131803)

Tractatus I
De
Deo uno.

Dei nomine oēs intelligunt Potestatem seu Ens aliquod per-
fectissimū, à quovis alio independens ceterorum omnium
causā et Originē: cuiusq; cognitioe solius Philoſophiae immo
et Religioſis primū fundatū esse tradit Aq. 1. 2. 11.
credere oportet. Quae sententia ad Deū quā eff. pro
varietate q̄ntū hocce in tractatu benevolentia in
gloria eū differimus Capita, ac primō de Dei exiſtētia
et unitate, nōā seu essētia nobis agendū, postea ipsius
attributa generatim ac sigillatim expendemus.

Caput I
De Exiſtentiā unius
Dei.

Deū exiſtere fide dōna q̄ntal tū ex mox allegato
Aq. 1. 2. 11. ex ſingulis vera Scripturae 1. paginis
ubi Deū ſua exiſtētia teſtificatus eſt. quatuor
am circa. Dei unius exiſtētia quatuor artibus inq̄ren-
da nobis ſunt

Articulus I

An Existentiæ Dei cogni- tio nobis innata

Notandum innata dicitur rei aliusque notio seu
idea qua nec à sibi hausta est, nec discursu
quaratur sed usque veritas ea sola sponte apprehensa
à mente sana et attentè patitur dignoscitur, talis
est ista moralis veritatis cognitio alteri ne feceris
quod tibi fieri non vis

Conclusio

Existentiæ Dei cognitio unicuique homini innata est.

Prob. 1. ex S. Scriptura Gal 4. dicitur Signatum est
sup nos lumen vultus sui Dni, ac ob aliud
sup nos signatum lumen Dei non dicitur nisi
quia sua existeret notitia seu lumen si hoc in-
generavit deus ut interpretantur h. Patres.
Prob. 2. ex B. P. S. Gregorius Clemens Alex. in admonit-
one ad gentes. ubi inquit Imperatoribus insilla-
tus est quidam divinus influxus, quia de eoa vel
inviti quæ patebatur unum esse Deum.

Tertul. 2. i. qtra Marcianu C. 10. acc aut à primor-
die opia Dei dos est. Ar nobis Obi qtra Gon-
tes quisna est Kou aut cui n fit ingenitu Dnu
cunctoru, qua p moderatore existere.

Ex his Scripta et 68 testmnijs hoc q faictur argtu:
god in oibz urfim occurit, god attendenti statim
affulget, quib ex inimis Kou animis vel in viti
erumpit illud innatu Dni debet ac ingenitu ut pa-
let, di talis est cognitio Dei go @.

Ex his goq, Collegitur fieri n posse ut quis ratione pro-
ditus invinibilis Dei existere ignoret; hinc aut
Tertul apolog. C. 17. Rae est Suma delicti nolle re-
cognoscere, que ignorare n possunt.

Objt. Cognitio à naa ipsa ingenitae remodifan-
tit ai talis n est existere Dei: si quippe ababe
existere atthei, qui Deu epe ignorantiae protervi
ngant go @.

R. D. m. jbatnd. existere Atthei practica et ex-
ternè C. Speculativa et internè N. Atheus practici
is est qui ita perditæ vivit ac si Deus n epe, su-
pplmus crim inu ultor ac vindex, bene metos
hujusie generis Attheos existere n diffitemur.
Atheus Peltre is est, qui utens ratione mente
Pana et attentè intentus et ad p suasu habet nullu
existere Deu, tales dari Attheos proorsus aga-
mus.

Ensi. Psalmo 13. Dixit in insipiens in corde
suo n est Deus. go dantur Atthei internj

R. d. a. in corde suo perverso et corrupto C. a. in
codice suo integro N. a. Si am ex degravatis
affectibz eo interdum nulli deveniunt, ut ipsu
legis naalis dictamen alqdo in se pæfocent, ne
importunis stimulis agerentur, quid hi poterunt
et ingenita Dei cognoscere si n delere penitus sal-
tem obfcurare, ncl cogantur in invit, cognoscere

cogni:

notia di
deus
et d. p. h. p.
reus. p. h.
et n. p. h.

gnitio
rata est

gnitio
ob aliud
ibz. p. h.
n. o. h. h. i.
Pater.
C. in amon.
Pater. velle.
C. cas. vel.

quod n̄ possent impietati suae sevesu vindicem
n̄ reformidare. Ita S. Aug. in hunc Psalmum.
Inc. 2. Lactant. C. 1. d. v. I. Juss. C. 1. in the-
os recenset plures ethos qd fūd

Re. d. a. recenset inter Athesos in usu antiquo
q. d. in usu ap. Pa. in morem culpa ap.
antiquos qd haberi pro Athesis, qui Deorum
plurium cultu improbarent, aut à populari deo-
rum cultu recederent.

Inc. 3. n̄ longe ab hac aetate nostra pro vero
Atheo habitus est Vaninus viris ob impietate
flamis Tolosa traditus aō 1619. qui n̄ usq.
ad morte Dei existera negavit qd

Re. d. a. pro vero Atheo extens. C. 2. Na. ne
obstat qd ad morte usq. in suo impietatis
furore obstinate permanere visus fuere ut em
pfundu esse Desperatu cor injit, potuit hoc
videri qtra interiore spū ad offensa ab et
eandem vana cupida gtae reportanda.

Obj. 2. illius notio nobis à natura insita n̄ est,
cujus existera ex creaturis manifeste imptatur.
at talis est existera Dei qd

Re. N. M. n̄ em repugnat medio multijlici
existera Dei imptari qd ex idea nobis innata,
sed ex creaturis, sed ex fide et revelatne.

Inc. 1. ois cognitio à fide habet Origine aut fide
discurrū n̄bitur qd

Re. Na. na imede sine ministerio spū sine
discurrū veritates istas recipimus: impossibile est
idē sine esse et n̄ esse. alterj ne fueris.

Inc. 2. idea entis fide haberi n̄ possumus
nisi à comparatne ad ens mysticu qd Deus n̄
cognoscimus nisi discurrēdo.

R. Na. na potius in se habet n cognoscimus nisi
ex gratia ad ens effectum; hoc em tale est
ex se, et ex sua natura sine ulla gratia: illud
vero n dicitur nec est nisi gratia id est quia ex
his effecti mensura n adaequat.

Obj. 3. Si essetia Dei cognitio nobis esset naturaliter
indita, essetia qoz, Dei cognitio nobis esset naturaliter
inserta; cu essetia et essetia Dei nequa videretur
diffquantur saltem qz, qz.

R. d. Seq. M. essetia qoz, Dei cognitio inadaequata
D. M. adaequata N. M. na licet essetia Dei n
possit apprehendi nisi per rationem entis, et simpliciter, n ha-
betur in essetia Dei off. gustus adaequatus, seu
ratio independentis, oisolentis, et coeterni Dei
essetia animo n se statim offerunt.

Quae: quid sit ista ingenita Dei cognitio?
R. cognitio illa fonta est in ipso lumine naturali
sui simpliciter, qua ex se tran. apprehensio naturaliter
illuminis deum est eo ipso modo, qz statim ac sine
iusto discurru prima praecepta cognoscimus

Articulus II

An ista propositio Deus est sit per se nota quo- ad nos.

Notand. essetia nota quoad se, et nota quoad nos
diffquantur coviter illis. priore aequal illa est,
cuus p. catu est de ratione ac essetia sibi!
essetia vero nota quoad nos ea dantur, quae
ex his ita inter se gstat ut statim cuilibet homini

6

conversio apparet, mentemque se; ab aliis disc
 cursum in sui apertum sapient. propositio Deus est
 nota esse secundum se certum est, quia positum est de
 essentia sibi seu existere de essentia Dei; quod veru-
 ria vero est non in se non nota.

Conclusio

Propositio Deus est nota est quo ad nos.

Q. Illa propositio nota est quo ad nos cui auditio illis
 eius statim sine discursum mens acquiescit,
 eamque serio negare non potest: ai talis est ista pro-
 positio Deus est quod est in se habet. nota est de illi-
 quibus ens perfectissimum quod nullo modo esse exco-
 gitari potest, ai fieri requirit ut eo apprehendatur
 ens perfectissimum quem statim existens percipiat;
 cuius existens sit maxima perfectio
Quæst. hæc propositio nota non est quo ad nos, quia
 probari exigit, ai talis est hæc propositio Deus est
 quod est in se. nam licet hæc propositio varijs impressat.
 nobis confirmetur, confirmari tamen non indiget ex
 se, sed tamen ut quorundam respiciatur similitudo,
 qui veritati manifestissime obstrere non ve-
 rentur.
Quæst. licet ens ut perfectissimum apprehendatur,
 in negari potest illud re ipsa existere; quia ens
 illud ut perfectissimum quicquid sit in mente et
 ex hypothesei quod existere. sunt hoc potest sibi
 fingere potest alijs creatis perfectissimum, quia in

idcirco n̄ quæriatur nris existens qd
Sp. N. a. nō supposito et statuto ex eodē et innat
to oīū q̄sū nōte dei illi q̄sū p̄fectissimū, im̄glia
manifesta implicatō cogitare ens p̄fectissimū, qd
revera n̄ existat, Si em̄ decepti illi p̄fectio existē
sūt et cetera hoc ip̄o n̄ est p̄fectissimū. Res q̄
creata p̄fectissima et excogitabili ut possiblis d̄m̄gia
creata ab actuali et possibli existē abstracta
existē vero actualis in deo conceptus inctus ibi
ac proinde d̄m̄i cā quæri requirit.

Articulus III

An et quibus argumentis existentia Dei demonstra- ri possit.

Duo proponit articulus separatim inquirenda scilicet
an existentia Dei demonstrari possit et quibus argu-
mentis demonstretur.

§ I

An existentia Dei demon- strari possit.

Notandū: Duplex est demonstratio scilicet a priori et a
posteriori, illa scilicet a priori; hæc vero a posteriori
efficitur.

Notand. 2. certum est Deum non posse demonstrari a priori
quia nulla res secula existit eadem, et a seipso sua
natura ita existit, ut de cogitatione suam existetia
ab eo non separari possit. quod ergo non est de
demonstrationibus a posteriori.

Conclusio Existentia Dei demonstrari potest a posteriori.

Prob. ex S. Scriptura Sap. 13. a magnitudine Spe-
ciei, et rebus cognoscibiliter poterit creator horum
videri. A Rom. 1. invisibilia Dei a creatura man-
di per ea, quae facta sunt, illa conspiciuntur. Rom.
1. eterna quoque eius Virtus et Divinitas, ita ut sint
inexcusabiles. qd. 3.

Solv: obtnes.

Obj. 1. medium demonstrationis debet esse notum: ai crea-
turae non sunt nota, qd. 3.

R. 1. M. debet esse notum a seipso quatenus et ha-
bitudinis, qualis est inter effectum et causam, obitu
et potentiam. C. M. necessitate existetia N. M. porro
multa creaturas et Creatoris est necessitas illa con-
nexus, et habitudinis, quae sunt, habet visus creatu-
ris cognoscamus certo et notio sepe prima causa, a qua
illa productae fuerint
facti. omni demonstrationis sunt ex prioribus: ai creatura non
a Deo priores, qd. 3.

R. 2. M. ex prioribus cognitione C. M., ex prioribus
difficili N. M. porro in demonstranda existetia
Dei necesse est prius cognosci creaturas, tunc effectus
quod Deum tunc causa.

4ta 2. Coniuncta sunt sue naa et cognitio: ai
Deus et creaa correlata sunt qd.

R. d. m. creaa foaler pta p ratione pira A
foali creaa em maliz pta in se, pout pmo
aspectu ea cognoscimus. porro cu ex creaturis
Deu esse demonstramus, creaturas ut in se sunt
pmo aspectu consideramus, et illiqimus eas a
se ipsis n habere ut sint p ab alio creatas,
unda recte inferimus existere creatore ad Deu.

Obj 2. obtm fidei n p demonstrari: ai existea
Dei est obtm fidei iuxta illud apli credentes
ad Deu oportet credere quia est hab 11 qo

R. d. m. obtm fidei quatenus fidei obtm est
ad sola Dei revelantis auctoritate nititur C. M.
quatenus alio motivo tuaa nimiru demonstratis
evidet cognoscitur, et sic definit esse motu
fidei N. M. et sic d. m. N. ad. porro ja pta
monuimus, n repugnare, ne eandem diversis mo-
tivis cognosci. qd qd. Deus clari demonstratur,
definit esse obtm fidei respectu illius qui eius
existea clare cognoscit; et apli locus illgitur
tm de fide sedom animi paratne, ita ut qisqz
debeat esse paratus ad credenda existea Dei, si
ipsi p demonstratne n innoterent.

Obj 3. eptia Dei demonstrari n p, ai existea
est eptia Dei: qo

R. d. m. eptia Dei n p demonstrari; qe est A
qualis fit C. M. qd fit sed existea N. M.

ri a pmi
lab sue
exipia
n p de

STRAM
MORI

tudae spe:
tor hatus
creaa mu
ntur: ka
rta ut p

ai crea
nis et fo:
a obtm
M. pttis
illa con:
nis creatu
cau) a qis
i creaa n

nionibus
exipia
in tpm esse

Quibus argumentis existen- tia Dei demonstratur?

Varijs argumentis efficacissimis & metaphysicis & physicis & moralibus existētia Dei demonstrari solet; hos uniuersum duntaxat ex generis proponamus argum.

Prima demonstratio meta- physico petita ex ente nro.

Datur Ens absolute nro. Si nō datur Ens absolute nro, nullū est ens, quod nō sit contingens, ut se patet: falsū est qd, qd nō sit contingens, nullū est, quod ex se potius exigat esse quā nō esse, ut clarū est ex his: falsū est qd, qd nō sit contingens, nullū est, quod ex se potius exigat esse, quā nō esse, tota collectio entium ex se nō potius exigat esse quā nō esse: nā valet argumentatio à singularibus ad totā collectiōem in p̄dicatis quae nō ad a p̄tia attingunt, et quoties collectio nō addit singularibus, quō destruatur illig p̄dicatu attributu. Si valet ista illatio: quilibet haec; qd tota collectio haec; falsū est qd, qd nō sit contingens, nullū est, quod ex se nō potius exigat esse vel nō esse, ut patet ab aliquo d̄m nari ad esse: ai si tota collectio entium ex se nō potius exigat esse quā nō esse nō habet à quo d̄m netur ad esse potius quā nō esse; et certū est sive et nō est, est, ut supponitur; nō est, quia nō habet à quo d̄m netur ad esse

potius quā n̄ esse. q̄o manifeste falsū est, quod nullū sit ens absolute n̄iū, q̄ q̄o cetera d̄ trimentū.

Atqui Ens absolute n̄iū est Deus. nā Ens illud q̄d n̄ sitate sua nāc existit, illud q̄q̄ est aeternū. quid quid aeternū est, n̄ habet caā; quod n̄ habet caā, est à se. q̄d est à se, est ens infitū ac p̄fētū: quia ens quod à nullo ad certas guarda p̄fētū, limitari p̄t, ex se infitū est in oī genere p̄fētū; tale autē est ens n̄lū; à quo em̄ limitaretur? n̄ à se; nā sui caā n̄ est; q̄d si epet p̄ouid dubio caā ad sibi p̄fētū conferret, quā p̄ excogitari possibilis; n̄ ad aliū, quia nlla cognoscit caā se Superiorē; ens autē infitū et p̄fētū est Deus; nā ut S. Aug. P. i. de doct. Ch. ad verblt, hoc oēs Deus consensunt esse q̄d ceteris rebus oibz anteponunt. q̄o à p̄mo ad ultimū, ens absolute n̄iū est Deus.

Ergo existit Deus. nā datur Ens absolute n̄iū, sed ens absolute n̄iū est Deus: ex dicitur: q̄o Deus datur.

Secunda demonstratio physica petita ex hoc mundo visibili.

Hic mundus visibilis non est à se. nā iō si hic mundus visibilis, seu oia entia visibilia, id est, et materia quae in hoc mundo cernuntur epent à se, maa epent à se, falsū est q̄o. m̄ p̄t. Si maa epent à se, id est, si ex nāc sua existeret independentē ab aliū, epent illimitatā in oī genere p̄fētū, ac p̄oindē iā n̄ epent p̄ra maa, sed ens infitū p̄fētū, et p̄t illud q̄d est absidū. q̄o. Et si Sol v.g. epent à se, n̄ epent caā, cur potius existeret in hac mole, quā in alia majore, in hoc loco potius quā in aliū; nā

xi. ten.
lar?
Physicus la
tari p̄t
arq̄um.
meta:
nrio.
Ens absolute
n̄iū, ut q̄
nullū est
se p̄fētū
p̄fētū
ex se p̄
lio carū
vallet ar.
tū in
et quales
uatur illū
hio: q̄d
q̄o
l n̄ esse
si de p̄t
de quā n̄
p̄fētū
ut p̄p̄t
de esse

manifestum est, a seitate ex se n̄ magis exigere hanc
 mole, quā alia maiore hunc locum, quā aliud. go p
Hic mundus visibilis non est à casu. quia
 si hic mundus visibilis est à casu, certi quia ex for-
 tuito partium mixta concursu coaluit: at hoc ne diu,
 nec cogitari potest ab homine. Sane mentis. imò sa-
 tis multo magis insanit, quā qui diceret, aut cogitaret,
 Iliadem Homeri ex Pharaone, aut ex quibusda, pictu-
 ra ex colorum sortuito concursu coaliscere potuisse;
 ut facile illis sit, quis quis attendit ad huius mundi par-
 tium multitudinem, varietatem, dispositum, pulchritudi-
 nem, harmoniam.

Ergo hic mundus visibilis est ab Opificio
quodam Sapientissimo, qui est Deus. nā hic
 mundus n̄ est à se, neq; à casu: go ab Opificio quodā
 Sapientissimo; ordo em̄ meliorum optans ac p̄betus
 ad extrema pulchritudine compositus, eorumq; inter
 se ad suos fines singulis proprios apta dispositio,
 mirabilis diu convenientia, proportio ac consilio
 plane opus est nāe Altissimi opificis Summā Sapia,
 potentia, et bonitate praediti, quae Deo diuini us.
Mundus ordinatissima sua mutabilitate
et mobilitate, ait S. Aug. e. 11 de ciuit. e. 4.
et visibilium omnium pulcherrimā Specie
quodammodo tacitus et factum se esse, et n̄ nisi
à Deo infallibler magno et pulchro fieri se
potuisse proclamat.

tertia demonstratio moralis.

13.

Illud Ens Summum et infinitum existit, quod cuius vocem gentes celsae, et si maxime agrestes et barbarae agnoscunt; quod quia simul male acta vita et agitata, in invitata legem ultorae ac vindictae criminum patetur ac pertimescit; quod scilicet consensus ipsius naturae vox effusata, fieri nequit, ut iuxta aberrat naturae: ac omnibus gentibus inditum esse supremi cuiusdam Numinis seu, quae sit velut artificis in opere suo impressus character, iam demonstratum est. Quia et ipsius quia simul huiusmodi ob iuratum seculi mali se torquentur, tantum quod criminum vindictae et ultorae esse produnt. Et sane nisi supremi Numinis timore haes in officio staret, nullum vel confundi ac commiseri necesse foret: quod vel ex hoc solo demonstratur esse aliquod ens Superius, a quo, qui rei sunt, criminum filiorum poenas merito reportant.

Articulus IV.

An deus unus sit?

Notandum. Unitatem Dei oppugnarunt non gentes modo, sed et aetate veteribus haeserunt. Quotius duae paritate, Appellata ita dicti ab Appelle; Marcionibus à Marcione, Manichaei à Manae propagati duos volebant esse Deos, unum bonum, alterum malum. Ideo et Valentianus à Valentino dicti; consueverunt plura esse rerum propria, quorum, sed insania fuerit deliria, ut ea referre pudeat. Denique, Plithaesta

tres personas Jonas in plura personalitate, p in naa
di videbant, et ita tres spe quendebant deos.

Conclusio. Unicus est Deus.

Prob 1. ex S. Script. 1. Corint. 9. Scimus quia nlll do-
cui est in mundo, et qd nllq est deus nisi unus.
hinc 1us est in Symboli Artly Credo in unu deo.
Prob 2. rathe Deus est Ens pfectissimu, Ens sumu
qo nll melius: ai tale Ens unicu est, nec par
habere pt; sumu quippe n est cui aliquid adagatur.
quae erit id qd dicitur sumi magni ingit fertul 6;
atq charles 1. npe ut nll illi adagatur
id est ut n sit aliud sumu magnu, qd n fuerit
adagabiliter et si adagabiliter n erit id sumu
magnu, qo uniu se neque est qd dicitur sumu
magnu par n habendo, ne n sit sumu magnu

Solvuntur Obje:

Obj 1. melis in Scriptis appellanti di ut Exodi 7
dixit Inus ad Moysen Ecce qstui te deo cha-
raonis 6 sal 41. ego dixi di estis. qo 6
p. da. appellantur di noie duntaxat in ppo
da ipu, et p alga excellentia virtute vel
summe qoa die munere ipis qepta sit ca.
re naa, et qstio su. Na. A idat sit Moyses
dicitur deus charaonis p Lingard pffate in
charaone a deo accepta, sic Judices appellanti
di p Ambrado vita et reus, qd deus ip qesperat.

Obj 2. In Deo plures personae reales distinctae, qd in
 plures dicitur. con statte unagay, persona Deus est qd in
 R. N. coad. ad pbane D. a. una quaqz psona
 Deus est unus et indistinctus in natura qd una natura
 est in tribus personis C. a. Deus est distinctus ac natura
 distincta ab alijs personis N. a. et coad.
 In 1. in huiusmodi ubi plures personae sunt in plures naturae
 distinctae, qd in in divinis.

R. N. coad distictio est, qia in huiusmodi quolibet natura est
 finita, proindeqz tota exhaustitur per unam psona-
 litate; extra divina natura per sua infinitate
 a plures personis terminari potest.

In 2. una persona divina est aequalis alteri, qd Deus
 habet alium Deum aequali.

R. N. coad qia in substantia cum sit unia eademqz
 natura, non sunt multi alij aequales, sed unus Deus unus
 ens summe perfectus. Bate qd est ens summe perfectus,
 sicuti filius et pater s. nec tamen sunt tria summe perfecti
 sed unum. qia pater est ens summe perfectus, idem
 vero qd filius et spiritus s. sicut qd natura divina.

In 3. tres sunt gubernatores mundi usqz, qd
 tres dicitur. ant pbat tres sunt persona divina, ai
 oes tres gubernant mundum qd sunt tres guber-
 natores.

R. d. m. ai tres persona quatenus pise sunt persona
 N. m. quatenus habent unam naturam et sunt unus
 Deus C. m. et N. coad. natura enim divina sola
est universonum proprium ut ait gelw Lateran 2
4. C. 1.

Obj 3. nisi a Deo summa bono prodiva malum.
 ai mundus hic plenus malis abundat, qd
 plerumque Deo bono debet admitti alius malus qui
 malorum sit principium

ca. all. de.
 nisi una
 ad. dea.
 ens summa
 nec par
 dea pater
 sicuti filius
 deo pater
 ca. s. sicut
 (s. s. s.)
 sicuti filius
 deo pater
 dea pater

ca. de
 deo dicitur
 sicuti filius
 deo pater
 dea pater
 ca. s. sicut
 sicuti filius
 deo pater
 dea pater

*Id. M. proinde malum pona. Nihil enim deo
sed in summa iustus, ad ipsum et tunc debitis cri-
mina poenit. restere. proinde malum culpa
sed. a deo legem auctore C. M., a deo punitente
In N. cum enim ex malo bona in nobis erueret
Deus, bene id deus bonus ea pmittere p.*

*Quares 1. qua fuerit origo idololatria?
A. 1. auctor libri Sapia C. 14. Originem idololatriam
ad vitam corruptam et in dolore patris, qui ex
demortui filij imagine qua sibi fecit, et postea
legem deum colere coepit, idolatriam sibi quarebat.*

*2. Tullius C. 2. De nat. Deorum Originem hanc re-
fundit in infirmitate et indigentia hois, qui
in metis premeretur malis, undeque, Patronos et
Auxiliares sibi quasivit; beneficijs deinde excellen-
tes in coelum fama et volute tollit. hinc Hercules
hinc Castor hinc Polux @ quin in tm. hoibus,*

*in rebus manumatis, quas sibi comodas sentie-
bant scilicet gentiles idolatriam cultum impendebant.*

*3. auctor quidam recentior parte 1. sui Operis cui Titu-
lus Hippocrate du Quel vera idololatria origine
invehitur putat in varijs noibz Symbolis, Signis,
figuris et Characteribz, qz antiquitas ex inspecta
coeli siderum ad centas anni solemnitates annua-
tiandas, ad reglandos coives labores, sementi, et hinc
venatne generalis @ ad invenit, quaz, postea cupi-
ditas et ignorantia in tot potentias cultu et venerat-
ne dignas convertit.*

*Quis: 2. an oes gentiles pluralitate deorum admi-
serint?*

*Sp. ex S. Justinis, Athenagora et alijs ostare plures
Deos gentiles fuisse, qui unum deum esse ac
supremum Ens et verum haberent, et si exterius
plures Deos colerent, ne si forte a populari regione*

*recipit
C
se fuit
nae Deo
pua
fuit
vite op
dij fuit
che De
pud
ut nif
fuit a
cognit
via na
n fuit
et effi
m imp
nobilit
manus
du effi
Noz
confan
coporo
de fuit
choria
C. he
ut aliq
ait p
qua de
gones*

recepte vini fuissent, pleba in se gustarent invidiam.

17.

Caput II De essentia Dei et eius attri- butis in comuni.

Spe gustaretur sua qui hic expectaretur, feta
naa Dei delineatad: ineffabili illa est essentia ad
suae ratione. Deus enim est qui in dicitur n' p' dicitur
dicitur ipia d' hinc creditur ait Author Eb. de sed Ortho:
vite opera s' Ambr. Sementia go fuit in Actio eijus
discipulo Eunomio affirmare sibi h' d' p' fete cognita
epe dei naa, qua v' ipi. Deo cognita est q'ra ex-
presa Ap'li s'ia i Corint 2. qd' Dei s' nemo cogno-
vit nisi Spiritus Dei.

Fuit am' h'ic in via p' feta h'beri n' pot' dona esset
cognitio, im' p' feta h' consequi possumus et qd' d' d' s'ij
via negatis s'el qua longe pauliq' dicitur quid
n' sit Deus qua quid sit. ut ait s'g Aug' in s'ial 33
et affirmatis in. de deo aliquid affirmantes d' h'arbis
in im' p' feta h' q' bursung, i vel cu' oes p' feta h' creatas
nobilitati ad Excelentiori modo in ip' s' g'neri affi-
mamur. 4m' aut' negatis via ad Deu' cognoscan-
du' affirmata, p' stat' ut s'g Greg. Nyssen. l. de vita
Moy'is et s' Aug' enarrat'ne 2 in s'ial 26
constant' asperant, p' sola att'cta n' p'ra Deu'
cognosci.

Describi igitur p' Deus Ens go n' h' melius ac p' feta h'us
et cogitari p'. in ille unus cogitatur ait s' Aug'
Eb. l. de doct. s'na c. 7. Deord' Deus ita cogitatur
ut aliquid go n' h' melius sit atq' s' h' h'omius, s'eu ut
ait c. de Nat. bon. quo Superius n' est vicia
qua' Dei s' h'ne h'ia inq' h'ri possum' p' an' et
q'omo Deus oes p' feta h' g'neat. 2o qua' p' feta h'io

quae ipsius essentia in ipso Melasthio quiderata gnti-
 Qual. et 3. quomodo ffines et attributa Cui tu a
 Deo ipso ad inter se diffingantur.

Articulus I

An et quomodo omnes perfecti- ones possibles in Deo sint

Notandum! ffines alia et simplex simpliciter, alia
 simpliciter sedm quid. ffine simplex simplex est
 ea, quae melior est ipsa quam in ipsa, seu quae melior est
 entis, ut est ens, quam quae daretur alia seu in com-
 possiblis; si vero ffine est ffine simplex simplex, quia
 melius est entis esse ffine quam aliud quid est ffine
 in compossibile sedm mba. ffine simplex sedm quid
 ea dicitur quae talis non est, seu quae in com possiblis est
 cum alia majori si ratio corporis est ffine ffine
 quid, quia ffine ut est ffine melius se haberet cum alia
 ffine in ratione corporis in compossibile; melius
 est enim ffine in genere ffine esse ffine quam esse in-
 ipus

Art. 2. aliquid in alio generi non esse potest ffine
 modis foaler sed, seu sedm ratione ffine foaler
 et ffine; ita rationalitas foaler est in homine.
 Virtus seu sedm causalitate; ita omnis effectus virtus
 in eadem sua continetur. Inqz eminentia, seu sedm
 ratione non modum ffine et eminentiore; ut si inesse
 alia ffine alterioris ordinis, quae potest aut illa potest
 aut idem ffine et alioris ordinis ffine, quod illa
 praestat.

De
 cita
 liter
 diu
 vin

Rob. 1.
 Ita d
 fari p
 Deu. d
 Rob. 2.
 foaler
 qua d
 illud o
 bere, q
 meliore
 quo q
 foaler.
 Deo m
 veritas
 Rob. 3.
 et emm
 ffine
 ffine
 et ffine

Conclusio.

19.

Deus in se continet omnes
omnino perfectiones simpli-
citer simplices quidem forma-
liter, simplices autem secun-
dum quid non formaliter vel
virtualiter sed eminenter tm.

Prob. 1. pars qd Deus oes pfectus qd real: na ex
sua dicitur Deus est ens qd nll pfectus excogi-
tari pot: qd oes pfectus habet dicitur hinc Prob. 33
Deus de se ipso ait ostendit sibi se bonum.

Prob 2. pars qd Deus pfectus simplex simpliciter
soaler qd real: na p eas qd real: sedm pna ratione
qia Deus ut potest ens pfectissimu qd real: soaler
illud ve, qd melius est soaler habere qd n ha-
bere, at talis pfectus simplex simpliciter; cu sint
meliores qdlibet alia seu incompossibili, qd
qdo qd de deo dicente in abstracto, h in deo
soaler: ai pfectus simplex simpliciter dicente de
deo in abstracto; dicitur em Deus in scriptis sacra
veritas, iustitia.

Prob 3. pars qd pfectus sedm quid n soaler p vultus
et eminenter tm qd real: p n qd soaler qia talis
pfectus excluderent a deo maiores pfectus,
ut potest et cu illis incompossibilibus in eo dente,
et sic deo n haberet oes pfectus simplex simpliciter.

2 eas q̄nes s̄m virtut. Deus em̄ illas p̄ produ-
 cere, s̄m sint entia creata. 3. eas q̄nes em̄ in-
 ter, n̄a illud eminenter in alio q̄tatur, q̄d
 p̄fectiori modo in alio est, quā in se ip̄s; ai
 creata p̄fectus et s̄m plus, s̄m q̄ nobilitati
 modo p̄ in Deo; in illo em̄ ait S. Aug. C. 5. De
 Genes ad litt. C. 14. creata oia meliora s̄, ubi
 p̄ veriora. q̄d

~~Notandum: septem dicitur dupliciter in
 sensu phyico, seu pro ut est a parte rei, et
 sic importat omnes omnino perfectiones
 possibili. et in sensu metaphico et sic
 sumpta est prima ratio, qua Deus secun-
 dum nostrum concipiendi modum
 constituitur.~~

Articulus II

Quænam inter perfectiones divinas constituent essentiam Dei.

Notandum: septem dicitur dupliciter in
 sensu phyico, seu pro ut est a parte rei, et
 sic importat omnes omnino perfectiones
 possibili. et in sensu metaphico et sic
 sumpta est prima ratio, qua Deus secun-
 dum nostrum concipiendi modum
 constituitur.

q̄stio igitur p̄sens de essentia Dei metaphice quæ creata
 in eo unice versatur, quæna nobis de Deo cogi-
 tantibus p̄ma occurrat p̄fectio q̄a s̄m appu-
 quendi modum n̄a illius q̄stionem illatam,
 seu q̄a sit gradus q̄stionis, vel de p̄fectis
 dona n̄a; d̄m alij ea esse d̄unt cum ulu oiu

[Marginal notes in cursive script, partially obscured and difficult to read]

... et dicitur, alij in finitate, alij in libertate, alij in dignitate, alij in essentia, seu omnia independencia a quolibet alio eorum contra.

Notandum. 2. tres gradus requiruntur in gradu constitutivo seu essentiali, scilicet, ubi aliquid per se ipsum non potest existere nisi in illa re, vel ab alio derivatum, 2o. ubi est ipsum re, quod constituit, et ab alio quolibet dependit. 3. ut sit forma et radix aliarum proprietatum seu effectuum quae in illa re reperiuntur.

Conclusio.

Aseitas seu omnimoda independentia videtur esse gradus constitutivus divinae

Essentiae.

Prob. 1. illa essentia pro gradu constitutivo. dona est essentia est habenda quae tradere videntur scriptura. A. P. Batres de scriptura et S. G. assignant tamen ipsum essentiam donec Characteres illa existendi infinitate, ac independia entis plenitudine: nam Ego sum qui sum respectus Deus Moysi interroganti quis es? et est qui existit a se ut exponit S. Hieronimus epistolae in C. 3 ad Titum. Item in art. S. Hieronymus C. 1 de divinitate non aliud ipsum magis Deo quam esse illi quod est.

Prob. 2. ex dictis tria requiruntur in gradu constitutivo essentiali, scilicet, ubi sit quod ipsum, quod ipsum ubi sit aliorum radix et fundus: ac tria illa conveniunt aseitati: nam 1o aseitas est 1a essentia, quae nobis de Deo cogitantibus occurrit; unde quippe Dei illa quae est Ens unum quod nihil melius, et rectius Ens a se ipso existens. 2o. aseitas est maxime

Q. d. m. n. q. u. e. l. i. s. e. r. a. t. i. o. n. e. p. r. o. d. u. c. t. u. r. q. u. e. a. b. p. a. t. r. e. p. r. o. d. u. c. t. u. r. C. m. r. a. t. i. o. n. e. d. o. n. a. n. a. c. q. u. e. p. p. i. a. b. p. a. t. r. e. c. o. n. i. c. a. t. u. r. n. v. e. r. o. a. b. e. o. p. r. o. d. u. c. t. u. r. N. m.

Obj 4. Postquam uentus et altitudinis galis Deus est. Diffia est illis debere gradus ditae et illius: qd illis est gradus q. u. i. t. u. r. e. s. t. i. a. d. o. n. a.

Q. d. a. Si gradus ille primus sit et radix aliam subind. Del; hoc em. q. u. i. t. u. r. e. s. t. i. a. a. l. i. u. i. u. s. r. e. q. u. i. r. i. t. u. r. C. a. S. e. i. u. s. N. a. e. t. c. o. d. p. o. r. t. o. g. r. a. d. u. s. i. l. l. e. i. l. l. u. s. n. o. p. r. i. m. u. s. e. s. t. n. e. q. u. e. r. a. d. i. x. a. l. i. a. m. p. r. i. m. u. s. D. e. i.

Obj 5. Eptia dicitur est id totum quod Deus est: qd est cumulus oiu p. s. e. t. u. m.

Q. d. a. quod Deus p. se i. p. s. e. m. n. e. s. t. u. m. m. o. d. u. q. u. i. p. i. e. n. d. i. C. a. q. u. o. d. D. e. u. s. e. s. t. S. i. m. p. l. i. c. i. t. e. N. a. e. t. c. o. d.

Ans 1. ai Deus est p. se i. c. u. m. u. l. u. s. o. i. u. m. p. s. e. t. u. m. : q. d. e.

Prob. eptia Deus est p. se p. m. o. e. n. s. q. d. n. e. l. l. m. e. l. i. o. g. i. t. a. r. i. p. t. : q. d. e.

Q. d. a. Ans qd n. e. l. l. m. e. l. i. o. r. c. o. g. i. t. a. r. i. p. t. i. n. r. a. t. i. o. n. e. e. p. t. a. C. a. a. p. e. r. i. t. a. t. e. m. q. u. i. t. u. r. e. s. t. i. a. q. u. a. n. l. l. a. a. l. i. a. m. e. l. i. o. r. e. s. t. e. p. t. a. p. a. t. e. t. E. n. s. q. d. n. e. l. l. m. e. l. i. o. e. x. c. o. g. i. t. a. r. i. p. t. N. a. e. t. c. o. d.

Ans 2. eptia Dei p. se i. p. s. e. s. u. m. p. t. a. e. s. t. e. p. t. i. a. a. c. t. u. s. p. u. r. i. s. s. i. m. i. a. i. e. p. t. i. a. a. c. t. u. s. p. u. r. i. s. s. i. m. i. n. p. r. i. m. i. t. i. a. i. n. t. e. d. i. t. o. e. s. o. i. u. m. p. s. e. t. a. e. s. ; a. l. i. a. s. i. n. p. o. t. i. a. e. s. t. a. d. i. l. l. u. s. q. u. o. d. d. e. D. e. o. D. i. u. n. i. p. t. : q. d. e.

Q. d. m. i. n. c. l. u. d. i. t. i. m. p. l. i. c. i. t. e. a. e. q. u. a. r. i. i. n. r. a. d. i. c. e. C. m. C. l. a. r. a. e. t. e. x. p. l. i. c. i. t. e. N. m. n. e. c. p. o. s. t. e. r. c. a. e. p. t. i. a. d. o. n. a. i. n. p. o. t. i. a. d. i. c. i. t. u. r. a. d. a. l. i. a. s. s. u. a. s. p. s. e. t. a. e. s. ; u. t. p. o. t. e. q. u. a. s. q. u. i. s. e. a. e. i. m. p. l. i. c. i. t. e. i. m. p. o. r. t. a. b. e. t. q. u. i. n. e. t. t. y. m. e. a. r. u. r. a. d. i. x.

Ans 3. i. m. p. s. e. t. a. e. i. n. D. e. o. i. m. p. o. r. t. a. b. ; d. u. u. n. a. p. s. e. t. a. e. t. y. m. r. a. d. i. c. e. c. o. e. t. e. r. a. r. u. q. u. i. p. i. m. u. s. ; n. a. t. a. l. i. s. q. u. i. p. i. e. n. d. i. m. o. d. u. s. a. r. g. u. i. t. i. n. D. e. o. q. u. o. i. t. u. r. e. e. x. v. a. r. i. s. p. s. e. t. a. e. s. q. d. e.

Notand 2. inter attributa alia esse abstracta, quae
 ex se nullo duant ordine ad aliud ut sapia, bo-
 nitas @. alia relativa, quae aliq^o ordine impor-
 tant, ut paternitas ad filiatne ordine dicit^r. De
 quib⁹ hic n^o est q^ostio. abstracta q^oq^o alia diuente
 affirmativa q^o p^retnes, Deo inuenientes designant
 ut iustitia, misericordia @. alia negativa, q^o in p^r-
 nes a Deo remouent, ut imenitas, in finitas, q^o
 ngant q^o q^o finitu, aut limitatu esse in Deo.
 Inter haec aut attributa negtra felicius representant
 donas p^retnes, quae affirmativa; illa quippe
 Deo q^o p^r infinita natne menti obijciunt, haec
 vero illi⁹ q^o p^retnes Deo et creaturis cones
 representant. De his q^o.
 Querite an et q^oomo tu ab eptia dona, tu a
 se inuice differant.

Notand 3. Circa differe^{nt}ia ab attributis et
 attributoru a se inuice duplex q^onda fuit error
 e diametro oppositus. Gilbertus quippe Porre-
 tanus, Episcopus Brehan. saeculo 12. Douise ab
 aliq^oib⁹ refertur, tu inter eptia, tu inter attri-
 buta referri differe^{nt}ie reale actualale. Eunomius
 vero ad Arianus nega^{nt} q^o menta admitti debere q^oende-
 rant differe^{nt}ie inter eptia dona illius attributa.
 hoc inter mediant Cathlicoru fide; p^robita namq^{ue}
 uirtute ad fundto in re, scilicet p^robita ex natura,
 uirtuales s^uu differe^{nt}ie rationis ratiocinantis inter
 attributa tu a se inuice, tu ab eptia admittunt.
 q^o porro sit differe^{nt}ie aut p^robita ejus species ja
 in metaphia explicauimus quae consuli poterit.
 his notatis ut tu fides Cathlicor tu uerior p^rho-
 Cathlicoru fide ad p^ruantur, sit

de a p^ringit
 et infer
 tu q^o p^ro
 nequid q^o
 a r^radice p^r
 parte p^ro
 p^ro p^ro in
 p^ro q^o p^ro
 p^ro p^ro p^ro
 radice p^ro
 illi quibus
 uocantur.
 q^o p^ro p^ro
 Deo ad uel

tributa
 ur, tum
 in inter

at conuicte
 q^o p^ro p^ro
 us. De
 a cad p^ro
 se attri-
 butis

Conclusio I

Attributa divina absoluta
neq; à se invicem neq; ab e stia
realer et entitative de stquantur.

Prob. 1. ex S. Sap. ubi attributa dñi de Deo
in abstracto pducuntur, ut prob. 5. Ego Sapiens
habito in solio. Joas 1. 4. Xtg de st 1. 30
ait: Ego sum Veritas, quae am de se invicem
in abstracto pducantur intra illa nlla p dari
diffinitio realis.

Prob. 2. ex gilio Ehemenni in Symbolo qtra
errores Gilberti edito aō 1148. redimus
Deū n nisi eā Sapiētia quae Deus est Sapiente
e se; n nisi magnitudine quae est ipse Deus, mag.
nū e se n nisi eā aternitate quae est ipse Deus
aternū e se. Certe si Sapia, si magnitudo,
si aternitas ipse Deus, ejus attributa ipse ea
et eadē entitas intra se et in eptia dñi.

Prob. 3. ex S. 66. Itg Aug. Eb. 4. de Trinit. 1. 5
ait bonitas atq; justitia nquā intra se in nāa
Dei, sunt in epi operib; diffant, sgm duā diversa
sunt qualitates Dei, una bonitas, alia justitia.
n utiq; p quae ejus justitia ipse bonitas. C
Itg Bern. 2. 5. de fide C. 7. nlla diuente e se in Deo
ingit et quid Sani Catholici, p mltā unū, p aliq;
si diversa putemus n gubernate habuerit, p
cententate. 90 C.

Prob. 4. ratiōe. Imo in dñis oia st unū, ubi n
obvial relatiōis oppositio, ut hōi axioma: ai
attributa dñi absoluta nec intra se nec in eptia
dñi habent relatiōis oppositōe. 90 C.

2° estia d'ona eff'ctissima qua nll p'fectus cogitari
p'f: ai si attributa d'ona differerentur redler
qu' in tr se tu ab estia d'ona p'fect cogitari aliquid
melius, sic illud in go attributa estia estent unud
et id realer; na ut ait S. Bern. l. ut. vero judi.
uo naa simplex multiplex ante fertur: go C.

Conclusio II

Inter attributa divina absoluta
tam ad estiam, quam ad se in vicem
comparata datur et sufficit distinctio
virtualis cum fundamento in re.

Dua Angelis partes, 1^a est q'ta cu nomiu imo
et q'ta Noiales, du ille oio nlla, hi vero
distinctio ratur ratiocinantis; 2^a vero pugnat
q'ta scilicet, qui virtute distinctio n sufficere
putant p' actuali requirunt, qua vocant n
p'fecta realia p' foale ex naa rej. itaqz
Prob. i' gelmis pars 1^a Scripta quilibet et p'atres
loquentes de attributis estia d'ona tgm de
meltis: go re ipsa meta p' in aliquo sp'u, n in sp'u
reali ut p'batu est, n in sp'u foali ex naa rej
ut p'babitur; go in sp'u virtuali
M. p'batu na p' sic loquitur Xty Joais 16: oia
q'cunqz Rbet pater mea p' p'ra esse p'atru ut
addit quid florent in litteris Unionis.
2° Sg Basile l. i q'ta Eunomiu qu' em ridiulu
n est, si quis procureandi vim issa duas esse
estia, aut p'vidua rursus estia, itide p'fua
estia esse p'batu? god si oia issa ad unu
p'fua p'fiant, npe est ut ibe inter se vale-
ant noia ut in polytomis evenit.

soluta
bestia
d'equa
na de No
8. Co do
le p' p'
se in uel
p' dari
mbols q'ta
credimus
p'p'ua
Dens p'p'
M esse d'na
p' magnitudo
q'ta p' ca
d'ona
e l'nal. 16
e se in ca
Dua d'na
na p'p'ua
thi C
te q'ta in
nnd p'p'
tactu p'
nnd, ubi
ioina: au
que ad estia
B.

Ino de S. Doctor manifeste hanc differe[n]tia[m] virtute
 inter attributa ac d[omi]na[m] e[ss]entia[m] designat p[er] 2 q[ue]stio[n]e[m]
 Eunom. h[ec] est em[en]d[ati]o[n]e[m] p[er] h[oc] q[ue]stio[n]e[m] n[on]a[m] ut in
 p[ro]p[ri]etate identitate aliud quiddam ostendat. q[ue]stio[n]e[m] 3
 p[ro]p[ri]etate 2. Ea virtutes diff[er]enti[am] d[omi]nante[m] q[ue] tam effi-
 habeant una[m] et simplicissima[m] entitate[m], multo
 in diff[er]entia ob na[m] suam p[re]stantia[m] et eminentia[m]
 equivalente[m] diversos effectus produunt; unde
 menti n[ost]ra fundit[ur] et ead[em] p[re]sent entitate[m] illa
 simplex diversis et in abutit[ur] q[ue]ratur in ad e[ss]en-
 tias q[ue]libet exprimeri: ac e[ss]e d[omi]na[m] cu[m] attri-
 butis q[ue]ratur et attributa ad se invicem una[m] ha-
 bent et simplicissima[m] entitate[m] ac ob na[m] suam
 eminentia[m] p[er] se diff[er]entia[m] equivalent, multoq[ue] ac
 diversos effectus produunt, q[ui]os produerent ead[em]
 creatura sealer diff[er]entia; v.g. ead[em] simplex entitas
 d[omi]na p[ro]p[ri]etate quatenus est q[ue]stio[n]e[m] general, q[ue]nt[um]
 vult n[on] general, p[er] spirat: q[ue]stio[n]e[m] 4.
 p[ro]p[ri]etate 2. gelnis p[ar]t[ibus]. Si diff[er]entia virtutis n[on] suffi-
 ceset h[uius]modi q[ue] admittere debet diff[er]entia p[ro]p[ri]etatis
 ex na[m] rei: ac h[oc] n[on] datur; q[ue]stio[n]e[m] 5. in p[ro]p[ri]etate
 h[oc] diff[er]entia videtur fuisse q[ue] dem[on]strata in Philo-
 s[oph]o a g[e]n[er]e Chemen[si] in diebus d[omi]nante[m] n[on]
 esse deo, p[er] q[ue]m q[ue] Deus est. Arguendo am-
 em h[oc] dicimus n[on] affirmando; n[on] ignoramus
 em hanc scoti diff[er]entia p[ro]p[ri]etatis ac e[ss]e in p[ro]p[ri]etate
 interrogat 2. claresc[er]e inquit h[oc] esse p[ro]p[ri]etatis
 bonitate noiam[us], n[on] in istis noib[us] q[ue]da[m] diversa
 p[er] unu[m] illu[m] q[ue]d est e[ss]entia, v[er]o na[m] certissime
 noverimus. ai in opinione scoti diversa illa
 p[er] ante mentis operat[ur] q[ue]stio[n]e[m] 6.

3. Inq[ui]t
 datur a
 a p[ro]p[ri]etate
 localitate
 ubi h[oc]
 ad id
 p[ro]p[ri]etatis
 p[ro]p[ri]etatis
 relucet
 d[omi]na
 ut relucet
 ad h[oc]
 q[ue]ratur
 in p[ro]p[ri]etate
 Obj[ect]o
 datur
 q[ue]stio[n]e[m]
 Eunom.
 p[er] da
 datur
 h[oc] q[ue]stio[n]e[m]
 et virt[us]
 p[ro]p[ri]etatis
 Obj[ect]o 2
 q[ue]ratur
 d[omi]na
 q[ue]stio[n]e[m]
 virt[us]
 q[ue]stio[n]e[m]
 q[ue]stio[n]e[m]

3. Inq. diffinitio scilicet implicita manifesta
 gradatione: 30. Ant. prob. haec diffinitio
 datur ante mentis operationem et n. datur, datur
 a scilicet supponitur, n. datur ut probatur.
 formaliter diversa aut gradatione integranda di-
 citur haec diffinitio, n. datur ante mentis opera-
 tionem; ut scilicet qd. abstractum, illud. deinde eam
 gradationem v.g. illud. dnm. diversa est a gradatione
 scilicet dnm., quatenus gradationem eptica dnm. ut
 relucens in uno conceptu scilicet et inadagato
 diversa est gradatione ejusdem entitatis dnm.
 ut relucens in alio conceptu scilicet: ai hanc
 gradationem diversitas supponit aliquas mentis opera-
 tiones, n. se duos conceptus inadagatos; illis
 in scilicet remanet simplex entitas dnm. 30.

Solv. Obtines.

Obj. 1. qtra i qd. n. plures d. b. declarant in di-
 versis scilicet seu eptica et attributa seu probata
 n. ept. id. 30. Ant. patet ex P. Bahl. P. 1. qtra.
 Eunom. Ho. Greg. Nyp. Orat. 12 qtra clunde.
 P. da. n. ept. id. virtutes in sui scilicet P. a.
 scilicet et entitativa. Na et hoc agunt quippe
 hi. h. Patres qtra Eunom: qui ad id in ratum
 et virtutibus diffinitio a dnm. excluderet, qua
 fronde qtra illud adstruebant.

Obj. 2. ea diffinitione reales, quibz ante mentis
 operationem conveniunt, posita gradatione: ai
 divina eptica illiusq. attributa sic vera conveniunt
 gradatione, 30. m. prob. de illud. dnm. et
 voluntate dnm. ante mentis operationem vera dicitur.
 illud general. voluntas n. general: haec gradatione
 30. N. m. na ad posita gradatione re:

quod ut id affirmetur et negetur. Similiter de eodem est secundum idem, si scilicet nihil affirmatur et negatur de divina entitate et eius attributis, sed quatenusstant diversis modis quatenus quod est in modo hanc modo secundum alia quid dicitur, si cum dicitur illud generaliter, voluntas non generaliter, non affirmatur et negatur idem, similiter de eodem respectu et secundum idem, si idem de eodem affirmatur sed uno et negatur sed alio respectu; ita ut huiusmodi entitas divina, quatenus quid dicitur et est vis intelligendi, generaliter; et eadem est quatenus quid dicitur et est vis volendi, non generaliter; in quo utique, non est contradictio nisi apparenter talis.

Art. 1. illud de voluntate vere negatur: quod revera diffinitur a voluntate.

Q. d. a. dependet a quibuslibet re eandem seu est de qua modo ut vim intelligendi modo ut vim volendi representantibus. C. a. scilicet non a eodem

Art. 2. Deus se ipsum ab omni passione generat. Deus videt filium generari per illud non per voluntatem quod C. a.

Q. d. a. quod illud ut realiter a voluntate diffinitur. Nam videt se ipsum illud et voluntate esse eandem entitatem.

Art. 3. quod illud ut virtute a voluntate diffinitur. C. a. Deus enim se ipsum comprehendens videt se sua entitatis aequivalentiam ab omni, ulla passione, et sic videt se eandem esse illud et voluntatis entitatem virtute in seipso et seipso diffinitis seipso aequivalentem.

Art. 4. illud et voluntas in Deo habent diversos actus generatim nunc et spiritaliter: quod in aliquid dicitur.

Q. d. a. Diversos actus videtur C. a. actu et realiter C. a. actu hanc generandi in donis nisi virtute

a' sp'atne diffinitur; q' p'impled nimiru' ctunnd
actu' pater et general' Verbum et Spirit' p'ortu'
p. p' ille actu' licet in se sit m'xime sumus, p'urthe
Et a'givalat actibz diffinitis; et ceter' in illis et
voltas viter diff'untur.

Art 4. Si illis et voltas n' nisi viter diff'untur
Tunc filius et m' in su' reali p'us voltas
d'ona dicit; atqz ne hoc dicit vetat p'at'ia
fides; q'o

p. n' p' q' m. na' filius revera in donis n' fecit
n' p' illu' seu c'ctia' dona quatenus ill'git;
hinc filius n' p' dicit t'q' dona voltas su' quis:
de dona c'ctia' q'ateng vult, licet p'p' dicit
t'q' entitatis dona quae vult, seu q'a est reale
voltas. Sicut m' in creatis voltas seu d'a q'ateng
est vis volendi n' ill'git, nec actu' ill'nis p' dicit
et in voltas et ill'q' realer n' diff'untur.

Art 5. ea realer diff'untur, q'o' unu' n' est aliud
ai ill'q' n' est voltas, q'o

p. d' m. in su' reali et p'ntativo C. M. in su'
viter et p'p'ivo N. M. et sic d' m. p' co'd
igit' in su' reali ill'q' est ead' entitas, q'a
sue m' est voltas; licet n' in su' p'p'ivo q'a
una et ead' entitas, q'a sue ill'git et vult duobz
inadagatis q'ceptibz attingi p' modo p'om una,
modo p'om altera p' p'nta' et sic m' duobz
diff'unt' inadagatis d'iciri.

Obj 5. q'ra 2. q'elnd. Entitas dona ubiqz
p'implexima sp' tota cognoscitur: q'o n' p' res p'nt:
p'ari inadagate nec p'ovind' r'atne diff'qui.

p. d. a. tota cognoscitur p' n' totaler seu oi modo
q'd cognosci p' p'ovind' ant. cognoscitur tota et h'ol'er
N'a d' v' n' est sp' p'om q'ceptitates ac p'ntes
realer diff'untur, q'ibz a'givalat, p' modo ut a'givalens
uni modo ut alteri entitati diff'itae q'o' consideratur

Art. 1. plures ac diversi de Deo conceptus locales
 efficiuntur n. possunt, nisi ex parte Dei plures ac
 diversi correspondant conceptus obiectivi: ac plures
 ac diversi n. sunt ex parte Dei conceptus obiectivi, q. d.
 P. N. M. distinctis in virtutibus fundata in Deo
 prima essentia que melius distinctis aequalis
 sufficit ad varios illos locales conceptus de Deo
 conformandos.

Art. 2. in Deo n. possunt plures conceptus locales
 conformari, qui Deo attribuantur partes salte
 virtutes; ac hoc repugnant rei simpliciter qualis
 est Deus: q. d. Partes em virtutes n. faciunt non
 actualem, s. s. in rebus ipsa res, cuius s. partes;
 unde partium virtutum multiplicitas n. tollit sim-
 plicitate s. s. s. in ea coniungit eminentiam
 quando s. s. s. aequalitate s. s. s. realiter
 distinctis.

Quas. n. existit essentia in Deo in virtute disti-
 guante?

P. negativa q. d. essentia Dei n. potest indifferens
 ad existere et n. existere; na. ut probatum fuit
 Et art. 2. nemo quiescit quod Deus sit qui statim
 existere Deo apprehendat, q. d. de conceptu essentia
 in Deo essentia est existit.

Caput III

De aliquibus attributis
 divinis in particulari.

hoc in Capite stat fieri plerumque brevitate de
 is plerummodo attributis, q. d. s. cognitio saltem
 est agemus, reliqua sequentibus capitulis pro-
 sequuntur.

Articulus I

33.

De Simplicitate Dei.

Notandum Simplicitas est negatio seu exclusio compositio; compositio autem est distinctio univoca. Flexio autem generativa assignat compositio; realis scilicet seu physica, constans ex materia et forma, v.g. corpore et spiritu, vel ex partibus quantitativis aut integrantibus. metaphysica quod fit ex actu et potentia, ex essentia et existentia, forma demum constans ex genere et distinctio. Compositio autem ita metaphysica quod forma virtualis seu salvis vocatur.

Not. 2. Similitudo Dei applicata verunt ut seculo quidam Monachi in Aegypto Antropomorphyta dixit quod huc forma Dei aspingunt. Abbas Joachimus Magister quili Sacerdotan. At quod scripsit tres personas divinas Deum unum esse quod tres hoc dicuntur unus hoc. deinde Benedictus Spiritorum Antiochenensis impie docuit seculo clauso Deum non distinctum a materia, cum quod non aliquid quod forma ut extensa seu et cogitante; omnia vero entia quod in mundo esse distinxerunt modis distinctis illis formis. Thomas autem Hobertus Angly Deum formam rerum materia esse infamem finem. Magister Vincencius Salvatica ex eo quod in Deo tres sunt personae realiter distinctae, cum simplex esse ac omni compositio experte negat.

Conclusio I Deus est ens simplicissimum.

Prob. 1. Ex quilio Sacerdotanensi 4. Cap. Summe, una est Dei essentia, forma seu natura simplex omni modo et

34.

Prob 2. ex 88. pro mifra meredulitas ait
Tertul. P. de bapt. C. 2. qua Deo denegat
prophetas fuas fimplitate et pteffate.
A. P. Bern. P. 4 de guderat. C. 7. inguit Deus
meru fimpler eff

Prob 3. Deus eff Ens pteffmu go nll pteffus
dari p, ai longi pteffus eff oes pteffus kbera
in fel in una fimpli entitate p in plurebq
dteffis go vero em p dicitur aut S. Bern: li.
naa fimpler mteffij arteffertur

Conclufio II

Deus est fimpler. pteffus om-
ni compositione pphifica expere

Prob 1. ex S. fexpl: Deus pteffus eff ait Agg Joais
4. pterus am carna et opa n habent ut dicitur
luc: 24 go Deus q. pteffus eff nec corpus nec umbra
habet.

Prob 2. ex 88. S. frenaus L C C ib melu
dteffat oiu Dater eff fimpler et n gpositus, cu
fit totu pteffus A totu ratio. Origen: C. 1 de
prapys C. 1. n go inguit aut corpus aliquid aut
in corpore epe putandus eff Deus, p illi
naa fimpler, nll oiu in fae adpunitatis admittit

Prob 3. ratne Deus eff ingitq et imenrus,
ut inferius p batur go n eff corpus. Si em
daret aliquid corpus in futu et imenru re-
pleret oia loca, ac ponde nllud aliud corpus
ptr illud imenru epe pofet in orbe.

Conclusio III

35

In Deo non datur compositio metaphysica aut logica seu rationis.

Prob. utraq. pars. ois q. compositio includit aliquid imperfecte
go in Deo nlla datur compositio. Ant. probl. ois
compositio includit aliquid potentia qm qd possibile, et
dicitur qm perfectum; sic in compositio metaphisica q. compositio
q. dicitur ut potentia et existeret ut actus q. fuerit.
Sic in in compositio logica diffinitio se habet q. modum
actus q. fuerit, et q. dicitur q. modum potentia q. fuerit.
ai in Deo esse aliquid q. modum potentia importat imp-
fectum, ut patet; est em Deus actus purissimus
ois potentialitatis expert.

Solv. Obtes

Obj. 1. q. tra 1. q. tra, est in Deo unitas q. tra
et unitas q. tra realiter diffinitio q. tra in realiter
compositio.
R. N. co. ad na. ad vera compositio nra est diffinitio
et unio: porro dicitur q. tra q. tra parte uniantur
in na. sicut n. diffinitio; q. tra parte vero diffinitio
quante in personalitate nra n. uniantur sicut
in sibi opponuntur.
Obj. 2. q. tra 2. q. tra Genes. 1. ad similitudine
Dei factus est hoc q. tra in hoc sit corporeus in Deo
corporeus est.

R. d. a. quoad animam ea quoad corpus. Na. co.
 Invisibilis Dei imago ait Ambrosius in Epistola 118
 n. in eo eff. qd. videtur p. in eo itaq. qd. n. videt.
 Invisibilis. Propterea sapientia sua membra, brachia,
 aures, oculos & ita huiusmodi affectus in pari-
 tentia Deo tribuit.

R. d. a. tribuit locutione Messyria et ad hanc
 mentis imbecillitate accommodata ea locutione
 propria et a. ijs itaq. et similibus locutionibus signifi-
 tur Dei efficacia, quae sine membrorum officio unice-
 ta operatur, quae in hoo. nisi q. varia sui cor-
 poris membra exercere solent ac p. unde qia nos
 oculis videmus, virtute q. qd. Deus videt, Rep.
 tura oculos vocat, ut observat S. Aug. ep. 198
 alias III. Item cum Scriptura huiusmodi affectus
 inae poenitentia Deo tribuit intelligendum esse patet
 effectus n. affectus, qia sicut deus fuit deus qia
 creatura cui infernus est. qd. agere solent
 hoes, qos Operis alijus poenitent, illud nimirum
 qm. in ipsis est peccando aut deservendo.

Obj. 3. Tertulianus i. adversus Praxed. C. 7. quis nega-
 rit, ait Deum corpus esse? Ipsi Deus spiritus est. qd.
 Tertul. in ea fuit sed, Deum verum habere corpus.

R. d. a. Deum esse corpus, falso et improprie ipse gate-
 nis corpus opponitur nihilo, vacuo et inani. Ca.
 ipse ipse et spiritus quatenus corpus opponitur
 ipse, fortasse Na. hanc ita verba Tertuliani
 explicat S. Augustinus i. de haeres. C. 86 atq. ita
 explicari debere, demonstrat ipse Corpus Tertuliani.
 refellit namq. Praxed, qui filium Dei nihil esse, vacuum
 aliquid ac inane contendebat: ipse plane contrario
 dicebat Tertulianus filium Dei esse aliquid verum, personam.

Substantiale uno verbo Corpus sui generis; non qd
corporis opponit vacuo et inani n. substantia spirituali.
Obj. 4. q. 13. q. 1. g. 1. c. 2. Compositio rationis n. magis offi-
cit dona simplicitati, qua rationis distinctio ejus
unitati; qd scilicet posterior admitteretur, in prior
negari n. debet.

R. N. a. dist. est, qia ex distinctioe rationis nostra im-
becillitas arguitur, qua via qua Dei spiritus conceptu
attingere n. potest; sic et dona eminentia illi prae-
cipua vero ex compositione rationis alicui in Deo distinctio
inducitur, qia se n. tm ex parte mentis tenet, s. m.
ex parte Dei, in qua necesse foret esse aliquid, qd se ha-
beat q. modum potentiae.

Quasi. ibi est compositio rationis, ubi est distinctio rationis,
compositio em est distinctioe unio, ai in Deo datur
distinctio rationis, qd.

R. D. M. ibi est compositio rationis improprie dicta C. M.
proprie dicta R. M. et D. M. N. eadem n. em compositio
mentalis ex essentia et attributis dicit potentia et actu,
B. s. m. dona essentia eminentia, ratione cuius pleribus
distinctioe aequivalens, et varijs conceptibus representari potest.
Ad compositioe am proprie dicta requiritur aliquid q. modum
potentiae et q. modum actus, qd in Deo n. datur. hinc
in dist. prob. compositio est distinctioe unio, qd unum
se habet q. modum potentiae et alterum q. modum actus C. reg. N.

Quaest. 1. quare Systema spiritosa, de quo ja supra
sustineri n. potest?

R. Praterquam quod aperte Scripturae repugnet, ma-
nifesta in simpliciter contradictione. eadem quippe substantia
sive extensa et cogitans esse n. potest. nam substantia extensa
est materia, qua ex se caeca, stupida, inertis, ois motus
et cogitationis expertis; et substantia cogitans in eadem est
extensivis qua est spiritus, qd.

Quis in Spinoza n̄ possunt esse plures substantiae epis-
dem naa seu attributi: q̄o una d̄ctur substantia
velis scilicet Deus, et coetera entia n̄ s̄t nisi modificatio-
nes huius substantiae.

R. D. a. ejusdem nro naa Ca. ejusdem specie substantia
et d̄ctur enim à se invicem ex se diffinguntur saltem nro
tametsi eandem participant specie naa.

Quaeres 2. quare Systema Hobbesij, de quo in eodem
Loco ubi supra de Spinoza impud̄ et misand̄ dicitur?

R. quia q̄tra sana ratione ad ex orbe toto illud d̄ctum
videt, evidenter autem q̄sij sumus nos cogitare judicare,
racionari de rebus à naa valde remotis; quae cogitatio-
nes supra, cum n̄ possint oriri ex naa, s̄t sp̄s ad asser-
gant, d̄bent p̄cedere à p̄ncipio p̄stantiore scilicet sp̄s,
seu substantiae intelligenti.

Articulus II De Infinitate et Imensitate Dei.

Notand̄. Infinitas vi nois est carentia tri attributi-
nis. Negativum aliquid sonat, at tamen summa de omni
positiva in Deo arguit p̄fectio. Estio aut̄ hic
p̄cipue est de infinitate essentiae divinae in oi genere
p̄fectio, id est utrum essentia divina oes p̄fectioes in
eminentissimo gradu p̄treat: cui p̄tinet p̄fectio-
nis Latit̄ Prae c. 2. art. 1. ubi de m̄tra vimus
oes oiō p̄fectioes p̄ssibiles in Deo esse; hinc m̄ dicit
Psalmita Psalm. 144 magnitudinis seu p̄fectio-
nis eius n̄ est finis.

Notand 2. Imensitas est Virtualis potentia una
diffusa, quae res omnes pervadit, ipsa se ac inhi-
me adest tota absque ulla limitatione.

Notand 3. tripliciter autem dicitur Deus adesse rebus
omnibus, nimirum per presentiam seu per se, per potentiam
seu per operationem, et per essentiam seu per suam substantiam et
entitatem, de tertio huius plerumque agitur modo, contra
Pocinianos, qui volunt Deum nisi virtute ubique
presentem esse.

Conclusio

Deus imensus est rebusque
omnibus per suam essentiam
praesens, ita ut nullus sit locus
realis, nulla creatura, ubi tota
essentia non existat.

Prob 1. ex S. Script. Jerem. 23. Sicut Dominus: inquit
in caelo et terra ego impleo? Baruch 3. magnus
est Dominus et non habet finem, excelsus et imensus, cuius
in ipso vivimus, movemur et sumus. 40.

Prob 2. ex Concilio Laterano: N. C. I. firmiter credimus
aut quod unus solus est Deus aeternus et imensus 40.

Prob 3. ex H. 66. S. Cyrilian l. de Vanitate idol: aut
totum mundum esse Dei gloriam, et Deum ubique esse diffusum.
S. Aug. ep. 57 ad Dardan. Substantialem Deus ubique diffusus
est. 7 de civitate C 30. unus Deus, ubique totus, nullus
inclusus locis, implens caelum et terram, fante potentia non
absente re: 40.

Prob. 4. ratione 1. Si Deus n̄ esset ubiqz, fortiaaler presens, Dei fortiaa aliubi esset, quibz da t̄is esset, utru scripta; motui esset obnoxia, sub qua alqdo in loco inciperet esse, in quo prius n̄ erat, quae dia dona infirmitati et simplicitati oio adversantur: qd. 2. Deus agit ubiqz, et proinde in ejus actio n̄ distiguatur ab ejus fortiaa ubiqz, ad est p fortiaa.

Solv. obiqz

Obj. 1. Deus in coelo rendere dicitur: coelum pedes mea ait Isaia 66. 20.

R. d. a. Speciali quada ratione Ca. p exclusae presentia in alijs rebus Na. na si ascendero in coelum tu illi es ait David Psal 139. 8. Descendero in infernum ades. in coelo am pedem habere dicitur, speciali quada ratione, qd npi potentia sua ac munificentia divitias magnificentius ibi explicet p aperta gloria sua manifestatne.

Unde Scriptura declarat Deum nunquam ad nos descendere, imo in Symbolo dicitur de filio Dei: Descendit de caelis: qd de loco in locum transire p, et igitur n̄ est ubiqz.

R. d. a. dicitur descendere de caelis sp̄u impetio et metaphre Ca. sp̄u pprio et fortiali Na. Descendere Deus dicitur ad nos, qd largitur beneficia, et cura sua fragilitatis habere signatur, ut ait S. Aug. serm 70 de temp. Verbum am donum descendere dicitur n̄ motu locali coelum descendo, p assumptione humanitate nstra, quae unio quida est divinitatis descensus et humiliatio vel demissio.

Obj. 2. Deus n̄ est in peccatoribus qd n̄ est ubiqz, R. d. a. in peccatoribus ut sunt opera ejus Na. ut ab eo p felus deficientes Ca. et Na. vada.

Just. 1. Sed cum deus rebus factis in se ipso presente esse quod
R. Na. nam in ipso non deest acuit eas creare. Deinde
ad ipsas rebus non creditur Majestas ejus. Sicuti nec plis
splendor, in loca maxime obscura flustrat.

Just. 2. in deus creavit mundum fortia sua non preens
erat illi spatio in quo mundum creavit quod

R. D. a. non erat sensus actu et positive. Quia tunc
in spatio illud quod fingitur non erat quod diffinitum
ab immensitate Dei. In erat sensus virtute et apti:
Fudine Na. ut ante deus dicatur immensus, sufficit
quod actu habeat in se virtute implendi. Localis infata
se epent; est enim immensitas in virtualis dona estia
desuno

Qua. 1. an deus sit in actu in spatio, ut vocant,
imaginarijs

R. R. quia deus non est in nihilo seu in eo quod non existit;
ad ejusmodi sunt spatia imaginaria: quod actu in ipsis
non existit; ipsi coexisterebunt, si darentur.

Qua. 2. ubi fuerit deus ante mundum conditum?

R. In semetipso. ante omnia inquit Tertul. L. q. 1.
Dicitur es. deus erat solus, et ipse sibi mundus, et locus
et omnia. et S. Aug. in ep. 122. antequam faueret deus
Ror, ubi habitabat? in se habitabat.

Articulus III

De Immutabilitate Dei.

Et si immutabilitas non negatur aliquid sonet, quod
sitiva nihilominus in Deo esse arguit, per quam scilicet
idem se est, et in eodem statu immobiliter se manet,
omnino incerta aliusque sitis acquirenda aut perdenda.

Conclusio

Deus omnino est Immutabilis.

Prob. 1. ex s. Scriptis neff Deus ut felius hoi
ut mutetur. nrer. 23. et Malach. 3. ego dnus
et n mutoz.

Prob 2. ex gulyis in gilio Cateran & Castlo fir-
miter expepe dnus efe incomutabes

Prob 3. ex s. Aug. Tract 4 in ep. Joas: Deus
mutari nefit, ulla ex parte corrumptur in
ffuit gia pfetq nee defiuit gia eternus.

Prob 4 grane Deus n mutatur sdm stada;
ng, em transit a n efe ad efe vel viciim
non sdm low eff em intenus ac oia ocur-
gat loca. sdm lyus gia eternq est. n gane
aiudentiu gia similiu simus et pfetp mus,
dnq n sdm volente; na eterns et imutab
ei gilio Deus oia vult. Cui g incipit alq
de nov pouere, novu qd opus est, sd a terna
et antipa volente gelend. g oio n mutate De

Solv: Obtl:

obj 1. Deus transit de uno sttu ad alteru,
g mutatur.

An pb. Deus de n creante factus est creans g

P. d. a. factus est creans, eundem actum quem
 ipse habuit *ca.* p. notum actum *na.* Deus
 ab aeterno voluit mundi creaturam non pro aeterno
 quod pro se respiciente virtute eternitatis
 instanti, quod revera eam eduxit ex nihilo, in no-
 va electe p. sempiterna et immutabile vocata.

Encl. 1. Deus ab aeterno operatus non est circa mundi
 creaturam: quod dum eum creandi incepit mutatur est.

P. d. a. operatus non est operatur externa est.
 Admittata ad creaturas. Sed quod effectum quide-
 rata *ca.* operatur immanente et quatenus qui-
 deratur ut in Deo est, et a volente Dei eterna
 non diffinit *na.* est ead. non ergo operans
 mutatur, nisi cum immanens operatus est nova;
 si vero nova sit in actibus quod effectum quide-
 rata, non in Deo mutatio quaedam operanti advenit sed
 solummodo creaturis, quod a non esse ad esse transiunt.

Encl. 2. ille mutatur qui novas acquirit. Dotes autem.

Deus novas acquisivit ut dote creatoris quod
P. d. m. acquisivit de initiative et exte *ca.* m.
 intus *na.* m. Creatoris, non quod Deus quod rerum
 creaturam datus est, nihil intus ipsi quilibet, quod an-
 tea non haberet sed in aliquid exte, relative nimirum
 actuali ad creaturas.

Encl. 3. Deus intus ac p. haec de non hoc factus
 est hoc quod.

P. d. a. factus est hoc nova p. haec acqui-
 do *na.* haec nae dignitate extollendo *ca.*
 Deus quippe factus hoc nova p. haec inbe-
 ca sibi p. haec ut huiusmodi non sibi p. haec
 sed solummodo huius nae dignitate coniecta sua dona

personalitate magis amplificavit. unde
mutatio videtur plene hanc quod verbum
fuit et firmat.
Obj 2. Deus alternis vicibus eundem modum
diligit ut furum, modo avertit ut peccatorem.
quod mutatur.

Res. d. a. ratione. Diversorum effectuum quod Deus videtur
eundem hanc producit. Ca. rane affectus
qui suscipiunt in Deo sunt. Ita affectus enim ille
aeternus, sicut in Deo, effectus vero temporales; unde mu-
tatio in solo hanc non in Deo cadit.

Obj 3. quod aliquid de novo velle potest intrinsece
mutari ad ego. Men. probat. sed si Deus
aliquid de novo velle, quod quod ab aeterno voluit
potuit noluisse quod. Ant. pb. non minus
hodie Deus est eadem circa creaturas quod fuerit
ab aeterno quod.

Res. N.ultima eadem quia omnia quae Deus vult licet
esse debere velis debet velle modo, simpliciter aeterno
aeterno invariabilis, et incapax successus ignorat
vel alterius intellectus, hanc quod sit. Possibile mu-
tat quia. Ceteris est et ingratum, mobilis, infirmus
de ignorans. contra Deus vult hoc ab aeterno
et pro aeterno unico simplicissimo actu quia gestans
et firmus in proprio, quia nulla ipsi ratio nova solu-
cere potest, cur aliquid de novo velit: omnia quippe
ab aeterno novit.

Articulus IV

De aeternitate Dei.

45

Notand. 1. aeternitas metaphisice sumitur 1° pro
duracione longissima sicut Deus Genes. 17. Abitata
soluatur tunc Canad in potestate aeterna 2° pro
duracione quae caret fine, qualemvis nunquam habet.
ut; talis est duracio Angelis. 3. Inq. p. rubei
et p. rubei p. duracione quae caret principio et fine
sed quae fine a parte ante fine a parte post ut
coquuntur finita n. est.

Notand. 2. aeternitas p. rubei dicta a Boetio 2. 5.
consolat. phil. 1. 1. 6. dicitur interminabilis
vita tota et sine fine p. rubei.

Dicitur 1. interminabilis, quia nec principium nec
finem habet.

Dicitur 2. vita sicut p. rubei seu illius, quia
aeternitas n. solum se extendit ad reij. p. rubei, s.
in ad illius vita seu duracionem. Nam quia in
intellectibus vivere idem est ac esse.

Dicitur 3. tota sine quia n. est uniuersiva et diuisibilis
ac q. hoc difert aeternitas a tempore, quod est effectus
uniuersivus, et diuisibile in partes p. rubei, et post.
riores. in aeternitate autem ait V. Aug. in 1. 1. 101
n. est p. rubei quia n. fit, n. est futurum quia
n. est; n. est ibi n. est.

46

Diuiti 9. p̄feta ut excludat̄ in ip̄so nunc
 Exoni q̄d̄ est in p̄feta; nunc em̄ Exoni n̄ est
 totu' Exoni, p̄ pars Exoni, nunc v̄ro a trinitate
 est tota a trinitas, q̄a est in p̄feta, q̄ p̄feta.

Diuiti Inq̄r̄. potest ad designanda q̄is im-
 mutabilitate et indeficientia, q̄d̄ em̄ p̄fideatur,
 firmitate et quiete habere ait S. Thomas q. 10 art.
 ad 6.

Notand 3. a trinitas si caret locali amplitudine
 portia in p̄feta partiu' sibi p̄cedentiu' ut ha-
 beat in virtute infinitate, q̄atenus aequalis
 Exoni in infinito habenti partes infinitas sibi
 p̄cedentes in ordine ad coexistendu' Exoni
 finitis p̄feta et p̄feta sibi p̄cedentibus in infi-
 nitu'. a trinitas quippe Dei coexistit ei Exoni
 creato et creabili; hinc res creata ex eo q̄d̄
 eundem a trinitate; coexistant, q̄d̄ existant, n̄ p̄feta
 diu' p̄e existere in a trinitate, q̄a n̄ coexistit
 a trinitate; sed in tota eius virtute a trinitate
 p̄ h̄m̄ sedm̄ aliqua p̄feta amplitudinis partem
 tali diffra Exoni correspondente.

Conclusio

Deus est aternus cuius
 a trinitas tota simul est.

Prob̄i ex S. script. Gal 99 a seculo et usq̄
 in seculu' tu es Deus. Gal. 101. Tu am-
 idem ipse es et anni tui n̄ deficient.
 q̄d̄q̄ verbor̄ n̄ h̄m̄ efficitur, Deum durat p̄e
 aternu' esse sine p̄feta et sine fine, p̄ m̄

ipsius coeternitate Sive ipsi obnoxia n esse; du
 ip id esse dicitur. hinc qd scripta alibi in atri-
 nitate Dei quomda denotare videtur sive ipse
 fere sicut captus p pro auomodol, quo de coeternitate
 nihil qd ad hunc cogitare possumus.

Prob. 2. ex gul. Nuoem. in fine Symb. ubi
 Anathematizantur qui negant verbi coeternitate,
 aut eos qui dicunt, erat alqo qd n erat. qd

Prob. 3. ex 88. S. Greg. Nazianzen. Orat 8 q
 Deus inquit et erat qd et eff et erit, vel ut recte
 loquar qd eff na erat et erit ratu hporis qqua

ff. p. aug. in b. sal 101 a trinitas ipse Dei
 Portaa est. ite t. ii. conf. C. 19. Si Deus alloqut:
 Tu idem esse es et anni tui n deficiunt. annj tui
 nec eunt nec veniunt, annj tui oes sicut part,
 nec cuncta venientibj excluduntur qia n trans-
 eunt qd.

Prob. 4. ratu Deus iuxta Superiori dicitur esse imu-
 tabilis: qd nega in dicitur esse et eger nec desinere
 poterit: qd est aeternus; qd n ipsius coeternitas sicut
 tota est, alia em singulis momentis vel aliqo
 pntis ipse deperiret, vel novu aliqd accideret
 et sic imutabilis n esset.

Quaerit. an aeternitas ita Deo sit pposita, ut n
 possit venire crea?

R. affirmant S. Patres qui unanimite gelu-
 runt advrs. Arianos Verbu n esse crea ex eo
 qd in scriptis dicitur aeternu; quae arguo
 nullius pntis ponderis si aeternitas aliuf centi
 creato venire possit. habet ille inquit S. Athan.
 in ep. ad Rofu. De filio Dei loquens aeternitate
 qua creatu aeterna esse n vult. et sas aperta
 est; na inlibetenti, qd n est Deus, esse eff
 ut creatu sit, seu eductu ex nihilo: qd n libet

quod dicitur debet existere in iustis et in creatis: quod
 non potest esse a toto, cum a totis nihil aut non aut
 proprie dicitur. Supponatur; hinc in ait idem P. Althaus
 apud Scot. in 2. disput. contra Averro. res creata
 detrahe esse non possunt, quia ex non extantibus sunt,
 et non erant antequam fierent.

Quæst. 2. quod sit determinatio inter eorum et atri-
 bute. Determinatio istud esse, quod eorum sit du-
 ratio habens propriam de carens fine. determinatio
 vero sit duratio sine proprio et sine fine.

Articulus V

De omnipotentia, bonita- te, misericordia et justi- tia Dei.

Notandum 1. per omnia dona illa virtute
 infinita, quæ a facere quod quod non repugnat.

Notandum 2. bonitas illa quæ est, quod est, sicut in
 suo genere. triplex autem dicitur bonitas ab-
 soluta, quæ est sicut summa in se. relativa
 quæ est sicut appetibilis ab alijs, et moralis
 quæ idem est ac sanctitas.

Notandum 3. misericordia sumitur dupliciter,
 1. pro affectu compassionis et tristitia, qui in
 nobis emittitur ex aliena miseria
 2. propter ac nudè pro voluntate subveniendi
 alienam miseria.

Notandum 4. iustitia est virtus quæ unicuique reddit
 quod suum est. duplex dicitur distributiva
 quæ unum pro alio commutative seu date et accipit.

Et consistit in aequalitate rei ad re. Et diffinitio
qua diffinitur quod unicuique debitum est; pro-
mum bonis, malis Supplementum.

Ques 1. an Deus sit oisotens?

R. affirmativa na p. Mathae; 19 dicitur apud Deum
omnia possibilia sunt. Et in symb. nos profitemur
credere in Deum Patre oisotente. Aug. ois-
otens est Deus ait P. Aug. Serm. 213. alias
119. ad facienda maiora et minora go.

Quis. Deus n. pot. faure, ut p. trita n. fuerint
facta. go.

R. N. oia na Deus n. pot., nisi quod existeret n. re-
gignat. p. tritu esse am et n. fuisse aperta
implicat q. traduere.

Quis. Deus n. pot. faure p. ra qua re ipse fauit

go. R. D. a. n. pot. p. ra faure abstrahendo a de-
re to go sua p. ra libere alligat ad certu ordi-
ne reru n. p. supposito decreto C. a. et N. oia
n. em pot. alia faure, qua go ab aeterno de-
vit n. q. d. p. defectu virtutis ad agendu
alia p. p. immutabilitate voluntatis d. oia p. ra
n. faciendi.

Quaeres 2. an Deus sit bonus?

R. Deus est Summe bonus s. d. bonitate ab-
soluta s. d. relativa, s. d. moralis, et p. ra
p. estia. na 1. bonu absolute id est ac p. fitu
in se: ai Deus est Summe p. fitus n. ex dubio
patet. go. 2. bonu relative id est ac
quieniens et appetibile: ai Deus est Summe
appetibilis, et sit Summu bonu, Origo et
p. n. p. u. i. n. j. u. r. z. alterius boni. 3. bonu morale

idem effat. Sed: ai Deus est Summe et inefate
 Rg. Si Estote ait Deus seruatur // qia ego
 Rg. Sum qo C. 4. Dag, Deus p. optia
 bonus est qia p. se et independenter ab alio bonus
 est. hinc sicut i. dicitur: nemo bonus nisi
solus Deus qia solus Deus bonus est p.
 optia, cetera autem bona n. p. nisi p. part.
 licet a Dei bonitate. Deus singulariter
 bonus est ait S. Aug. ep. 49 ad Maucedoi
 n. alius enim boni participatum bonus est qo
niam bonum qo bonus est ipse sibi est.
hoo autem in bonus est ab illo bonus est
qo d. a se ipse est in p.

Ques 3. an misericordia sit in Deo.

Rp. misericordia qae est voluntas seruanda
Dei miseria est foaler in Deo. u
 attestantur ferè Psalm. S. Psalm. rogina
miserator et misericors Dominus ait Propheta
Psalm 137. patiens et altitudo misericors
miseratus est super oia opera eius.

Ques 4. an iustitia in Deo sit.

Rp. 1. iustitia distributiva est foaler in
 Deo, na Matth. i. dicitur tunc reddet
unicuique secundum opera eius.

Rp. 2. iustitia commutativa in Deo n. est
 in usu stricto, sed rationi tm, na n. h.
 habemus ex nobis qd Deo offere possumus
qis prior dedit illi ait Aplog 2o actum //
et retribuere ei.

Calioni in usu admitti. A in Deo iustitia
mutativa, galenus scilicet opera infra bona
ex gratia elicitur pro parte quarta et equaliter
satis libentem gloria qua nos beaturus est.

51.

Caput IV De invisibilitate Dei.

Deum invisibile esse Scriptura docentur sapienter ac vi-
sibile. quia ante ratione hac Scriptura significatio que
prima fronte inter se pugnant videntur gulatione.
Da sint hinc in Capite explicabimus.

Articulus I De possibilitate intuitiva Dei visionis.

Not. 1. Intellex diffinitio visio seu cognitio abstracti-
va, quae habet per aliquid medium, seu Deus cognos-
citur per creaturas. Intuitiva per qua res videtur
imotata ut in se est. Denique apprehensiva, cum
res cognoscitur non solum ut in se est, sed in se et
claritate et distincte, quae cognoscibilis est.

Not. 2. Intellex adhuc est diffinitio visio. Visio
intuitiva corporalis quae fit per oculos corporis
et intellectus quae fit per oculos mentis seu intellectus.
utrague, Spiritus sanctus vel secundum vires naturales vel
secundum supernales.

§ I.
An possibile sit videre
Deum oculis corporeis

Deum oculis corporeis videri posse, erroneo putaverunt anthropomorphita

Conclusio
Deus oculis corporeis
videri non potest.

Prob. 1. ex S. Paul. 1. Timot. 6. Deum nullus hominum vidit, sed nec videre potest, quae locum Origenes et S. Hieronimus interpretantur et visionem per oculos corporeis, sicut in expresse ait S. Paulus 1. Cor. 2. oculus non vidit, quia preparavit Deus diligentibus eum. quia enim Deus preparavit electis esse deum est.

Prob. 2. ex SS. quod consensus unanimes est. S. Cyrilus Hierosol. Catechesi 9. carnis quod oculis aut cerni deus non potest, nam incorporeus est corporeos oculos cadere, requirit.

Prob. 3. rane potest quod oculis corporeis conspici potest in loco alio, sed necesse est, nec ubique, sed totum aut deus non est eius naturae quod deinde si deus

oculis corporeis quibus est, alijs quoque, quibus percipitur:
 non est enim potior ratio de Sensatione, quod oculos qua-
 sit alios, quibus: ac hoc fieri requirit; non enim Deus est
 sonus ut possit auribus percipi, quod quod. ita rationa-
 gancia et vitalis ferri non est in obtinendo, sed in port-
 natu: diu visio per oculos corporis pertinet ad Paul-
 late organica et vitale, Deus autem non est obtinendo port-
 natu huius facultati: quod quod. Min: quod: obtinendo
 portnatu oculi est visio. De corpore suo coloratu
 ac Deus non est huiusmodi quod quod.

Solu: Obtines.

Obj. 1. Job. c. 19 dicit in carne mea videbo deum meum,
 que oculi mei aspiciunt sunt. quod quod

R. d. a. in carne mea id est per carnem meam, oculi
 mei corporei. Na. in carne mea id est in
 carne mea existens post resurrectionem Generale
 videbo deum, et oculi mentis mea erunt aspiciunt
 H. C. a. et N. coad. vel aliter d. Deum recepto-
 rum quod apparet in die iudicii iudicaturus mun-
 dum C. a. Deum in iustia d. obtinendo per H. a. et coad
 ita S. Aug. l. ult. de civit. c. 29.

Obj. 2. Quod elevari facultas extra obtinendo sui spe-
 cificativum quod oculus corporeus poterit elevari
 ad dei visum. ant. quod. ignis inferni corporeus
 ex volente dei agit in obtinendo per H. a. et npe in
 demones, ac res factis non est obtinendo specificativum
 rei corporea quod quod

R. d. a. facultas vitalis Na. facultas quod agit
 per se modo in obtinendo C. a. et N. coad vitalium
 facultatu est ad obtinendo per H. a. et npe ad
 quod est huiusmodi habitudo et ordine dicunt, Ac ipse.

t vider
 corpore
 , curru
 corpore
 potest.
 De ad h
 Origine
 p oculu
 ity. p
 Deu d
 lectu
 imis
 carali
 i corpore
 corpore
 by
 de d

inchoata saltem effectibus partem habeant nuncupata
 est. at potentia n. vitalis ejus natura n. si, n. em. ad fal-
 an partem d. amantem obtin. hinc patet divi-
 paritas de igne infernali et oculo corporeo.

Art. 1. Deus eduxit creatas ex nullo. qd. hinc ad ques-
 curas operantes a deo possunt assumi et exten-

Re. d. e. q. possunt a priori intra ipsos obli-
 miter e. e. q. extra illos. N. e. q. et e. q. ad. ad. est
 reru. mutabilis n. si obnoxia; si am. p. o. lla
 vitalis v. g. visiva extra obli. p. u. ferretur
 ejus optia penitus quelleretur ut patet. nam
 visio corporea est e. p. t. h. e. p. t. h. e. i. s. et coloris p.
 tale impressio in tali Organo facta. qd.

Art. 2. minus distans male et p. t. e. qua
 finitum et infinitum, ai illud finitum p. v. i-
 dere deum infinitum: qd. in malis facultas obli-
 spiritalis asequi p. t.

Re. d. m. minus distans d. in. r. a. t. e. l. a. t. o. e. a.
 r. a. t. e. h. a. b. i. t. u. d. i. n. i. s. f. a. c. u. l. t. a. t. i. s. a. d. o. b. l. i. n. e. m. n. m.
 na. illud finitum habet inchoata potentia deum
 infinitum videndi, qua se cognoscibile et exten-
 mo. deus intra fines sui obli. q. t. e. t. u. r. ; n. vero
 malis facultas in se q. t. e. l. p. o. n. i. u. m. d. e. u. m. p. o. t. e. n. t. i. a.
 asequendi.

§ II

An possibile sit intuitive videre Deum visione intellectuali

Duo a. errors oppositi hic caute declinandi.
 ius. Præcoru. q. o. s. u. m. d. a. , q. u. i. v. o. l. u. n. t. d. e. u. m. n. i. n. t. u. i. t. i. v. e.
 et ill. est in se a. b. e. a. t. i. s. p. o. t. e. n. t. i. a. v. i. d. e. r. i. p. t. r. i. n. q. a. d.

ejus similitudine vel luce à deo derivata
hujus p. Bequardum et Bequinarum doctum
deum in naturalibus ab illis hinc videri posse sine
auxilio supernaturali illud ad hanc visum elevante.

555

Conclusio I Possibilis est saltem super- naturaliter intuitiva Dei visio.

Prob. 1. ex 1. Petr. 1. Cor. 13. videmus nunc p. speculum
et in enigmate, tunc am facie ad faciem. 11 Jo. 3
videmus nunc p. speculum cum apparuerit videbimus
eum sicuti est, quod clare et intuitive et non per aliquid
speculum.

Prob. 2. ex quibus sicut in decretis Eugen. 4. ubi
dicitur eas purgatas mox in calidum relinquit et intuitu
clare ipsi Deum sicut et unum sicuti est.

Prob. 3. ex 88. S. Chrysostomi in Barenen ad theo-
dorum Cassid. 4. quod dicitur ad quod ipsa rerum veri-
tas adicit, quod apertis regis oculis ipsi regis
querere crebit non ultra in enigmate nisi per spe-
culum sic facie ad faciem.

Prob. 4. sicut illud illud est a seque saltem quod
ad quod inchoata habet potentia, si illius creatura
inchoata habet potentia ad Deum intuitive videndum
quod est enim Deus intra latitudine obli eius specifi-
caliter quod est verum et intelligibile quod non.

Conclusio II Visio intuitiva Dei per so- las naturae vires impossi- bilis est.

Prob. 1. ex 1. Petr. Rom. 6. gratia Dei vita aeterna

unde sic argatur S. Thoas, vita aeterna est
 effectus gratiae elevantis illud: β vita aeterna con-
 sistit in visione Dei iuxta illud Joannis 17 haec est
 vita aeterna ut cognoscant te verum Deum quod supra
 intuitiva Dei non effab illud sibi reluto, β elevante
 per auxiliu gratiae.

Prob. 2. Ex quibus Viennensibus Cementis 5. god
 hunc de quardam errore damnavit: quilibet
 illis nata in se ipsa naturaliter est beata, ad non in-
 diget lumine gloria ipsam elevante ad Deum
 videndum.

Prob. 3. ratione potentia naturalis viribus propria non potest
 eliere operante supra naturalis, alias vel potentia de-
 sineret esse naturalis vel operatio supra naturalis: as
 visio Dei intuitiva est operatio supra naturalis, nam ad
 se tendens ad visum beatificum ut actus Dei
 sui est essentialiter supra naturalis ergo a potentia
 ipsa visio

Solv: Obtes.

Obj: contra 1. quod. Scriptura et beati. Deum invisibile
 sciunt, ergo
 R. d. a. invisibile oculis corporeis C a. oculis
 mentis β d. ex illis natas viribus C Beneficio
 gratiae β d. in hac vita C in altera vita β d.
 visio comprehensiva C visio intuitiva β h. et con-
 trast. S. Chrys. hom. 3. de inprehensibili
 crepiti ait angelos non videre ipsa potentia pura
 β ad temperatum lumen ergo C
 R. N. d. natas S. Chrys. excludit duntaxat
 cognitio Dei comprehensiva seu effata cognitio
 ut ipsemet Rom. 4. exponit, quae Anomaj quod

hi ex professo oppugnabat ad mittebant, n̄ vero
 intuitiva simpliciter quā vocabatur temperata, quia
 est accommodata et proportionata finita capabilitati illius
 creati, qui Deū q̄tus est n̄ q̄ comprehendere p̄
 Obj 2. potentia finita n̄ p̄ tendere in ob̄m infi-
 nitū: ai Deū est infinitus, illiq̄ aut̄ creatus
 est potentia finita q̄.

R̄. d. M. n̄ p̄ tendere modo infinito C. M. modo
 finito et simpliciter intuitivo N. M. q̄.
 R̄. d. i. n̄ magis facultas finita p̄ attingere ob̄m
 infinitū, quā locus finitus p̄tinere corpus exten-
 sū infinite q̄.

R̄. d. p̄. d. i. q̄. Eff. quia locus corpori aequatur n̄
 facultas ob̄m
 R̄. d. i. intuitiva Dei visio eliciat̄ ab illū creatō
 p̄cipatur ab ob̄o infinito: q̄ v̄ est infinita q̄
 est ab̄idū v̄ est in populo.

R̄. d. a. ab ob̄o infinito inadegate et finito modo
 cognito C. a. adaequate et modo infinito cognito
 N. a. ad. eiq̄ infinita ex facie immutabilit̄ et
 ob̄ivē C. eiq̄. habet em̄ p̄ ob̄o et ob̄o Deū infinito.
 localiter exhibet̄ et int̄facie N. eiq̄. et ad.

Obj 3. q̄tra 2. q̄tra Deū p̄netur intra limites
 ob̄i illius creati q̄ em̄ n̄baler cognoscere p̄.
 R̄. d. a. intra limites ob̄i, q̄realis et inchoative C. a.
 habet em̄ illius potentia inchoata videndi et cog-
 noscendi Deū, quia reverā est intelligibilis. intra
 limites ob̄i generalis N. a. indiget em̄ illius bene-
 ficio gratia efficiat̄ et elevetur ad visū Dei.

Qual. qua requirante ad intuitivā Dei visū
 R̄. tria singi possunt effectiva intuitiva Dei
 visū principia: unū ex parte ob̄i, scilicet Species
representans Deū. alterū ex parte Dei n̄pe Ca-
reficiū gratia illū elevantis q̄ q̄ vocant̄.

Lumen gloria. Inq; illud à qo epus modi
visio eliciatur.

Qua 2. an aliqua species concurrant ad Dei usum
ante responsum.

Notand. Species est obli. idea seu imago in qd
obli. ~~2.~~ representatur. Dividitur in imprefa
qua est idea obli, qua menti imprefa fit in
ea ad obli, qd representat cognitione gcurrit.
Et exprefa qua est obli. cognitio ab illu ex-
prefa seu actualis trus cognitionis. Voluntatem
obli, obli. sui ipsius specie menti imprefa
ae mente p huc actus eformare idea maxi-
me h'etate obli, cuius habebat specie imprefa
qo notato.

Q. 1. nlla admitti p species imprefa in intuitiva
Dei visione tu qia una estia p sua immaterialitate
et intensitate est maxime illud, p se ipsa quod
tu qia videre deum intuitivè est ipse videre fr
specie absq; Animate et in se ipso.

Q. 2. in intuitiva Dei visione locum habere requit
Species exprefa. qia illud in intuitiva Dei
visione effoare n p imagine obli qd cognos-
cit npe Dei; obli. em qd in aliquo ente creato
representari requit, exprimi n p aliqua creato
mentis actus.

Species ois actio habet trus; na ois actio effa
causae rei pductiva. ai visio Dei effa actio qo

Q. d. M. habet trus vel realiter pductivè vel p
Cognitio C. M. sp realiter pductivè N. M. vix
am beatifica habet trus pure cognitivè; effa
pura vitalis tendentia, pura receptio Dei in
me presentis illud à qo videtur. d. m. obli. n
ois actio transiens effa pductiva alius rei C.
actio immanens N. d. haec em effa im intuitiva obli
et vitalis tendentia in suo obli.

Quaeritur: an ad visum beatificum requiratur aliquid
speciale dei auxiliū.

R: affirm. ut patet ex q. 2. illi autem specialis
Dei cursus a se lumen gloria nuncupatur,
quia respectu illius id operatur, quod lux solis
respectu oculorum. hinc in Gal 3. dicitur:
in lumine tuo videbimus lumen.

Quaeritur: quid sit lumen gloriae?

R: Voluntatem quae lumen gloriae esse habitum
a Deo ac beata infusum, nos in se sibi videtur
opinio eorum qui attendunt esse auxiliū actuale
sui cursus extraordinarium, quod Deus beatorum
mentes elevat ac corborat ad sui visum intuiti-
vum, quia entia sine necessitate multiplicanda non
sunt, quibus autem Dei extraordinarius manifeste
sufficiens est illud qui inchoata Deum videndi
potentia elevat, ad actualem Dei visum elevandi.

Quaeritur: quomodo gerrat illud ad Dei visum?

R: illud active gerrat ad visum Dei elicienda
et virtute sibi propria elevata in lumen glo-
ria: nam illud ad visum beatificum gerrat
sicut est potentia vitalis se se movens ab infirmitate
et virtute propria: ex quo in inferitur, illud
gerrare ad hanc visum tam eadem potentia, quae
agitur virtute propria et ut potentia vitalis; lumen
vero gloriae tam eadem inchoata, quia unum
auxiliū ipsius illius visum elicit, cuius sui
virtute relinquitur prae incipere esse.

§ III

Utrum visio Dei compre-
hensiva sit intellectui creato
possibilis.

Utrumvis C. 2. hanc inq. fuisse Eunomij Aia

60.

qui quis sit Deus, puerum se offete pfilebatur,
qtra quem fil.

Conclusio Deus ab intellectu creato comprehendi non potest.

Prob 1. ex S. Sept. Sermon 32 dicitur Deus
magnus consilio et inq̄hensibilis cogitatu go
hinc in quiliud Catheran. 4. firmiter credimus
ingit qd̄ Deus sit inq̄hensibilis.

Prob. 2 ex 66. S. Aug. Sermon 38 de verbis
Dni qd̄ miru ait Si n̄ q̄hendis Deu? Si em
q̄hendis n̄ est Deus

Prob 3. Satne nlla crea caq̄ax est actus
infati, ai visio Dei q̄hensiva est actus infat
ad aq̄at em oioda Dei cognoscibilitate qua
infinita est go.

Solvo: Obtines.

Obi 1. 1. Corinth. 13 dicitur. Sum am cognos-
ca Deu Siml et cognitus Sum ab eo. ai
ap̄tus cognitus est visioe q̄hensiva, go
Re. d. M. cognosca id aliqua p̄ortne Siml
cognitus Sum, quemad̄m alibi dicitur quos
videntes Deum Similes ei futuri Simus. C
ea oi claritate qua cognitus Sum N. M. Ap̄
solummodo vult futuri alq̄s ut Deu clare et
intuitiue cognoscat, et n̄ p̄. Speculu.

Obj 2. visio intuitiva Dei est representatio Dei ut
est in se; igo ffete videtur de se.

Q. d. a. est representatio Dei inadequata e a.
adequata N. a. et eod; n em representat oes
divinaru pfectu gradus; qz s infiniti

Articulus II de existentia visionis Dei intuitivae

§ I

Utrum in hac vita aliquibus intuitiva Dei visio concessa suerit.

Cartu est illud beneficium a Deo hoi viatori
quedi potuisse, qia n implicat Deu a viatore
intuitivi videri. Controversatur am nu purus
hoo adhuc mortalis actu visus Dei intuitiva atqz
potitus est.

Conclusio

Nemini mortalium in hac
vita concessa est intuitiva
Dei visio.

Prob. 1. ex S. Script. Exodi 33. ait Deus Moysi n po-
terus videre fauce mea; n em videbit me hoo et
vivet

Prob. 2. ex S. P. Clementis Alexand. l. 6 Strom:
glorid est inquit nemine unqa vita hore posse
Deu clare percipere. Igitur.

resolves. Moysen dei electa n̄ vidisse. Sicut Cogit
 P. Aug. in Joba Angellu qui n̄ erat status dei,
 s̄ d̄p̄m̄ d̄ni gerabat.

Et sicut Paulu d̄m̄ 2 Cor 12. Se usq. ad tertiu
 coelu raptu dicit, n̄ intuitiva dei visione fru-
 tu fuisse, s̄ s̄m̄ ḡ revelatū meta ariana verba
 audisse, prout ipse s̄. cit inuere videte his
 verbis: ne magnitudo revelatū extollat me.

3. n̄q. P. Patru apud Benedictū de go. P. Grego.
 testatur l. 2. Dial C. 35. qd̄ facile s̄ uno s̄.
 cis radio totū mundū ḡp̄erit, q̄ā ām̄ viden-
 ti creator angusta est ois creatū, q̄ t̄ra d̄i
 ipse ipse electa dei vidisse d̄m̄ hac s̄. Gregori
 verba intelligenda s̄m̄ sint de raptu in go. It̄
 B. Benedictus ad altoru d̄onhai ḡp̄latū
 elevatus fuit.

§ II

Utrum animæ Sanctorum
 quibus nihil suendum super-
 = est statim à corpore soluti s̄
 intuitive Deum videant?

Ex antiquis n̄ pauci sanserunt iustis v̄p̄n̄ Bea-
 tificā ad Generale iudiciū deferri. Auctor
 opinionis hujus fuit Sapias hierapolitanus
 Episcopus que fuiti s̄ fusting, s̄e n̄q. et alij
 ut testat̄ Euseb. l. 3. C. 28. qui aperuerunt
 t̄m̄b̄ post resurrectōe annis mille in d̄to in terris
 regnāturos s̄e, futurūq. postea transiū ad dei
 conspectū. unde in millenarij appellati.

In Baja erroro rejecto In mille annorum regno
seculo q abijt Vigilantibus haereticis, eundemq am-
parus est Lutherus Calvinus et alij, qui oes docuerunt
nemora ante resurrectione Generali ad Dei visne
admitti, vno in haec opinione inclinat Joaes
22. nkl In hac in re d'finivit ut sephate Benedicty
12. vffius Puerfor.

Conclusio I

Tigmentum est illud mille annorum regnum

Probi ex S. Sept. Math. 27. Justi statim post
ultimam iudicia Generali resurrecturi in caelu
ascendere dicuntur. ibi hi in suppliciu eter-
nu, iusti am in vita eterna. qd nullu spori
illis relinquuntur, qd in voluptatibus spui, de-
Citij, et festis celebrandis transigere possit.
Prob 2 ex Grad. 18. Origenes 12 de principijs
C. 12. Cajus Joas Presbyter Scriptor secundi
A 3. Pelulij et Sg Dionys Alexandrinus ex
profefo Scripserunt qtra Millenarior ut sephate
Lup6. 4. cit. 18. 7. C. 24.

Conclusio II

De fide est animas Justorum quibus nihil superest expian- dum statim a corpore soluta Sunt in caelo frui intuitiva Dei Visione

Probi. ex S. Sept. 2. Cor. 1. ait Apulus Semper
qma si terrestris domus hujus ~~est~~

habitationis desolvatur, & diflatio ex se
 habemus domum n. manufacta aeterna in coelis
 et philip. C. Ita loquitur desiderium habes diph.
 vi et epe in lto. go. Aeg. statum post hanc
 vitam mortalem aeterna sperabat in coelis, et
 se presentem fore ad dnm xhu go.

Prob. 2 ex trad. bb. 1. seculo ito. Pamm. ep.
 ad Pontum scribit: Sensus metos. Pustinul
 labores atq. ita discepit ad debitum gloria. Cou.
 Paulus patria p. hunc obtinuit. 2. seculo
 Athenagoras Apologia p. quari. famus inquit
 nos hac mortali. de funibus vita altera hae
 ferreffi. Cungi meliore npe. calepa epe vultu.
 ros, ut apud Deum et in ipso Pimus. 3. seculo
 P. Cyprian. in exhortatione ad martyrum vicia
 julien: qta. Ignitas ait et qta. Securitas exire
 hinc coetu. 4. claudere in momento oculos,
 gibz. Roer videbantur, et mundus aperire. eos.
 ad statum ut Deus videatur et dng.

Prob. 3. ex gulyz et decretis Pontificum. gulin
 Lugdunense 2. in p. p. fidei et florentino
 in decreto Unionis expresse definiunt aas
 p. fidei purgatas mox in coelu. recipi et inhieri
 clara. ipso Deo. idem d. S. Benedictus 12.
 in Extravagante Benedictus Deus.

Prob. 4. ratione ad impiorum a. corporibus
 soluta statim torquentur in inferno ut
 patet ex Luca 10. ubi dicitur epulo statim
 post morte. fateri se in flamma cruciari. go.
 a. fortiori iustorum ad debita sibi mercedem
 ante resurrectione accipiunt. Deum em. pro.
 pensior est ad remunerandum quae ad puniendum

Solo: Obtnes.

65.

Apoc. 20. fit mentio d'pluris resurrexerunt.
prima est Justorum qui regnabunt cum dno 1000
annis. 2^a impiorum qui n̄ resurgent donec q̄fuz
mentur hi 1000 anni, p̄ q̄os in ligabitur Draco,
usq; q̄fuz Solvetur Sathana de carcere suo,
eribit et Seduet gentes. q̄o Regnu 1000 annoru
n̄ est subitū.

P. M. i. o. a. 3. na. ut S. Aug. l. 20 de civit. c. 4.
Expōit, regnu illud 1000 annoru est totum
illud sp̄is sp̄atū, q̄d à p̄mo d'ni adventū 1.
n̄ q̄o ligatus Sathanas juxta illud Joais 12 nunc
p̄cept hujus mundi ejicetur foras, ut p̄it
p̄ius q̄rari nequeat: usq; ad d'ni p̄tenditur.

quo t̄ore d'ni, cu d'no regnabunt, aut in coelis
p̄ gloria aut in terris p̄ gr̄a. Resurrectio 1^a
est aaru Sanctificatio p̄nta d'ni Verba Joais 5.
qui Verbu meū audī. Transit à morte ad vita.
cujus particeps n̄ s̄ impij; at verò post illud sp̄us
vivēt vita corporali p̄ resurrectioe. Inq; post
sp̄us illud 1000 annoru s̄ t̄ore Antichr. Solvetur
Sathanas, et Seduet Gentes tunc fiet resurrectio
Generalis ad judicū.

Expō. 1. Apoc. Math. 26 ait n̄ biba amodò de
gemine Vitis usq; in die illud cu illud biba vobis
cu novu in regno Patris mei; q̄o p̄mittuntur
Aplis nova delicia.

P. M. i. o. a. na. hae verba n̄ ad littera B̄ in
sp̄u sp̄uali et de delicijs sp̄it. l'by in coelo fuer-
tis illigenda s̄. n̄ em ait ap̄ Tom 14. Regnu
Dei es̄a est et potus.

66.

Art 2. Math 19. quis reliquerit Patrem
centenarium recipiet et vitam aeternam possidebit.
go admittere deest regnum 1000 annorum, ubi ante
vita aeterna donabitur centenarium recipiatur.

Art 3. d. a. centenarium recipiet in altera vita N
nam in hunc hoc ut ait S. Marcus C. 10. P.
centenarium honorem sporalium N. a. sp. h. l. d. C. a.
ita S. Hieron. in hunc locum.

Art 2. Math. 20. in Parabolâ Operariorum
denarius diurnus parvi ad Vesperam oibz sel
operarijs distribuit: ai q denarium illigatur
beatitudinis aeterna merces, p Vesperam am
finis mundi go.

Art 3. d. m. beatitudinis aeterna merces q. l. e. t. a.
Om. in g. l. e. t. a. N. m. a. c. o. d. in c. o. m. p. l. e. t. a. q. u. i.
merces, quae q. u. i. s. s. i. t. i. m. in a. e. b. e. a. t. u. d. i. n. e.
statim à corpore soluta fuerit ei donabitur
q. l. e. t. a. a. m. q. a. a. d. s. u. l. e. t. a. c. o. r. p. o. r. i. s. s. e. l. u. t. a. t. e. m.
q. l. e. t. a. t. u. r. n. n. i. n. p. o. s. t. c. a. r. n. i. s. r. e. s. u. r. r. e. c. t. a. e. j. u. s. t. a.
q. u. e. d. e. t. u. r.

Art 1. Itus Math. 25. n. n. i. n. p. o. s. t. u. l. t. i. m. u.
judicij die justis dicitur: eff. Venite percipite
regnum

Art 2. N. c. o. d. n. a. h. a. c. t. h. i. v. e. r. b. a. s. e. n. t. e. n. t. i. a.
publica declaratae sic statim post morte
lata; alia sequeretur. n. q. z. r. e. p. r. o. b. o. s. a. n. t. e. j. u.
dicij die in inferno cruciari, in hunc pariter
ad eos dicitur: eff. i. p. e. d. i. t. e. in igne aeterno.

Art 2. Apocalyp. 6. t. a. e. i. n. t. o. r. u. m. n. in c. o. e. l. o.
q. d. s. t. a. l. t. a. r. i. d. e. l. i. c. e. n. t. e. s. e. x. p. e. c. t. a. n. t. e. s. g. o. a. d.
u. r. g. n. t. u. s. f. r. a. t. r. u. m. e. o. r. u. m. q. l. e. t. a. t. u. r. i. g. o.

P. Proa. Tu quia altare hoc in caelis se respici
 atq; tu ipsum et caelum illud quae, tu quia yde
 iusti in circuitu throni amant folis albis
 aude dei qui vult eo. Psalms 139. Psalms 139. Psalms 139.
 dicuntur ante se altari hinc se bene et hoc qui
 est supra velut agnus occisus, expectant quia
 Polymodo n. beatitudinis ac se corporis qua ipsis
 in fine mundi quodetur.

Psalm. 139. Matthe 25. nisi in ultimo iudicio repro-
 bi ab electis segregabuntur: quod n. iudicabuntur
 ante iudicium generale. et cetera.

P. d. a. Segregabuntur psalm. 139. private. N. a.
 nam cum fuit separatio in iudicio partituri
 seu in die obitibus uniuersarum; nam ex hinc
 separari quod reprobos pennis fieri obnoxios statim
 atq; obierunt, sane n. sine iudicio dei inefro-
 gabili.

Obj. 3. multi ex veteribus b. d. docuerunt beatitudinem
 aeterna iustis n. quod nisi post iudicium generale:
 quod vel dicuntur fides nos antiquae culae viros
 fuisse haereticos, vel fuisse foris traditum dona
 circa hoc fidei caput obliterata fuisse quod a traditione

P. n. utramque ead. nam cum hoc quod non
 est eliquata et ultimo culae iudicio definita
 hanc incusari n. debent, quia sine praesentia
 praesentia impugnabant. hanc quippe nascitur ex
 praesentia, quia error ab Culae scriptis descendit
 traditio dona n. ex allegoriam duntaxat, s.
 ex melitioris q. p. et p. m. debet ut diximus.
 tract. de trad. c. 12. at Congi tres existere
 primis in hinc, qui affirmabant nos statim
 a morte intuitiva dei visione fuisse, ut ex
 dictis quod, nec id dispinclarunt fusting et fusting.

Obj 4. aa n̄ meretur sine corpore go n̄ debet esse
nari sine corpore.

R. s. a. Nō ad nā aa est honorū Operū cae
p̄p̄ialis utens corpore ut in scripto, go ab ip̄o
nū n̄ est ad ante corpus coronari.

Dixi s. a. nā aa n̄ oia bona Opera exerceat
s. corpus, s. quada sola cogitatione et voluntate

Obj 5. Justi Veteris testam̄ti n̄ viderunt Dei
essentia statim à morte go nec s. novi T. ea
videbunt.

R. Nō ad nā ante x̄m coelū ad huc erat
clausū et nū s. us ad venerat recipiendae
mercedis; n̄ em̄ veniebat ut aa x̄i ulla alia
sp̄ore p̄cederet in regnū coelōrū, s. ut ip̄e ab
de Patris sui conspectū introdūceret s. ym cap̄
fidelū, hinc in in coelū ascendens captivū
duxit captivitātē Ephes 4 id est Patres in
limbo quiescentes s. in coelū assumpti.

III

An beati et qualiter Deum videant.

Iovianus quē q̄sularit ex p̄fessio s. h̄ȳes: aperuit
aqualē in coelo fore remuneratū et gloriā oīū bea-
torū; q̄ia oia merita intra se aqualia esse q̄sēdebat.

Beati in coelo non vident aqualiter
Deum sed alij alijs perfectius pro diver-
sitate meritorum

Arab i ex s. script. i Cor. 13 ait a plus Stella à Stella

differt in claritate sui et resurrectionis mortuorum,
 si am gloria corporis erit inaequalis in claritate, in
 gloria aae, na illa huic gmenuratur. unde eade
 epistola C. 3. Dicitur unusquisque am propria mercedem
 accipiet scdm suu laboru.

Prob. 2. ex gudio florent. in decret Unionis: Infini-
 mus inquit aas glorie purgatas in calu recipi, et
 inhieri ipso Deu pro merito suo in diversitate aliu
 alio pfectius

Prob. 3. ex sb. P. p. enag. l. 4 C. 24 ait plus Deu di-
 ligamus qdo em plus eu dilexerimus, eo maiore glo-
 ria ab eo accipiemus

Prob. 4. ratio debet esse eade pro mercedis pro
 varietate merito sua Supplicij pro varietate
 criminu, id em postulat iustitia Dei; ai pro
 varietate criminu varia decernuntur supplicia
 ut Sap. 6. fortioribz fortior instat cunctatio qo

Solv: Obtinet.

Obj. 1. Math. 20. Operarij qui inaequali hore labo-
 raverunt, aequalis reponditur merces, npe denarius
 ai p denario hanc beatus eterna qo

P. d. m. Satisfactio beatus obtiva C. m. Solutio pta
 Nam. itaqz sibi beatis eade beatus obtive hoc est
 Deus ipse pponitur, n in eode gradu pfectus, cu
 em alijs pfectus visuri sint. Deus em est obtm
 virtutis multiplex, et eius pfectus infinitos habent gradus
 virtutes, et eade scdm plures et pauciores videri possunt.

Solutio. Si h. vident Deu inaequaliter unus est alio beati-

or, absqz cap, qo
 P. d. m. beatiol fruendo majori bono R. M. oes
 ad sumo bono fruuntur, unde oes hae beati sunt.

beatior Sumo bono appetitus fruendo C. M. et sic dicitur
 In 2. q. 90 hoc ipse qui minus appetit videtur deum
 non sic vere beati. Prob. ille non est vere beatus
 cuius appetitus non satiatur: ac in iis qui minus
 appetit videtur deum appetitus non est satiatus; nam
 vis ad huc superest aliquid appetendum nisi perfectior vis
 Dei q. 90 C.

Sp. N. m. C. nam tunc appetitus appetit satiatur, in
 nihil desiderat, quia in quo possidetur, ac beati
 minus appetit deum videntes nihil amplius desiderant
 cum enim deum diligant plusquam se ipsos gloriantur se
 vocati dona quam statutum est minoribus meritis
 minore mercedem debere; unde et sorte sua plane
 contenti sunt, et alijs sua licet meliore minime
 invident.

Obj. 2. non est deus unde haec inaequalitas creatur q.
 Sp. N. a. et dicitur: eadem modo esse inaequalitate
 meritorum; haec enim deum movet ad tribuenda in-
 aequale mercede, quia est visio beatifica. Et cae-
 phica esse inaequalitate luminis gloriae; quia
 creatur illius quod minus appetit habet tamen virtute
 inchoata videndi deum et proximam in se valent ad
 videndum deum, in quo elevata lumen gloriae: q. 90
 si minus elevat minus videt.

Quaeritur: an visio beatifica Angelorum et hominum sit eiu-
 dem speciei.

Sp. d. s. m. b. v. q. 91 occurrit illa obiectum, nisi deus et
 in se sola formalia ejusdem speciei, nisi lumen gloriae
 et illud prout elevatur, q. 90 C. nam licet illud
 Angelicus ab hominis specie distinguatur prout est potes-
 tatis, licet in se non quod creatur ut talis, sed ut

potia illa q̄ d̄ta ac p̄ lumen gloria elevata, s̄
quā quideratne s̄uit ab ea n̄ desert

71.

Articulus III

De Objecto visionis beatificæ.

Duplex diffinitio ob̄cti visionis beatificæ p̄marin̄ s̄it
q̄d p̄ se p̄mo videtur, et in q̄o cetera q̄s p̄iū n̄t
falis est Deus. et secundariū, q̄d in alio videtur
n̄p̄ in Deo, nec p̄fert ad beatitudinē nisi accidentiter
cujus modi s̄ creaturæ.

Qua. 1. quid beati vident in Deo p̄ beatificā visionē
R̄. vident oīa, q̄a s̄ localiter in Deo n̄p̄ est h̄c donā
Dei attributa s̄ absolute s̄ relativa, quamvis
n̄ videant oēs gradus virtutis horū attributorū.

Itā p̄mo est, q̄ia videbimus Deū s̄m̄tū est i. p̄a. 3.

et s̄m̄tū s̄m̄tū. In v̄it in Deo et Unionis, s̄m̄tū
clare in h̄erī ip̄sū Deū s̄m̄tū et unū s̄m̄tū est.

Itā am̄ 2^a est clara; nā si beati oēs gradus p̄fectū
viderent Deū q̄prehenderent, q̄d refugere p̄p̄a
p̄barimus.

Qua. 2. an beati videant creaturas p̄p̄bles.

R̄. beati vident in Deo creaturas p̄p̄bles s̄m̄tū s̄m̄tū

De p̄mo. nā oīp̄tia donā quā cognoscunt

beati habet transcendentatē respectū ad oīa
p̄p̄bles in partlari: ac respectus transcendentalis
ad aliquē Deū in partlari n̄ p̄t diffēte cognosci,
quin s̄m̄tū ejus diffēte cognoscatur: q̄d n̄ p̄t intuitivē
videri oīp̄tia donā, q̄m̄ s̄m̄tū alq̄ salte creaturæ p̄p̄bles
diffēte cognoscantur. Dixi alq̄ salte, nā

oes à beatis videri n̄ possunt, q̄ia alias cognoscere
difficite oes gradus virtutis & gloriae & h̄c tam
q̄si attendent gō.

Qua. 3. an beati in videant decreta dona vo-
luntatis.

R. affirmat. vident beati facie sua sy allegit
Dei P. Aug. l. 13 q. 15 C. 15 et ibi legunt sine
syllabis s̄ d̄m, q̄id velit aeterna voluntas sua
nullus aut beatus oia Dei decreta videt. De die
aut illa vel hora nemo scit n̄q̄ Angeli in coelo
mar. 13.

Qua 4. an beati videant in creatas existentes?

R. affirmat. q̄ia oes beati vident alga decreta d̄m
ut mox statim est. ai decreta dona & virtutes
transcendentales voluntatis d̄m ad creatas existentes
ut tales gō.

Qua 5. an beati cognoscant oia q̄ ad ipsos
pectant.

R. affirmat. ait em̄ gilius Senonense in decreto
fidei C. 13. beatis p̄m̄ esse donatis speculū
in q̄o q̄id q̄id illorum interest elucescat.

Quare beati audiunt in p̄m̄ q̄ ad ipsos diri-
gunt. maxime inquit S. thomas excellentiū
corū d̄m, ut cognoscant p̄bitnes ad eos factas
vel voce vel corde.

Vident p̄erea beati fidei mysteria q̄m̄ fidei
in terris habuerunt, na ex 1. cor. 3. fidei h̄c
dit visio. 2. se invicem & suos noscunt beati
q̄m̄ et corū intimas cogitationes. 3. Damna-
torū q̄m̄, poenas beati vident q̄ ad corū
castitā amplifcandā q̄fert p̄p̄erando se ab his
p̄m̄ seuris esse.

Caput V
De
Scientiâ Dei
Articulus I
An in Deo sit Scientia

Punt aliqui: *Abegi qd licet credant Deo oia cognoscere, ngant tñ in ipso esse Sciã strictè sptã, putantes ad istã requiri discurrã, qd in Deo impositã induit*

Conclusio
Datur in Deo Scientia
et quidem strictè sumpta.

Prob 1. pars ex script. Ester 17 dñe qd habes oia scia.
deinde Deus n̄ pot n̄ habere oes p̄fectes qæ relictas in idea Entis, qo n̄h̄ melius esse et cogitari pot; talis aut̄ est Sciã, quæ sane magna est p̄fectio.

Prob 2. pars Sciã strictè sptã p̄sẽ in se s̄p̄bata est cognitio certa et evidens n̄ qæ cas, n̄ qdẽ discurrẽdo, et unũ ex aliõ inferẽdo, s̄ unõ et simplicij m̄tribũ cognoscẽdo cas in effectũ qdẽ effectũ

in casu; uno verbo cognoscendo res ut si quippe
 in abest ut dispersus p[ro]beat ad ratione sua gin
 potius in Deo sit equis in p[ro]fectis: ai talis cognita
 in Deo est nec refugnat q[ui]o
 Ques an in Deo detur illud.

R. datur in Deo illud seu vis intelligendi, quae
 in se n[on] habet, modum potentia effectivus, p[er] se ipse
 actus simplicissimus illius et cognitivus. hinc
 nec sua in Deo ab illu no, ipse ab actuali illi
 ne diffinguntur. p[er] se ipsam est et potentia Dei

Articulus II De Objecto divinae Scientiae.

Duplex diffinguitur ob[er]ta circa god sua Dei versa
 tur, primarium scilicet Deus ipse, et secundarium
 god est oe Ens creatu, god considerari p[er] se ut
 mere possit, vel ut existens vel ut absit et
 usio futurum, vel ut futurum p[ro]p[ri]e ter ac
 liberet vel ut futurum p[ro]p[ri]e ter ac
 turum est si aliqua q[ui]o p[ro]neretur. p[er] god fu-

Ques. an Deus se ip[su]m ip[s]e cognoscat?

R. affirmat. na in 1 Cor. 2 Spiritus Dei oia p[ro]funda
 sua in p[ro]funda Dei, et qua Dei p[er] nemo cog
 novit nisi Spiritus Dei cognitioe scilicet p[ro]funda et
 p[ro]funda. et ead[em] q[ui]a Deus p[ro]funda ip[s]e
 p[ro]funda est; q[ui]o se ip[su]m ta p[ro]funda cog
 noscit ac cognoscibilis est, et ip[s]e se ip[s]e p[ro]funda.

Ques 2. an Deus diffite cognoscat oia creata possible?

R. affirm. na. 1. om. 4. dicitur de Deo vocat ea quae n. s. d. qm ea quae s. qo 2. d. novit ea quae existunt, quae qe possible s. 2. Deus p. s. m. e. q. s. h. e. n. d. o. i. p. o. t. i. a. s. u. a. q. o. d. i. f. f. i. t. e. a. t. t. i. n. g. i. t. o. i. a. a. d. q. u. a. i. l. l. a. s. e. e. x. t. e. n. d. i. t. ; n. e. m. p. a. v. i. r. t. u. s. a. l. i. q. u. e. p. s. s. i. t. e. c. o. g. n. o. s. c. i. ; n. i. s. i. d. i. f. f. i. t. e. c. o. g. n. o. s. c. a. n. t. e. e. a. a. d. q. u. a. v. i. r. t. u. s. s. e. e. x. t. e. n. d. i. t. ; q. o. c. u. v. i. r. t. u. s. d. o. n. a. s. e. e. x. t. e. n. d. a. t. a. d. o. i. a. p. o. s. s. i. b. i. l. i. n. e. c. e. s. s. e. e. s. t. u. t. d. e. u. s. e. a. o. i. a. c. o. g. n. o. s. c. a. t.

hanc ratione demonstrat S. Thoas 2.2. q. 14. art. 3.

Ques possible n. habent esse p. p. q. n. p. o. u. n. t. d. i. f. f. i. t. e. c. o. g. n. o. s. c. i.

R. da. n. habent esse p. p. u. actu et exercite. La. s. s. i. v. e. e. t. r. e. p. r. e. s. e. n. t. a. t. i. v. e. i. n. i. d. e. a. d. o. n. a. s. i. b. i. r. e. s. p. o. n. d. e. n. t. e. a. d. i. n. m. e. n. t. e. d. o. n. a. e. x. i. s. t. e. n. t. e. n. a. c. t. i. o. n. a. g. i. t. e. m. d. e. u. s. q. m. o. d. u. s. p. s. s. i. t. i. b. i. a. r. t. i. f. i. c. i. i. s. a. c. e. n. t. i. s. a. d. i. m. i. t. a. t. i. o. n. e. e. x. p. l. a. r. i. s. i. n. e. j. u. s. m. e. n. t. e. p. r. a. e. s. e. n. t. i. s. ; i. n. q. u. o. p. s. s. i. t. i. b. i. m. e. c. o. g. n. o. s. c. i. t. i. d. q. u. o. d. i. n. t. e. n. d. i. t. f. a. c. e. r. e.

Ques 3. an Deus cognoscat oia presentia in viliis: ma bona et mala sive peccata sive culpa, occultas q. q. cordium cogitationes.

R. affirm. na. 1. novit oia presentia, ipse quippe p. s. i. s. m. u. n. d. i. i. n. t. u. e. t. e. t. o. i. a. q. u. a. s. i. b. i. s. o. l. e. s. t. r. e. s. p. i. c. i. t. j. o. b. 28. 2. cognoscit in res viliissimas.

na. p. a. p. e. r. e. v. i. l. i. u. s. i. n. t. u. l. c. a. p. i. l. l. i. s. m. i. n. u. t. i. s. ; e. t. i. n. m. a. t. h. 10. d. i. t. q. a. i. d. n. o. t. a. n. e. d. u. o. p. a. p. e. r. e. s. a. s. e. v. e. n. i. u. n. t. ; e. t. u. n. u. s. e. x. i. l. l. i. s. n. c. a. d. e. t. s. u. p. t. e. r. r. a. s. i. n. e. p. a. t. r. e. v. e. s. t. r. o. v. e. s. t. r. i. c. a. p. i. l. l. i. c. a. p. i. t. i. s. o. e. s. n. r. a. t. i.

2. n. q. hoc divina Majestate repugnat; n. em. v. i. l. i. s. o. b. l. i. c. o. g. n. i. t. i. q. d. i. t. i. o. r. e. u. d. i. t. i. n. c. o. g. n. o. s. c. e. n. t. e. m. ;

na n̄ inficitur oculus, cū abjura quiderat.
 3. oia mala cognoscit sive sint n̄a, ut infra.
 signa et n̄p̄ia sūt anteq̄ fiant. Sap 13 sive
 sint poenit̄ ut morbi, exultres cū vita et
 mori paupertas et honestas à Deo & Cal. 11

sive sint culpa. Delicta mea à te n̄ p̄ abscon-
 dita Psal. 68. Simpliciter am̄ cognoscit, n̄ p̄
 gelacia aut approbata Deus peccata cognos-
 cit; cognoscendo en̄ bonū, cognoscit et metu
 god̄ est boni privati. 4. essas gōp̄, oculis
 cordis cogitantes Deus cognoscit. no vit ab-
 scondita cordis Psal 43. n̄q̄, ne fess̄ god̄

Genes 22 dicitur Deu tentate Abraham
 ut ejus voluntate et fidelitate exploraret;
 na id n̄ egit Deu, ut voluntate p̄mū cognos-
 ceret, sed ea ja cognita alijs nota faceret
 declararet. sed

Quis Deus ipsemet ait v. 12 nunc cognovi god̄
times Dnū. 90

Ap. n̄ coa. na Psal. 139 dicitur id Deu cognos-
 cere aut ne sive dicit, god̄ alijs declarat
 vel n̄ declarat. Fidelitate igit̄ Abrahā
 cū alijs Deu ea nota fecit cognoscere dicit
 publico sal̄ cora oibz experimento.

Ques 4. an Deu n̄ p̄terita cognoscit?

R. affirmat. Cū Dn̄ tu cognovisti oia no-
 vissima et antiqua id est p̄terita ut dicitur
 Psal 139.

Ques 5. An Deu cognoscit oia futura?

Ante responsorem.

Notand. 1. futurū est vel abste tale v̄ god̄ nate

Primum dicitur illud de god adu est Balgo erit.
 posterius dicitur illud god futurus est si aliqua
 poneretur conditio, sicut re ipsa in fut. futuro.
 Notandum 2. absolute futuru dividitur in arit et
 contingens seu liberu. Primum est illud god erit
 a caa naler Operante et naler in impedibili
 et mors Semura ex tali v.g. morbo. Liberu
 et contingens est god erit a caa active indifferente
 ad Opposita ut est bona vel mala hom opera.

Conclusio I

Deus non tantum absolute
 futura necessaria, sed etiam
 contingentia et libera cog-
 noscit.

Prob. 1. pars. ex S. Script. Sapia 8. Fut. pterita, de
 futurus affirmat. Signa et mpora fut antea
 pnt, et eventus ppora et pcoru.

Prob. 2. pars. 1. ex S. Script. 1. Cor. 13.8 Remita
 et uniuersu meu inuestigasti et oes vias meas
 pvidisti. Joas 6. Scibat ab initio Jesus
 qui traditurus est ei god.

Prob. 2. parte. Si Deus n pscit certo et in-
 fallibiliter libera absolute futuru, n est Deus go p
 ant. pbat. posse certo pnuunciare libera futuru
 est donkatis progativa seu ut cogite scilicet
 Apoc. 1. 20. idoneu testimoniu donkatis: ai
 qui libera futuru n pscit, ea certo pnuunciare
 n p. M pbat. Isaja 41 sic Deus cogite
 et ppheta. Quod ante nunciabit nobis, que-
 cunq; ventura s, annunciate ga ventura s in
 futuru et scemus quia dy estis vos. qui em

ait S. Aug. n' e' p' seuis oia futuroru n' est ubi
Deus.

Conclusio II

Deus etiam cognoscit futu- ra, quæ dicuntur conditionata

Prob ex S. Script. id Deus Annate p' dicit qd p' dixit
futuru, ai Deus futura p' dicit qd p' dixit, qd
Min. p' bap 1° Regu c. 23. David. Dnu roganti Si de-
scendet Paul in urbe Ceilam a Deo esse responsu d' est
descendet. roganti iteru Si tradent me viri Ceilae in
manus Paul, Si in ea urbe remanere, responsu est
tradent. ita Math. ii. p' dicit futura Tyrioru p' dicit
sed p' ipse ap' eos eade, qd in Gallilaea, miracula par-
trahet. va tibi Corozaim! gla Si in Tyro facta essent
virtutes, qd facta st in te, olim in illicio et curere po-
nited egissent qd

Solv: Obtines:

Obj i' gla i' gelnd Deus nulla p' dixit futura qd tn n'
evenere; ut Raja 38. p' nuntiavit Ezechia Regi
morte; dispone domui tuae, qia moriturus. A Jona
3. fuit propheta p' duare p' versa Ninive post 40
dies futura; n' h'ius q' valuit Ezechias et Ninive
n' est p' versa qd
S. d. a. p' dicit futura p' dicit qd dicit Ca. abste h' a.
Si mors Ezechia futura p' dicitur n' qd abste p'
supposito qd n' imutaretur Ordo et curus casu p' dicit
qui morte eius exigebat, que tn postea Deus imutavit.

pariter querenda dicitur Ninive n. qd. absolute, p
 Billia dicitur, si n. p. r. n. n. agerent Ninivita;
 qua cu. epihent p. vera n. fuit civitas.

Obj. 2. Deus cu. aliq. dubitaret futura vera dicit
 illi berem 26. noli strahere verbu, aut Deus ad profu
 ta, si forte audiant et qvertant. 20

Q. d. a. cu. dubitaret dicit more suad, ut dicit
 etiam hois arbitriu, et p. h. hois de eventibz futu
 ris incertitud na. Ca. cu. dubitaret qd. p. h. x. parte
 Dei N. a. ita s. h. h. h. in hunc locu et Aug. in 2. d. l. 2.

Obj. 3. S. Aug. l. 2. ad simplicianu q. 2. de Deo ab
 judicial p. h. d. qd. est futuroru p. h. d.

Q. d. a. qd. ad nos C. a. qd. ad noie significata N. a.
 Cum em p. h. d. vi nois sit futuri p. h. d., atq. p. h. d. Deo
 n. l. futuru sit, cui h. oia mane p. h. d. n. t. c. ter in ca
 nna p. h. d. et qd. ad nos est p. h. d. p. h. d. h. d. qd. ad res
 futuras velut ad p. h. d. extenditur.

Obj. 4. illud n. p. h. certo cognosci qd. n. h. d. h. d.
 veritate: p. h. d. h. d. futuru contingente qd. e.
 m. p. h. d. futuru contingente n. habent ca. d. h. d. i.
 n. a. d. qd. n. g. veritate.

Q. d. a. n. h. d. ca. d. h. d. pro aeterno C. a. p. h.
 h. d. qd. futuru p. h. d. n. a. futuru em vera
 n. p. h. d. n. d. e. p. t. a. s. u. i. s. c. a. u. s. i. s. a. c. p. r. o. i. n. d. e. D. e. u. s.
 videt m. h. d. ca. d. futuru e. t. h. o. r. e, p. r. o.
 qd. casu effectz p. h. d. futuru.

Art. 1. p. h. d. certo p. h. d. futuru vera ja n. am.
 p. h. d. e. h. n. t. vera qd. p. h. d.

Q. N. a. na p. h. d. d. h. d. res futuras eo ipso
 modo qd. futuru sunt, futuru am h. d. h. d. a. g. t. i. n. g. e. n. t. e.
 Art. 2 qd. Deus p. h. d. n. o. i. s. futuru h. d. qd.

Q. d. a. n. o. i. s. n. p. h. d. e. t. e. vera volubilis h. d. =
 h. d. n. a. p. h. d. e. t. e. a. n. t. e. c. e. d. e. n. t. e. a. p. e. x. i. s. s. a. p. h. d. a.
 p. r. o. f. l. u. e. n. t. e. N. a. e. t. c. o. d. p. h. d. e. m. futuru est merus.

inuitus spectare illorum, ipsa supponens in efficiens
 nec ullo pacto in ea influens.

Art. 3. P. Deus sicut in g. me peccaturus, n. potero
 n. peccare qd. dno peccabo.

R. d. a. n. potero in ipso gresito id est n. potero quin
 qd. eipsum peccati in ipsa officio peccati C. a.
 R. e. e. n. potero in ipso peccato suffragari. n. potero in ipso
 Diviso officio de peccato seu abstractendo ab ea officio

Art. 4. n. potero impedire peccata Dei de meo peccato
 de futuro g. q. d.

R. d. a. n. potero dicitur C. non enim potero im-
 pedire ne Deus officio peccati qd. coisurus fu-
 indirekte P. a. n. potero peccare ne unquam fuerit
 illa officio me ipso d. d. n. potero ad n. peccatum

Obij. 5. q. tra. 2. q. d. S. Aug. et Fulgent. rejici-
 unt q. d. futurorum conditionatorum q. d.

R. d. a. rejiciunt in ipso semipelagianorum C. a. at-
 tate P. a. Semipelagiani fingebant Deum quibusda
 parvulis gratia baptismi miserari, alijs vero deni-
 gare, q. d. offendi illor, si vixissent dono sibi
 quos recte futuros, illos vero abusus quod credes
 arguant p. d. i. b. a. t. r. e.

Articulus III

Quo medio Deus omnia cognoscat.

Notand. 1. medium cognitivum illud dicitur in q. d. res aliqua
 cognoscitur, seu qd. ratio prius cognita dicitur in cogni-
 to alterius.

Notand. 2. facile inter theologos venit Deum abq. ullo
 medio se ipso suasq. creaturas p. se ipso immediate cog-
 noscere. ratio est aperta, q. d. Deus sibi melius est

Notand 3. Deum in sua essentia res oes creatas atq;
 in possibiles cognoscere, inde haberi, qd Deus p se com-
 pteat sua essentia, sed sed in id qd est in se qua pcom
 id omne ad qd se p extendere; qd nris cognoscit in
 sua essentia oia creata in possibilia; ad ea em oia q creati
 ad se p extendere ipsius essentia. Imo dicit qd Deus
 ea oia cognoscere in se ipsis imo te qua reuera cognos-
 cibilia sunt.

Notand 4. magna qtuorsia esse inter theologos in quo
 pte medio Deus cognoscat tum qz libera abste futu-
 ra tum qz Anate futura. Tres aut h Opiniones
 hae de re pablicom. Prima est thoirera qui
 qpendunt Deum futura libera conjung, Ordinis pve-
 naalis pve supraalis, certo cognoscere in suis decre-
 tis pve pta moventibus, et qter volunt vim et officia
 graa ex pvea Dei motione repeti debere. Sicut
 aliqui inter thoiras qui docent futura libera videre in
 reali eoru cu divina eternitate coexistia. Secunda est
 Augustiniana seu Alumnoru S. Augustini qui qpendunt
 futura Ordinis naalis videri in creata voluntate
 qm in medio. Opera vero supraalia futura in de-
 cretis efficacibus pcedenda graa ex pve efficacis certo
 ad molles in et id pvea ut volunt thoiras voluntatem
 dmnantis. tertia Inq, est eoru qui a Molinâ
 p. f. Molinista dicuntur, qui oia decreta abste
 et p determinantea rejciunt, censent, Deum circa libera
 hois actnes p h oia habere, nisi prius p sua qdina-
 toru seu ut vocant media cognoverit, quid hbo futurus
 p h, si in hisel illis curu pantijs collocetur p hae vel
 illa graa ipsi qferati.

Notand 5. circa medium qd videante futura qdinate
 qtuorsia est maxime cu thoiris qui volunt ea a Deo
 videri p decreta ex parte Dei abste qdinate veri
 ex parte obti.

Notand. 6. totius huius famora q̄t̄o visia cardo in eo esse videtur, an gr̄a efficiat q̄st̄itenda sit in Operante gr̄a volente ad salutand q̄st̄u physica vel moraliter p̄determinante seu q̄d id est an gr̄a sit ex sua sua efficiat, ut volunt philosophi et Augustinian; vel an talis fiat in actu et accedente volente huius q̄st̄u ut placet Molinistis, qui agnoscunt q̄d gr̄a efficiat esse ex se in actu, sed est ex se habere n̄ ex volente vel n̄ ad movendi, excitandi ad bonu, n̄t̄a efficiat in actu et nisi accedente q̄st̄u volente.

Cum hac in re Lulla et he. Inierit, licet acriter deus disputatum fuerit in aggregatib; de Auxilijs s̄ Clemente VIII et Paulo V. quid nos sentiamus, p̄p̄ q̄elcib; aperimus.

Conclusio I Deus non videt futura Libera in reali eorum coeternitati Dei coexistentia.

Prob. q̄ia futura n̄ existunt sed in esse reale ab aeterno p̄ in se esse oblitu, et q̄m ad cognitand: go in aeternitate n̄ coexistunt; prius esse existere quo coexistere; hinc bene ait S. Aug. 1. 5. De Genes. littera antea res fuerunt et erant et n̄ erant, erant in Dei sua, n̄ erant in ipsa sua.

Conclusio II. Deus futura Libera ordinis natu- ralis non videt in decretis suis physice p̄moventibus.

Prob. huius volente creata sunt actura et actura suora

Quia ita ut eos ponere potest vel non ponere ad libitum, unum
 aut aliud eligere, et cetera se ipsa damnat ad agendum
 vel non agendum; damnatio est voluntatis non est nisi Electio
 unius pro alio: ergo inutile est decretum phyce promovens
 quos volens ad libitum, parata ad unum damnatur
 Ant. Gal. Culi 15. Deus reliquit hoc in manu gentis
 huius: ante hoc vita et mors bonum et malum quod pla-
 cuerit dabitur illi. go B. Et vix scire potest huius
 veritas cum decretis phyce promoventibus; afferentem affi-
 ctam antecedente agendi hunc actum damnata, na
 illud afferit antecedente afficitate agendi hunc actum de-
 mnate: quod habet naale quere in tali actu de-
 mnate: ai talia sunt decreta damnantia; ita em nra
 et ut sine ipsis nihil actus fieri potest; ita efficacia ut oio
 rpe sit illud adimpleri et fieri, ad quod dantur.

Quis. ratio ac stimulus causa prima, primi agentis pro-
 ventis in Deo nro importat promota phyce go C.
 R. Na. na ex abstracta quorsus dno ad sed hoi actum affate
 simili illi recte Deo afferuntur et salvantur. Suffi-
 cienter em illigite Deus caa prima actum volentis, quia
 ipsi in creatura virtute ad operandum dedit eamque, iugiter
 quervat, atq; sed in ipsis indigea, seu exigea in ipsa
 ut caa totalis vera operate quocumque operatur.
 Ex go in minime sequitur Deu prope damnari
 a creatura volente ipsis, subici; Deus em caas liberas
 libere ea lege quod dedit, ubi ipsis ad agendum dampare
 et donu quorsum ad operandum exigere possent, seu eode
 quorsu ipsis se ad futurum habuit, quod dicitur, se ad agen-
 dum damnarent.

Conclusio III

Deus in voluntate creatura tan-
 quam in medio videt futura libe-
 ra ordinis naturalis.

Prob. in eo hqm in medio Deus videt futura libera, god

est prius cognitum quod effectum causa; ad voluntas creata
 secundum nostrum quipiendi modum prius est a Deo cognita
 quae futura libera, estque eorum causa quod non referuntur
 quod voluntas creata non est causa nostra futurorum liberorum
 nam quamvis non habeat necessariam quod necesse est in suo actu
 aut effectu, habet tamen infallibilem quod illius donum
 certo attingit, in voluntate ipsa non cognoscatur. Sed in
 oes rationes suas inspicias, et extra non plures id ad
 quod est libere facere; per se tamen id est quod re ipsa libere
 facta est aliquid.

Quis nihil est futurum sine decreto Dei quod Deus omnia
 in suo decreto dono videt.

Q. d. a. sine decreto Dei generaliter habuit fieri
 a Deo atque cooperari ad id est ad quod voluntas libera de
 determinata est causa sine decreto primoventis et per
 manente natura. vel aliter d. sine decreto Dei est
 libera determinata voluntatis propria causa antecedente
 natura et eodem.

Conclusio IV Gratia ex natura sua non est efficax.

Notandum 1. alia gratia dicitur efficax alia sufficiens. illa
 est quae effectu suo certo et infallibiliter consequitur. haec
 vero voluntati quod habet vires sufficientes ad agendum, quod
 cum in non agit. alia ite gratia efficax dicitur ex natura
 sua ad effectum certitudinem petitarum ex ipsa interna gra-
 tia determinata physica vel morali. alia gratia sufficiens
 est in actu et antecedente actu voluntatis, et effectus cer-
 titudo ibi habetur ex ipsa dona.

Notandum 2. aliquid de primis intrudat in gratia
 naturae innocens et habitus naturae lapsae. non quippe

innoenti. Suscebat graa illuminationis, qd ab Augstino
dicitur. Graa vero Capta non in
grad voluntatis, quia ad bonu moveatur ex gultio
Milevit. Can. 4. qd dicitur Doctor vocat auxilium qd et
non est, qia voluntas hois innoentis sana erat de robusta
sua facultate ex peccato Adami in xma ghratib
infirmis, qd sicut ut opus habeat motione superna
voluntas, qua pauciat et strata sanaretur atq
ad bonu exurgeret. his notatis geluis

Prob. 1. ex S. Script. apocalyp. Deus ait ecce sto ad
ostiu et pulso, si quis audierit voce mea et aperuerit
ostiu janua introbo ad illu, qua verba certe graa
ex naa sua efficax n arguunt.

Prob. 2. ex gult. Inuent. lex. 6. C. 5. ubi ait, qd
hoc Deo cor hois Spiritu h illuminatione tangente
nunc no agit idcirco illa recipiens, quippe qui
illa et abscere p. qd iuxta gultu voluntas in ipso
posito motionis dicitur eidem resistere qd qd certe
Graa ex naa sua efficax apertores admittere n po-
terunt. Deo cor hois tangente illa motione abscere
p. si velit. n puit Synodus clarus illu sp. grom-
tu exprimere

Prob. 3. ex S. Aug. 2. de Sctu et Lettera C. 134.
in oibz misericordia Dei pvenit nos; consentire am
vocali Dei vel ab ea dispartire ppe voluntatis est.

Prob. 4. sane. graa efficax n est graa ex naa sua
irrepuabilis ut fides docet: ai graa ex naa sua
efficax est graa irrepuabilis qd p. min. p. bate
graa ex naa sua efficax sic dicitur qia p. et in hie
in gultu est p. negatne gultus: ai graa n est
p. et in hie incompotibis cu negatne gultus, nisi
qia ex naa sua irrepuabilis est qd p.

Conclusio V

Gratia efficax est gratia excitans
certo modo attemperata voluntati
ex naturā suā moraliter et huma-
nitus repudiabilis cum consen-
sū tamen connexa infallibiliter.

Conclusio patet ex ijs q̄a mox protulimus scripta quibus
videt et Patet testimonijs; veteris am̄ Johari et ex
Augustino l. ii. ad Simplicianum q. 2. cupis miseretur
fit eū vocal q̄o modo scilicet ei q̄gnere, ut vocante n̄
quod?

Q̄res. an hac q̄gnitas sit infusa v̄ tm̄ ext̄sa
gr̄a

R. hac q̄gnitas est partim infusa partim ext̄sa
infusa q̄d vel q̄a est in tali specie, puta quia
est motus amoris n̄ timoris, v̄ q̄a facta h̄bet inten-
sionem aut tot intensiōnis gradus. Ext̄sa aut̄ q̄a
n̄ supponit n̄q̄a certas causas externas

Q̄res 2. An q̄a efficax pendeat à v̄ltate
te.

R. hoc p̄p̄e dici n̄ p̄sse; na q̄a n̄a p̄ius mo-
vel v̄ltate q̄o modo ei q̄gnit, qua alicui q̄sentia
deinde liberū arbitriū n̄ q̄sentit solis n̄a v̄ltate
p̄ v̄ltate q̄a ita, ut v̄ltate q̄a sint q̄p̄e in
hoc conatu, eatenus tm̄ efficacia q̄a a q̄p̄e v̄ltate
tatis pendere dicit q̄, galenus v̄ltate q̄ illa inde
recte impedire ei n̄ q̄sentendo, q̄d in re n̄ h̄bet
est, qua q̄d v̄ltate q̄a libere q̄sentiat

Ques 3. an graa in nostro Systemate sit pcedere qua
 voluntati.
 R. natve na graa voluntate n sequitur p pvenit.
 edicitur em et movet ea ut gsentat; operate in
 gsu voluntati in ista voluntate; imo voluntate adali-
 tate pait, qia voluntas n gsentit nisi dependentes a
 graa ad gsentendu ista actu elevante. Et hinc
 facile seruitur.

Quomodo in ista stia veru sit Deu laudare ut in
 pceptis eius ambulemus Psal. 36. istu meli-
 nare cor Regis quonqz voluerit Proverb 11. istu
 operari velle et pficere Philipp. 2. nq volentis
 nq currentis p Dei misericordis esse Roas 9.
 hoc n a se ipso pigraa discerni i. Ps. 11. Deu vol-
 untate ista n exherbare ut a peccato purgaremur
 ex gill. Trans. r. no 2. Can. 11. graa qua ocul-
 le hucis cordibus dya largitate tribuit a nullo
 duro corde respui. Et S. Aug. 4. de pcc. S.
 C. 9. 3. 3.

Conclusio VI

Deus futura Ordinis spaturalis cer-
 to et infallibiliter videt in voluntate
 creata praeventa et adjuta per gra-
 tiam.

Prob. Deus futura de quibus est gstitio n videt in
 decreto absoluto de danda graa ex naa sua efficien-
 ut ex dictis gstat: qd ea videt in voluntate creata
 graa adjuta; sicut em libera futura ordinis naalis
 infallibiliter cognoscit in voluntate creata suis viribus
 relicta ex quibus 3. ita videt supraalia in eadem
 voluntate quatenus ea pvenit et adjuvat graa.

Et hinc patet infallibilitate effectus gratia efficaci
peti ex officio Dei quia cognoscit beneficium gratia
voluntate hominis esse gratum, et voluntate huius gratia
motum gratum esse.

Quaestio. An Deus saltem explorat voluntate hominis
sua media an sentiat gratia Dei, si ipsi in
salubri curam pariter daretur, antequam illa curam
dare decessit.

R. negat. inutilis enim Deo est haec exploratio,
ipse enim est qui firmat singulorum corda eorum,
ipse est qui intelligit via opera eorum & sal 32.
Deus saltem in decreto de homine creando
ei tot gratias ad tot artus supernales exercendos,
vel ad tentationes superandas reparavit, quas ei gratia
as esse, quibus eum certo operum absolute perficit.
deinde hanc suam exploratio missetur in Deo
importat; arguit enim in Deo de curam seu illatue
consequentis ex antecedenti.

Conclusio VII

Deus futura conditionata non
videt in decretis ex parte Dei
absolutis et ex parte obli conditiona-
tatis, sed vel in voluntate creata vel
in sua essentia

Notandum. decretum Dei duobus modis dici potest
natum primo ex parte obli, quod non aliquid quoniam
da hanc voluntate non haec de obli ipso quod de ipsa
efficiat voluntate habenda iura illud, si quod obli ponit
reitur: ut v. g. si quis dicit velle furari si id
fuerit. 2° ex parte obli, cum non actu vol-
tas efficiat ex parte volentis, sed est de re in

fauenda dependenter ab aliqua conditione. ut
 v. g. volo ut Judas saluetur si seueret in graa.
 Prob. 1. pars gelus positus illis decretis Deus
 circa idem obtin, et pro eodem signo gratia et re-
 pugnantia velle: v. g. si Saul uisitet David
 tradere in manus Paul, si ille ueniret, et si
 Saul uisitet ut n. ueniret Paul: dub em ista pug-
 nare seu uidentur imò negatoria sunt: uolo
 ut tradatur David si uenit, Paul, nolo am ut
 ueniat &c.

Prob. 2. pars conditionata futura vel reuera futura
 si u. n. q. si quis hunc in uoluntate ueritate ui-
 dentur, postea quod conditio pendet à libera hois
 uoluntate. Si posterius, fide in eterna dona ad
 modum aliorum possibilium cognoscuntur; na uere-
 ra animi possibilia sunt, ad eorum conditio nra, et
 ponenda. hinc s. Aug. l. de pdestinat. p. 12.
 C. 12. ea uocat futura in futura. p. de his pla
 articulo seq.

Articulus IV.

Quotuplex sit Scientia diuina.

uel à parte rei una sit et quae simplex in Deo scia,
 in illis rebus metaphisicis in fundito distinguit pro
 uarietate obtin, ad quae cognitio dona se extendit,
 et ratio focalis, si quae obta sua attingit. Igitur pro
 uarietate ratio focalis, quae dona scia circa obtin uer-
 satur.

Dividitur 1. in notia et libera. illa est quae abste-
 n et n esse in Deo, ut est scia possibilium. Libera am
 est cognitio obtin, pendens à libero Dei decreto focalis
 scia reru existentium. 2. diuiditur in speculua

quæ est cognitio obiecti non operabilis, vel saltem non quæ
operabilis, ut scilicet quæ Deus se ipsum et res possibles
cognoscit. et præterea quæ est cognitio obiecti
operabilis, inscribendo quomodo operandum sit, ut
sua mundi condendi. 9. in sua approbatione,
quæ Deus cognoscit ea quæ ipsi placent, et reprobat
non, quæ cognoscit ea quæ ipsi displicent ut peccata.

Ratione obiecti dividitur in scientiam simplicis illiusque,
quæ circa res mere possibles et non futuras versatur;
et scientiam visivam quæ circa res existentes vel aliquo
futuras occupatur. Excellentiores adagatæ esse
hanc visivam non, et contra ea addunt scientiam,
quæ vocantur scientiam mediam quæ Deus videt res me-
diantes inter futuras absolute et mere possibles,
vel futuras se quædam.

Conclusio

Scientia Dei adquatè divi-
ditur in scientiam simplicis
intelligentiæ et in scientiam visio-
nis, et proinde scientiam mediam non datur.

Prob. quod quod Deus cognoscit, vel existit in aliqua
specie distincta vel existit; quod sit quæ res futura
dividitur, vel aliquo exhibitura est vel non, et quæ
ipsa res quæ à conditione dependet; nam inter existere
et non existere non datur medium, ac primum, et tunc ad
sua visivam, sed non verò ad sua simplicis illiusque;
quæ alia species non datur.

Solo: Objectionis.

91.

Obj. 1. qd allata. 2. art. 2. q. 2. Scripta ex pla. de
Ispicant Saulis et quere. 2. priorum qd ubi probetur
cognitio futurorum conditionatorum Deo quere,
ostendunt in dari sua media qd.

Res. 1. na haec oia fuerunt mere pophelia, qia
quidam nra implenda erat; hinc, scia simpliciter
illud ex la Deo absolute cognoscantur.

2. Scripta n dicit Saulis descensum et quere
priorum pophelia fuisse, qd revera eventura fuisse
si quidam posita fuisse qd.

3. 1. 1. 1. Scripta em huas more Deu induit co-
gnente, inde in n sequitur qd Deu huas more cog-
noscat, seu n sequitur qd hypotheticus re cognos-
cat ex eo qd re si futura eventus; quemadmodum
n sequitur Dei sua esse difuroriva, licet aliquid
glorios Dei scripta referat.

2. 2. Deus Davidi simpliciter respondit saule descen-
surum, si esse in scila remanentis sit: qd de sa-
sas Paulus vel simpliciter n potuit pronuntiare futurum
vel plura pophelia fuit.

3. 1. 1. 1. na scilo scripta qd si quidam futurum pro-
nuntiat, licet revera futurum n sit, futurum in dicitur
qd cas qada nades sine moralis ad illu effectum pro-
nuntia magis ppendeant. Si qd simpliciter Deus respon-
dit saule descensurum, qia qia essent affectus et scilia
ac posita Paulus noverat. Si in Deus absolute pronun-
tiavit tyrios querendos, qia n erant sic excoecati,
nec cor eorum sic induratum, ut precoratarum et cetera
magis ppendu ad graa obsequendum.

92.

In. 3. David Deū interrogavit n̄ de possibilitate
descensus Pauli, p̄ se de ipso descensu, quem
Deus futurū dixerit n̄ possibile; quare in David p̄
fugā gemit. 90

R. Da. quod Deus futura dixerit beatitudinē in se
ipso n̄. a. relate ad intentiōe Pauli Ca. et non
et ideo timore justo correptus fuit David, quod Deus
descensu illū n̄ quē illi erat in se, p̄ ut erat in
intentiōe Pauli Davidi revelaverit.

In. 4. magis erat futura quævis tyriorū q̄
alter mundus possibilis, nā alias n̄ eſet cur in
iudicio urli mihi eſent habendi quæ Porozaitæ,
ut dicit in Evglis 90

R. N. a. nā q̄ dicitur n̄ deserviunt eſe possibilis,
licet à ditione pendant, q̄ illa ditione mea
possibilis eſt. Tyriorū am̄. mitior erit dam natio
quæ Porozaitarū, q̄ illorū animi n̄ ita fuerunt
in peccatis obdurati ut docet S. Aug. de
ſeverant. c. 27.

Articulus V.

An et quænam Scientia in Deo sit rerum causa.

Notand. Sciā dicitur p̄ caa rerū vel directiva, q̄o ſcilicet di-
rigit operante ad opus, q̄modo ar̄ qua eſt in mente ar̄
ſcilicet illū dirigat ad arte factū opendentes eſſi et fine
et media, vel in efficiens q̄o ſcilicet influat p̄ verā caa
tate in ipſo opus.

Notand. Sciā Dei eſt caa rerū tū directiva tū
effitiva, q̄atet p̄ ex eo q̄o Sciā Dei influat in rerū pro-
ductione juxta illud p̄ ſal. 103 oīa in ſap̄a creavit

Et quia Scia Dei se habet respectu reru producenda
sicut prudentia et ars in artifice respectu fabricellu
nimiru supeditat reru ideas, inclinaty, ut ad earu
exlar opus externu fiat. quando am Scia Dei
posuit eas reru n' pvenit inter illos.

Conclusio.
Scientia visionis non est causa
rerum, sed sola Scientia simplicis
intelligentie.

Prob. 1. pars. qd supponit futuritate reru n' est
easu caa: ai Scia visionis supponit futuritate reru qd
m' pbat. ex conu. b. Scia res n' ideo futura sunt
qia a Deo cognoscuntur, p' potius ideo cognoscuntur
qia futura sunt ut inquit Gregorius in C. 4 ep ad
Rom. et p. hiero. in C. 2 b. Jerem qd.

Prob. 2. pars. Sola Scia simplicis intellige pcedit res
futurae: Sola in eas influit p' modu prudentie sui
directivis, et artis seu Operationis; prudentia qd mou-
ens Dei voluntate ut hoc vel illud operari velit; artis
vero opfendens post d'annatne voluntatis modu qd res
facienda sunt.

Solv: Objectionis.

Obj. 1. S. Aug. L. 13. q. 4. p. C. ult. nos inquit vta
qua fuisti videmus, quia si, tu am qia vides ea
sunt qd.

R. N' eoa na S. Aug nhl aliud vult, quia qd Deus
n' ut d'ent creaas, d'eperit videre res, id in f'ore d'onta
N' ex nullo, p' extra eas ab aeterno viderit in q'ia dona
in qua in f'ore suu esse representantur.

obj. 2. Scia q̄a est caa reru debet esse libera: ai
 sua simpliciter illigea n̄ est libera p̄ nra q̄a.
 R. d. m. debet esse libera in caando C. m. in efendo
 N. m. Scia igitur simpliciter illigea, licet nro existat
 libera in est in caando, quatenus n̄ caat nisi p̄ li-
 bera dona voluntatis formata applicata ad
 dirigenda pota executiva

Art. 1. Scia q̄a est caa reru debet esse pariter:
 ai sua simpliciter illigea est mere selta. q̄a
 R. d. m. Scia simpliciter illigea n̄ applicata p̄ actu
 dona voluntatis C. m. applicata N. m. n̄ caat am-
 niri applicata a voluntate ad dirigenda pota exe-
 cutiva

Art. 2. Scia simpliciter illigea n̄ cognoscit futura q̄o
 n̄ p̄ sepe illoru caa.

R. d. a. n̄ cognoscit futura, cognoscit in idea
 ad qua ista fieri debent C. a. p̄ius Na et coa.
 Ars pariter n̄ cognoscit opus istu faciendum, p̄
 fm illius idea, et in est caa Operis; q̄o a pari
 de Scia Dei loquendum.

Art. 3. Scia q̄a Deus operari ad extra formate
 ad re alq̄do existente ai talis n̄ est Scia simpliciter
 illigea q̄a

R. d. m. tractat ad re ut existente t̄m caa ad
 effectum ab ista directive caat C. m. t̄m cognitio
 ad obtm ab ista ut existens restat N. m. Na

Caput VI De divina voluntate.

Epe in Deo p̄ri dicta voluntate clare asperunt Scripta;

operatur em oia sedm qsilid volutatis sua. Ep. 1.
de in Oratne Dna Deo oramus: Fiat voltas tua.
haec voltas goro in Deo n est q modu potia seu p:
ij virtutis Dna volitionis, pte modu operatnis, qia
Deus est actus purissimus ac simplicissimus et sicut illud
in eo n habet ratne potia p actus ita et voltas.

95

Articulus I De objecto divinae volun- tatis.

Quemadmodum obtm illius est veru ita obtm volutatis
est bonu; unde id de qd habet ratne boni est obtm
divnae volutatis. duplex am diffgite foale sul et male
obtm volutatis.

Conclusio I Objectum materiale divinae voluntatis sunt Deus ipse et Omnia creata.

Prob. qia obtm male divna volutatis est illud circa
qd versatur divna voltas: si versatur ^{pari} qdem circa
Deum, seu divna estia, secundario vero circa res
creatas: qd @. hinc patet 1° Deo 1° ac noio se ipse
amare ut pte infitid et supremu bonu; n qdem
nfitate loactionis, ac violentia p nfitate volitaria
et naturalis inclinatio. 2° Deum amare p se res
sive existentes sive alqo futuras; diligis dea qd sunt
et nhl odisti eoru qd fecisti. Sap. 11. qia vera bona sunt
ois creata per bona est. Simd. 4. 3. Deum diligere
in res possibiles amore simplicis q laentia, habent em
veritatis obtm, qd a Deo cognoscite, qd est bonitate
quae amore simplicis q laentia a Deo delegitur.

pro Deum velle mala naa et poena n gred p se a
 direkte, cu ex se n habeant specie boni. p qd aui
 dens tm et ratne alterius, volendo bonu atqod cui
 talia mala annexa sunt, ita vult poena, ut hoc
 v.g. a malo retrahat, excitet ad vigilantia, reddat
 cautiore, suamq, dempset iustitia, qd spu dicitur
 Amos 3. Si erit malum in civitate qd n fecerit
 p. Quares. an Deus velit in peccata?

R. Deus nq, direkte nq, indirekte vult peccata. n
 Deus volens iniquitate tu es. et vero Deus peccata
 tanto rigore punit, qd eat simul velle requit.
 illa nq, mittit sed m leges sua iudicia npe ut crea
 naat, sua relinquat libertate, et ex ipso malo
 bonu eruat.

Conclusio II

Objectum formale divinae vo- luntatis est sola Dei increata bonitas.

Prob. obtm foale dona voluntatis est illud, p quo
 dona voluntatis Deu et creatas attingit: ai p ratne
 increatae suae bonitatis voluntas d'ona Deu ac crea
 attingit, na Deus amat se p se ipso ut et crea, et
 in sua increata bonitate hgm in fine quiescit volens
 ipso, oia em p se ipso operatus est prov. 16. qd

Articulus II

De divisione divinae voluntatis.

Sicut Deus unio ac simplicissimo actu illius oia
 illat, ita unio actu voluntatis a naa sua indiffinito,
 vult quacumq, vult. diffinitio qd ac diffinitio voluntatis
 in Deo tota ex parte obtm aliqua illa fertur, vel ex

modo quo in illa fertur, reserenda est, n̄ ex parte
 Dei, in q̄o una ac simplex est Dei caritas. igitur
Dividitur 1. in voluntate Signi, et voluntate Bene-
placiti. prior est ea quā p̄ Signū aliquid exterius,
 nobis à Deo declaratur, licet in se in Deo n̄ sit, unde
 nōn est jure dicta voluntas p̄ t̄m̄ metaphoricē, seu est potius
 Signū voluntatis quā voluntas. Talis voluntas Signi fuit
 scripta, q̄o Deus mandavit Abrahamo imolasse
 Isaac, quā t̄m̄ nullo modo volebat, nē inefficaciter
 q̄dem, sed solum p̄ ea intendebat, ut Abrahamus s̄gnificaret
 se paratū ad obere ad eodem Isaac.
 voluntas Beneplaciti est quā libet Dei voluntas vera est
 jure dicta, quāq; in Deo est totalis, et in interna
 de qua dicit Ap̄l̄g. Rom. 12. ut probetis quā sit voluntas
Dei beneplacens et secreta.

Dividitur 2. in antecedente et sequente. prior est
 voluntas quā Deus habet ex se ip̄o solo, p̄ se et inde-
 penderiter à bonis et malis operib; creata, sicut
 vulgō voluntas Bonitatis, quā Deus vult om̄i salutem
 ut ait S. Damascus. l. 2. de Fed. c. 29. voluntas ipsa est
 Dei voluntas, quā Deus habet n̄ ex se solo, sed data
 occasione vel causā ex parte creatū, sive dependit à
 bonis vel malis operibus creata, et dicitur voluntas
 justitiae quā Deus vult aliquos damnare quod meritis
 eorū peccatis.

Quaestio 1. unde repetenda sit illa divisio?

R. ea repetitur ex eo, q̄o voluntas antecedens ante-
 vedat sive p̄ futuri meriti vel demeriti; voluntas
 vero ipsa illa sequatur. docet em̄ S. Damascus l. 2. ut
 voluntate antecedente à Deo ip̄o emanare, eptem
 vero ex ip̄o vitio ortū ducere.

Quaestio 2. an voluntas antecedens sit vera et sincera
voluntas, et n̄ meri Signi.

R. affirmat. nam ex S. Damasceno l. 2. ut voluntas Dei
 antecedens dicitur beneplacitū Dei. deinde Deus

voltati antecedenti verè ac Sincere oim vult salute
in suo loco dicimus.

Quis. S. Thoas docet voltate antecedente esse mira
velitate qd

S. D. a. voltate antecedente absolute et in se
ptam. Na. respicit pta, A parte finis ad
que n. dicit C. a. et N. coa. voltas emd antue:
dens ptem S. Thoas se habet in Deo sicut in Mercato:
re voltas qservandi suas merces, quas bn ut vitat
naufragiu in mare projicit, qe voltas ubiq. ppe
est in mercatore.

Dividitur ratio in efficax et inefficax. illa e
voluntas qua Deus sic vult aliquid, ut Dominatus
sit ad superanda oia impedimta et ad adhbenda
media, qibz reijta illud fiat. hanc voltas Dei ip
impletur, nec ipsi unquam resistitur. de hac cogit
Aqly tom. 9. voltati epus qis resistit. voltas
inefficax est ea qua Deus Sincere sic vult aliquid,
ut n. sit Dominatus ad superanda oia impedimta,
unde possibile est in opposito illius, qd Deus
intendit. qualis est voltas Dei ut obfventur
mandata sua q. qe in vobz sine suo n. asagite
de hac cogit Aqly Math. 23. Jerusalen qd hies
volui qgregare filios duos et nolusti.

Quis. ex S. Aug. Ench. C. 97. nulla esse oijota
qa suo privatur effectu, qd ois voltas Dei imple
tur, et igitur n. datur voltas inefficax.

S. voltate Dei licet inefficax n. oi effectu pustu
ri, p. q. suo modo et ptem alqa parte impleri. in
voltas Dei sit vultis eaa oim reru aut p. Thoas
1. parte. q. 19. art. 6. impossibile est qd effectu suo
n. consequatur; unde qd recedere videtur a
vna voltate ptem unu ordine relabitur in ipsa

Secundū alia, sicut peccator qui q̄m in se effere-
dit a dona voluntatis peccando, incidit in ordnē di-
vine voluntatis, dū q̄ ejus iustitia punitur.

Dividitur Inq. 4. in absoluta et ordinata.
prior est q̄a nlla involvit ordinem; eaq̄ q̄ imple-
tur in ijs, q̄a solus Deus operatur sine ulla creatūe
cooperatione. in hunc sp̄m dicitur Esther 13. n̄
est qui sua differe p̄it volenti, si ille veris salvere
Israel sub te manu gentium. in ijs vero q̄a in
cooperatione hoīs requirunt, n̄ q̄ effeāx, ut p̄bet
in voluntate Dei absoluta q̄a mandata sua observari
vult. ordinata est ea q̄a alq̄a ordinem includit
hac voluntas, si ejus ordinis a solō Deo n̄ pendat,
s̄ a Beā voluntatis creatūe cooperatione n̄ q̄ impleti;
qualis est voluntas antecedens salvandi des hoīs
Deus em eos vult im liberare ait S. Aug. 4. de
Catech. tūc. C. 26. qui n̄ resistunt, n̄ p̄dicā
Redemptoris sui. En ordinis quā ex hoīb̄ exigit
Deus, ut voluntas quā de illorū salute habet imple-
atur; q̄a cū a flōg n̄ ponatur ineffeāx redditur
voluntas Dei.

Articulus III De proprietatibus divinae voluntatis.

Inter proprietates divinae voluntatis maxime videntur ejus immu-
tabilitas, et libertas. quod ejus immutabilitate spectat,
eadē p̄a C. 3. demonstravimus. Quamvis autē ad libe-
ritate.
Potand. Libertas est vis sui determinativa cū activā
indiffēriā ad agendū s̄ n̄ agendū q̄a dicitur Libertas
q̄traditūri vel ad opponendū agendū et dicitur Libe-
tas q̄tranietatis.

Quaest. an in Deo sit vera et propria Libtas?

R. affirm. id em manifeste inuit scripta. 1. Pet. 12
 hac operati unus atq; iude spiritus. Invidens lingua
 lis prout vult. id est inquit sty Amb. 2. de fid. C. 3.
 Cetero voluntas arbitrio, n. n. spiritus obsequio.
 Deinde Libtas est insignis effectio qd Deo denega-
 ri n. debet.

Quaest. Deus nqd fuit indifferens ad producen-
 dum mund. qd n. qd Ober.

R. N. a. na. Deus sp. fuit ita determinatus ad
 producendum mund., ut potuerit ab aeterno et pro
 aeterno se determinare ad illud n. producendum.

Dices 2. Deus nris vult sibi se bonu., ai man-
 festatio effectus Dei q. productio mundi est bonu.
 Dei: qd eum n. potuit n. producere.

R. d. M. se bonu. in seipso C. M. effectus N. M.
 Bonu. em effectus vel manifestatio effectus sibi
 n. nris vult Deus; qia sine illo est infante beaty
 et effectus. imo actus qd Deus voluit suas effectus
 manifestare, tanta dignitatis est in Deo, qd ad hanc
 actus illas manifestandi.

Quaest. 2. circa qd Deus Ober sit?

R. 1. Deus Ober n. est Libtate strarictatis ad malu.
 qia mali est incapax; et aliunde huiusmodi Libtas
 defectus est n. effectio verae Libtatis.

2. Deus Ober n. est in suis actibus internis et
 imanenstibus, qd nria nae suae inclinatioe se ipse
 cognoscit, amat, ponit verbu. @.

3. Deus Ober est solummodo in operantibus ad
 extra circa res, eas producendo.

Quæst. in qd pure gressat Citas Dei? ante
 responne

Nota. Citate Deo interna esse, in p[ro]p[ri]etate
 Imper Imper, et ipsum Dei entitas.

1. Citas Dei gressat in entitate dona volit-
 nis et inflexa ipsius terminatone ad ext[er]n[um] effectum
 Prob. et explat. Si qd factus Dei liber, n[on] est

quod dona naa ad ventitum, p[ro] ipsa Dei eff[ic]ia
 p[er] modum actus seu tendentia vitalis s[er]vata.

2. actus liber gatenus liber aliquid s[er]vata entitate
 dona et actus n[on] addit n[on]se habituone, respectu
 et terminatone ad creatas.

3. cu[m] vero actus
 liber gatenus liber Deo s[er]vata internus, et talis, ut
 possit esse vel n[on] esse p[ro] qd[am] actus liberi, ut qui-
 actus, q[ui]s aliquid in Deo interno possit esse v[er]u[m] q[ui]s
 in illa terminatone entitatis dona ad ob[er]ta ob-
 flexa duplex gari respectu distinguimus: unum ex
 parte Dei et s[er]vata ratione inflexus est, ordine dicens
 et habituone ad ext[er]n[um] n[on]se creatas, et p[er] ipsa
 vitalis tendentia volitatis dona in ob[er]tu ext[er]n[um].
 alterum ex parte creatas et s[er]vata illa ratione pure ext[er]n[um]
 est creatas et defectibilis; hinc qd[am] ob[er]tatur
 ex supra s[er]vata sequi absurdum, n[on]se aliquid Deo inte-
 nu[m] posse n[on] esse. Distinguimus aliquid Deo inter-
 nu[m] terminativum, seu q[ui]s ad mera habituone,
 et terminatone ad creatas quædamus; aliquid internu[m]
 entitativu[m] negamus. igitur p[ro] actus Dei liber
 esse vel n[on] esse imutata Dei p[ro]p[ri]etate n[on] q[ui]s ratione
 entitatis alit, nec in ratione solius pura termi-
 nativus ext[er]n[um], q[ui]s utiq[ue] actus inflexa liberi
 gressituer n[on] p[ro], p[ro] ratione terminativu[m] inflexa
 ad ext[er]n[um].

Articulus IV.

De affectionibus voluntatis divinae amore, odio, desiderio, ira et poenitentia

Ques 1. an in Deo sit amor pprie dicitur et cura
qua

R. affirm. Joas 3. Si Deus dilexit mundum.
Deinde datur in Deo ppria dicitur voluntas: facta
am voluntatis, et qm radix aliorum est amor.
amat am Deus 1° se ipso, deinde oes creatas ut
ja in sinuavimus Art. I.

Ques 2. an Deus oia creata aequaliter amat.

R. ex parte actus seu ratione voluntatis entitativa
spectata aequaliter oia diligit, qia unus est in Deo
amor et unum velle. ex parte vero tri in agente
diligit, qia diligere est bonum velle alium, ad
aliquibus vult majora bona prout re ipsa videmus.

Ques 3. an in Deo sit odium

R. 1. in Deo est odium abominabilis qd pertinet
ad rationem averratam ut malum Sap. 14. Similiter
odium a Deo impius et impietas epus.

2. in Deo non est odium inimicitiae, qia odio
habere alqd odio inimicitiae est illi malum vel
ai Deus nemini vult malum, cu unum voluntatis
ejus motivum sit sua infinita bonitas, qd est ppri
tio non ad male sed bene faciendum. punire qdem
peccatores in poena aeterna sed motivo justitiae
juste am pcedit non creditur odise reu que morte
pcedit.

Ques an in Deo sit desiderium.

R. Nō quā desiderium est boni absentis, sed an illud
affectu bonū, nec referat, quod deus alia a se velit, ut
exteriorū gloria sua. Cum quā plus exteriora
illa bona in se habet, sed non modo quā sunt in
se ipsi; sed quā existent ubi et quō deus effau-
ter voluerit; ai nō dicimur desiderare sed ad sumū
amare, quod in nostrā potestate est.

Ques. an sit in Deo ira, poenitentia.

R. Negat. quā illi affectus sit ex se missi. quō
in scriptis legitur deus irasce, poenitere
hac metaphrice dicitur, tribuunturque, deo, quā ea
exteriorū factū quō hoc fauere solent cum irascentē
poenitentē. cum deus irasce dicitur ait Augustinus
Enchirid. c. 33. nō eius sanitate turbatō, galat
est in aō irascentis hōis, sed ex thūis motibz;
translato vocabulo vindicta eius irae notantur.
fit.

Caput VI De Providentiā divinā

Per providentiā intelligimus ordinatōnem rerū ordi ad suos
fines, ac gestante in hōre ordinis illius, certa me-
dia exeunte. Quae providentiā gatenus est rerū ad-
ministrandarū volūtas, prout dubio aeterna est,
gatenus vero est ordinis illius executio, quā
dij poterit. hanc diviā providentiā impugnaverunt
nō pauci, qui vel casū vel fortunā vel fatū
vel siderū principatū induxerunt quō modo domate
ut ait S. Greg. Naz. Orat. 16.

Ques. 1. an fatali necessitate ex Syderu gurrū
 uniuersis, imprefa oia in mundo regantur.

R. negat. na 1° ad miso fato nlla supereffet
 entas, nlla virtus, nllu vitium. ^{do} qia the
 fate sic hoibz errecta deus oia plecterū dūpōr
 diceretur, nixmadg, in ijs puniendis injustitia
 comitteret. 3. a Syderibz imponi n p afitē
 cū corpōū virtus in spūtus nequeat exerci;
 hinc duo Gemelli Esau et Jacob, qui sō eadē
 gestellatione, eodēq, celo nati, sūnt, ingenio
 moribz et pōte inaequales fūere.

Ques. mēta ex Syderū gurrū pōta fūere
 qua certo evenerunt. go

R. cū S. Aug. 4. 2. de Genes. ad litterā c. 17.
 demonū operatū, industria ac pūciaia tribū
 endū esse, qd̄ intrōd ea qd̄ pōtēre, attingant.
 imō alqd̄ pōnefandi spūtz in qd̄ ip̄i laborari
 sūnt, aut qd̄ ip̄os exequi iussit deus velut
 donando pōtēnt ut hoēs decipiant.

Ques. 2. an oia fiant fortuito carū.

R. nhl sit fortuito carū respectu dei q̄ oia
 mod̄ exatē et disponit; a dno em̄ dīxiguntē
 gressus viri. psōv. 20. certe nhl magis videt
 fortuitū fūere quā venditio Patriarchae Jo-
 seph, ejus incarceration et pōndē exaltatio:
 ai haec oia ordinata à dōna pōtētia fūere velt.
 Iur̄ isemel Josephus Genes. 45. n̄ veltis q̄ illic
 p̄ dē volente hūc mīpus sum. Dixi in

respectu Dei nā respectu nostri meta pter intent-
re accidunt, cuius ratione et causa ignoramus.

Qua. 3. an qd oia in mundo dōna pōtia guber-
nentur?

R. affirm. nā i Sap. 8. dicit de Deo disponitōna
suavitō. et C. 19. tua pater pōtia guber-
nat. et i Petri 4. ipsi cura est de oibz. ipsi
coeli p lumen stellarū ait. Phys: p pōtione
solis pōtione regulatū motus gasti p tot ora
nos docens, manu oisōtente ea pōte, et sapi-
entia infusa ea dirrigere. Rhetori sapientis
artificis est operis sui cura gerere, et illud ad
desideriū fine pducere. imō sumā inelemtia
est nē curate id qd aliqis fecerit ait. Amb. 4. f.
offi. C. 13.

Quis 1. dicere Deū habere cura rerū terrenarū,
est ipsi attribuire occupatōne indigna qō.

R. Nā. nā si tā fortiter resplendit Dea oi-
potentia in creatōne univērsi, nē minus re-
splendet suā sapia in illius gōvōtione et dīcatōne.

Quis 2. meta frustra sūnt in rerū nōa,
qō oia nō sūbiciunt pōtia dōna.

R. d. a. Cōtra sūnt q respōdēt ad casus parti-
culares et gānos p. q respōdēt ad pōvīsōne Ge-
nerale Nā. nā casus particularis defectus est
effectus ipsius, met dōna pōtia, qō si res ordi-
nabit ut dīd alqō farent, alie deficerent,
is aut defectus gōnati ad bonū univērsi, idēq,
pōtat ut ait s. Aug. 4. de Gen. ad Litt. C. 4.
in vno, qō umbrae in pictis tabellis gferunt,
qō nō specie pōtione pōtēnt, dīd in paturis
eminentiora qōq, distingunt.

Ques 4. an providia Dei oia in vilissima crea-

ceant.
R. affirm. punctu et magnu ipse seuit et
equaliter cura est illi de oibz Sap. 6. A re-
spicite lilia agri. si am senu agri se
vestit Deus. Math 6. A C. 10. vellu capilli
capitis oes creati sunt. q. b. q. d. verbis q. fu-
mat. Itur ait S. Aug. 1. 9. De Gen. ad Litt.
vilissimas ejusmodi abiectiones, particula
dona providia regi.

Ques 1. Cor. 6. nunqud ait Ag. de Sobus
cura est Deo. Similia habet S. Hier. in E
Habacue ubi eos vocat stultos q. d. dicit Deu
cura gerere irrationabiliu sicut rationabiliu.

go. Pa. nunqud cura et cogitatio Ag. de
curia specialis et parate ad cura qua habet
de creaturis rationalibz Ca. Cogitatio Ag. de
cura generali et absolute Na et coad sp. q. q.
supus Ag. effat est majore sicut Deu cura
creaturas r. bales cura et providia gerere q.
cura res viles et abiectiones. go. sp. in illa agenda
sunt q. dicit S. Hier. n. sumus sicut eandem
rationabiliu qua irrationabiliu providia esse dicentes
exigit S. Hier.

Ques 5. an in bona et afflictiones sint dona
providia effectus.

R. affirm. Ego Dominus faciens pacem et creans
malum Isaia 45. A. Reg. 1. Dat vitam et mortem
Dnus. A revera gloria Dei exigit ut illius
operi nihil contingat abiqz sua speciali ordina-
ne et promissione.

Dies David psal. 72. mei penè moti sunt
sedes pacis pectori videns. go Propheta de
Dei iudicia dubitare videtur, ut videret malos
Bonis Qui, iustos vero affluatq; varijs pbari.
Similiter Jerem. gqua dicit C 12. qare via pe-
coru prosperat.

R. Ne ad citatis Cois ambo Propheta inuere
duntaxat volunt, arcanas et occultas spe
sataes iudicia dona, qas nec nstru est carionis
scrutari. n vero ngant aut it dubiu revocant
iudicia dona qe certe mxime reluet in hac vita
Bonis ad versa malis vero prospera dis pensando;
nemo em ta iustus, qe n alqdo delinquat, inde
goralis iudicio: nemo tam malus, qe alqod
bonu male introu n operet; inde fluxa
et goralis felicitas. Boni hic pennis exerceantur
ut mundentur et caelo maturecantur eoru
merita augeant. mali hic felices sunt, qia post
more acerbias torquendi. Ita p hmi S. Aug.

Ques. an peccata dona iudicia pbariant?

R. peccata m ad iudicia dona ordine pbarient,
si qde p se directe et p se veluti ex occasione
et supposita non ad peccandu inclinata volente;
qa apte utitur ut inde bonu eruat. ita ob-
stacata volente iudicium qua p scierat in bo-
nu querit, qdo ab illis pmissit xtu interfici
ut supra guleret salutem. hunc d finto gulis
et p fia dei traditu p manus iniquoru assi-
gentes interemisti. dicebat S. Pet. act. 2.

Ques. an iudicia em Dei n dissipite ab epis

R. ngat. iudicia em Dei n dissipite ab epis
Dea et volente, qe nlla rebq ab eis nstata
imponit, et ad disponat oia suaviter res nrias
nro, liberas vero libero modo regitae moderat;

servat em p[ro]p[ri]o rei cuiuslibet agendi mod[us].
 sic admittat Deus dia q[ui]a creavit ait s[an]c[t]us Aug[ustinus]
 7 de civit. C. 30. ut in ista p[ro]p[ri]o excedat
 re motus final.

2res b. an iustitia Dei sua q[ui]a finalis a se g[er]at?
 R. iustitia sua generalis sicut a se g[er]at n[on]
 manifestatne gloria sua. nullo modo o[mn]ipotens
 his vel mutant vel superant voluntate in g[er]at.
 Aug. ser. 214. sive hoc iuste damnetur sive
 misericorditer liberetur, voluntas o[mn]ipotentis implebitur

Caput VIII

De p[re]destinatione.

Notabilior species una iustitia est p[re]destinatio, qua
 rationi g[er]at q[ui]a unigeniti pro galibet p[re]destine
 p[re]destinatione una, et extendit ad ea o[mn]ia q[ui]a p[ro]p[ri]o
 habuit vel q[ui]a se facere vel p[ro]mittere, unde n[on] q[ui]a
 sumitur a s[an]c[t]o. et q[ui]a p[ro] p[re]destinatione crea
 realis sive ad vitam sive ad mortem sive ad p[ro]m[er]itum
 sive ad poena, p[ro]p[ri]o vero est una realis in fine
 vitae aeterna p[re]destinatio et p[re]destinatione. ubi p[ro]p[ri]o
 p[ro]p[ri]o, quanda p[ro]p[ri]o p[re]destinatione et Verbu[m] p[re]destinatio
 n[on] t[ame]n mera futura rei p[ro]p[ri]o p[re]destinatione seu p[ro]p[ri]o actus
 illius, p[ro]p[ri]o firmu[m] voluntatis p[ro]p[ri]o p[re]destinatione seu decretu[m], aliter
 nuncupate vocatio s[ecundu]m p[ro]p[ri]o dilectis p[re]destinatione
 electis, p[re]destinatione p[ro]p[ri]o. in am p[re]destinatione ad glo
 ria supponat p[re]destinatione ad gra[m], hinc dicitur
 p[re]destinatione indagata q[ui]a est p[ro]p[ri]o p[re]destinatione ad glo
 ria sive, et inadeguata q[ui]a est p[ro]p[ri]o p[re]destinatione vel
 gloria vel gra[m]. porro q[ui]a circa p[re]destinatione si

Sumpta hic nobis disputatione veniunt ad hoc capite
ta reduci possunt, quæna sit illius effectus, et an effectus. 109
2. an oēs sint predestinati. vel an Deus voluit oēs
salute sinere velit. 3. an detra eam predestinatis
ex parte predestinati. 4. quæna illius sint proprietates
et quæna effectus.

Articulus I. De definitione et existen- tia predestinationis.

Predestinatio adagata à Pelagis vulgo dicitur efficax
voluntas in Deo ab æterno edicens dandi græa et glo-
ria; quæq; à S. Aug. de Don. per: C. 17 dicitur
psia et pparatio Beneficiorum Dei, quibus certissime
liberanti quibus liberante.

Dicitur 1. psia et pparatio; na predestinatio est
dispositio medicorum in salute generum, hæc am
dispositio consistit in duplici actu, npe in actu qd
illiq; donas cognoscit mediã in salute generã et
actu qd volens donã mediã illã eligit et approbat.

Dicitur 2. Beneficiorum Dei quibus verbis illiquante
n tm auxiliã græa efficacia in pparã finali
quinetã; S in oes actus salutares quæventes infallib
ter ad salutẽ.

Dicitur 3. quibus certissime liberanti quibus liberante
id est salvante atq; gloria æterna adipsante
quæ est pparã certã et pparã.

Quæ. an detra predestinatio in Deo?

Na id olim pter alios Pelagiani et Semi-pelagi-
ni negarunt atq; predestinã à Deo removerunt
ut ex gã sequenti n nati hoies juduandos sed
judicatos; veru qtra pter eos sit

Conclusio

Admittenda est vera ex parte Dei praedestinatio

Prob. 1. praedestinatio Dei facta de se ipso, a seipso, per
tra et conditionem nullam prohibendi, sed relinquit
Ephes. C. 1. elegit nos Deus ante mundi constitutionem
ut essemus sancti. . . praedestinavit nos in bono opere
solum secundum prout voluntatis suae. Et clarus
ad he Rom. 8. qd. praedestinavit et qd. vocavit
nos et justificavit. qd. am justificavit, illos et
glorificavit. hinc S. Thomas in responsione in
ad Obi. Gallos. ait praedestinatio Dei nullus facta
eius ngat.

Prob. 2. Deus nullo opere in tempore, qd. ab
aeterno non praedestinavit faciendum: ut in tempore
dabit gradum et gloria: qd. ja ab aeterno ea eligere
dare decessit, et ipse eos praedestinavit.

Articulus II.

An omnes homines sint praedestinati, vel an Deus saltem
Sincere velit omnium salutem.

Des oio hoies n. esse praedestinator manifesti docet
S. Scripta: Mathe. 20. meti si vocati pauci vero
electi ex qd. ta minime Deus n. Sincere velle
omni oio salute, ut voluit calong et Fansejus
qui ceteri n. docent, sed solum pro praedestinati n.
vero oibz hoibz mortui esse, seu eo animo et ea

in tentare morte subire ut pretium sanguinis
sui pro sola salute peccatorum Deo Patri
offerret, eius gratia ad salutem agenda non
quaderet, licet faceretur pretium sanguinis illi
sufficiens fuisse vobis ois hoibus redimendis, atq;
ideo illud posse illud in mortuum esse pro oib; suffi-
cientia pretij oblatis, n̄ vero sufficientia voluntatis
offerentis.

Conclusio I.

Deus Sinceram voluntatem
habet Salvandi omnes
omnino homines.

Prob. i. ex L. Script. i ad timot. 2. ait aplg obsecro
omn; fieri obsecrationes pro oib; hoibus; hoc em
bonum est coram Deo, q̄ oes hoies vult salvos fieri
et ad veritatis agnitione venire, unus em Deus oim;
ai hæc voluntas Dei ad oes ois hoies extenditur;
nō d̄ demonstrat 1° Apli rās q̄a pbat Deū velle oes
hoies salvos fieri. unus em ait Deus omn; suū
q̄o unus Deus est oim; planē nullo excepto hoie, ita
et ois oim; vult salute. 2° demonstrat votū
Apli monentis fieri obsecrationes pro oib; hoibus
nullo excepto; sicut in Galia in Barasceve orat
pro oib; in hæreticis infidelib; q̄ q̄o in oes Deus
vult salvos fieri; iū aplg ideo tm asserat Deū
velle salute oim; ut pbat orandū esse pro oib;.
3° demonstrat q̄m; S. Patri hunc textū ita
interpretari, ut S. Hieron; in C. II Epist. P. 17. dicit
in responsione ad oblat. 2. Vinculij, imo ipsius
S. Augustini; q̄ q̄d em Pelagius disputans illud oes

111

vult salvos fieri restrictionibus modis intyulati,
 idq; n̄ de singulis generib; De generib; vni-
 gularum illiq; vult, verū supra interpretatur
 nunq; negat, imō in libro de statu et littera
 C. 33. sic ait: vult deus oes hoēs salvos fieri
 n̄ sic ex ut eis admittat liberū arbitriū qd vel
 bene vel male utentes iustissime iudicentur.

Prob. 2. ex gelys. ex gely. Cartesiano ad 349
 deus oiolem oes hoēs sine exceptione vult sal-
 vos fieri, licet n̄ oes salventur, qd am quid
 perierunt, perieruntis est meritu.

Prob. 3. ex B. 11. ex qib; Graecos oes sibi ad-
 versari vltro fatetur Jansenius; ex Calvinis vero
 ja in p̄batione adduximus aliquos.

Prob. 4. patre. justitia Dei est, res caritatis ad
 fines suos p̄ media idonea dirigere: ai finis ois
 hoū est vita aeterna qd &.

Conclusio II.
 Christus pro omnibus mortuus
 est non solum sufficientiā pretij
 oblatis, sed etiam sufficientiā vol-
 untatis offerentis.

Prob. 1. ex P. Script. 2. Cor. 5. Si unus pro oib;
 mortuus est ait ap̄lg. qd oes mortui sunt. igitur
 ex ap̄lo pro ijs oib; mortuus est Xp̄s, qd mortui
 s̄ in Adamo: ai oes oio hoēs p̄ter B. Virginē
 mortui s̄ in Adamo: qd pro oib; oio mortuus
 est hoib; et qd ex ad h̄ intentione p̄hibuit sanguini
 pro salute oio offerendi; na mori pro oib; est mori

ca. in ventura, ut mors illa proiit oibz ad vita eter-
na, ad qua proinde eoda oibz ffarat, qfuit, vel
Pacta offerit media vni fufficientia. hinc dicitur
1. Ioh. 2. iffe est pphitio pro peccatis nffris, n
pro noftis am tm p n pro totius mundi qofu

Prob. 2. ex gul. Carabiae. Ca. nffgerit, fuit
vel erit hoo, pro qofibz pafus n fuerit.

Prob. 3. ex N. B. P. reo de nativ. D. per. 1.
fuit nllu ait, a reatu Cberu egerit, qta pro
liberandis oibz venit.

Prob. 4. ratur oes proorsus hoer live electi live
reprobi tenent ex fide duna credere Deo felu
pro ifloru Salute epe mortuu; ut patet
ex fymbolis fidei ntra: ai n tenent credere
aliquo falru aut dubiu vel incertu: qofibz
veru est, qtu pro oiu Salute morte obijfe de Deo
datu obtuliffe.

Solvo: Obtines.

Obj. 1. qtra 1. qelne. S. Aug. A. P. Fulgentio
pafum Gnato pro Salute dui voluntate Dei
damnant ac rejciunt qofu.

Re. d. a. in fpe belagnoru Ca. in fpe Ortho-
doro Pa et coad, error belagnoru fuit
qofu affirmarent Deu velle equaler, et qfm erit
ex fe ead efficaci voluntate oes hoer falvos fieri,
qofu qua abfurdu fit, nemo n videt, cu inde
fequeretur in voluntate Dei efficaci qofu fuo
frustrari efefu. Et ex hoc faulle redditur
rao, qare N. Auguftino fextu Apli: Deus vult

oes Salvos fieri cu aliqua restrictione vel ad
 solos electos vel ad oia homin genera intepre-
 setur; cu sic Populato ex Supposito, quod illi-
 gatur, ut volebant illi Belgiani de volutate
 Salvandi oes ab ipse effici ex parte volentis,
 n̄ god ipse Ayll n̄ debere illi de volutate sine-
 ra, inefficaci in Salvandi oes.

Obj. 2. volutas Dei antecedens et egs. Sed invi-
 ce pugnant; Sic em Deus vult et n̄ vult salu-
 re hois: go.

R. N. a. na duplex hac volutas licet sit de
 eode obto n̄e salute aeterna, n̄ est in de eode
 obto, volutas em antecedens abstracta a merito
 vel demerito hois futuro, god in volutas egs
 supponit.

Inst. 1. Deus vult efficaciter damnare oes re-
 probos, go n̄ vult illorum salute.

R. d. a. Deus vult volutate egs. iuste finalis
 impenitenc reproborum Ca. volutate antecedenti
 N. a. et coa, na eos damnare n̄ vult nisi p̄
 demerita eorum iusta.

Inst. 2. Deus n̄ p̄ sincerè velle id god p̄fit n̄ epe
 futurum: ai p̄fit salute reprobum n̄ epe fu-
 turum go.

R. d. N. n̄ epe futurum ex defectu p̄sentente
 ex parte sui C. M. ex parte hois p̄d. n̄ p̄
 velle volutate egs. C. volutate antecedente N.

Inst. 3. Deus n̄ oibz et singulis p̄sententia
 salutis assequenda media offert, go.

R. N. a. ex volutate quippe antecedente Dei

movetur ad quendam abus et singulis sufficientia
salutis a secula media remota, quibus deinde
improbrato, solummodo, vel deus, saltem, talia
medicamenta offert aut paratus est dare, si non apponere
ab hostibus impeditur. Albertus hanc rationem et certe
videtur apud grecos, et illos.

Art. 4. infideles qui nihil unquam audierunt de
Xto, nihil habent auxiliium ad salutem. q. d.

q. d. a. n. habent auxiliium remotum. N. a. p. x. m. d.
p. d. ex peccata culpa C. a. ex culpa Dei. N. a. e. h. o. d.
Deus infidelibus dat gratias vere sufficientes ad lege
nam servanda, quibus si bene uterentur, haud dubie
vi sua vocatis eos salvandi ipsis peccata non daret
auxilia gratia, quae ipsis paravit, eorum se peccata
culpa indignos reddiderunt. Ita v. (Kryf. in R. p. 1. p. 1. p. 1.)

Art. 5. Deus non vult salvos fieri infantes qui in
utero matris prius extinguuntur, quod post
ipsis remedium salutis per baptismum applicari q. d.

q. d. N. a. na. ut ait v. Aug. C. 1. contra Julian. C. 1. p. 1.
nemo quid hoc non sunt parvuli isti, ut non accedat
ad hoc quod dicitur est hoc non vult salvos fieri
Inveni igitur Deus vult salute parvulorum sine bap-
tismo morientium, ipsis de sufficiente medio pro-
videt quatenus Deus paravit medicamenta, quae ipsis ex se salvan-
dis pueris sufficientia, quae ipsis postea applicari,
nisi obfarent certa quadam causa naturalis, quare
Deus sub prioris generalis ordine impedire non
tenetur. non enim est ex defectu divina misericordia, quod
in utero matris morientibus remedium non exhibetur
ait v. Thomas in 4. d. 1. c. 1. ad 1.

Art. 6. illis sufficienter de remedio Deus non providet,
quibus solo seculo volente non applicatur: ai meli sunt
salvi infantes ut ait v. Aug. 4. de don. p. 1. c. 1. q. 1.

P. D. M. Deo nolente voluntate abfulta et con-
 sedente castra ^{disposita}, quae Deus legem
 provisor Generalis interumpere x tenet C. M.
 voluntate Dei antecedente P. M.

Inst. 7. Deus enim naa cursum instituit in qo pvi-
 dit fore ut infans pms moriatur qua illa hua
 industria ei succurri possit, qo

P. D. a. instituit libertate indentare ut infans
 pms moriatur C. Na. ratne pms qua de Sa-
 cute infantis qdga decreverit Ca et P. va.

Obj 3. qtra 2. gelas. Pertra redemptio ibi
 restringit ad solos electos. et fideles ut Joas
 10. ad mea gona pro oibz meis. qo

P. D. a. restringit fuisse Ca. exclusive P.
 D. npe Pertra pms dicit qd mortuus esse
 pro oibz suis, pro electis, p sine exclusione
 aliorum. vel aliter diff. restringit C. qm.

ad efficaciam meritum applicatne et aheute vite
 aeterna Ca. Cuius em spms pro oibz mortuus
 est ait gulum fied. p. p. C. 10. 3. h in oes mor-
 tis ejus beneficium adipiscuntur, id est partecant

et vita aeterna, p h duntaxat, qibz meritum
 pms ejus 1. efficaciter: couicatur. qm
 ad suffete mortis oblatio pro salute oiu Na
 et eoa. et sic facile possunt explicari textu

q ex P. 18. Augustij in gtrario obijciuntur.
 Obj 7. Mathe. 20. Atq dicit S. Dare ad sua
 redpne pro metis, qo n pro oibz

P. Na na hie q metos illibante oes
 partem em et oes meti ait S. Chrys. rom 83.
 in Mathaeu.

Act. 5. Atq pro oibz n oravit, p. ~~pro~~ pro plis
fidelibz, qd et pro ijs plumbis mortuus est.
Cant. Job. 42. n pro mundo rogo ant. Atq
p. pro ijs qos dediti mihi

Ap. d. a. n oravit hae Singlari Oratne qua
fidee post ultima coena fundebat t. a. n. ga
oravit pro alis A. a. na. huc 23. orat pro
suis psecutoribz Pater dimitte illis n em huius
quid faciunt. et vero morte sua pro rebz
nriby obfusit ga oblatio est vera Oratio. dis
crimen in alqos intrcedit inter Oratne d. h. i. p.
Salute pdestinatoru et reboru; Oratio quippe
pro pdestinatis pfluebat ex voluntate effici
ihs vita aeterna consequendi, edq. h. p. exau
dita fuit; oratio vero pro reprobis, fluebat
solum ex voluntate antecedente et inefficaci,
Sincera h. et vera, vi cuius in ijs oibz me
dia ad salute egra pfectia meritus est.

Int. Atq dicebat Secretu Dei imutabile
damnandi rebos ob eoru peccata pvisa: qd
n p fuit Sinceri morte sua p ferre pro eoru
Salute.

Ap. d. egs pro salute illoru quideratone sed m
instans ratio, p. qd Deus habet Secretu
illos damnandi. C. egs. quid exatoru sed m illud
instans ratio virtute p. h. hoc decreto. Reg. p.
na pro illo instanti Deus habet voluntate sin
cera eos Salvandi et sic in hunc fine accep
tavit morte d. h. p. v. a. ubi oblata pro illis,
et qd egs merita pparavit ihs media salutis
de se p. ficientia.

178.

Quaeres. qualem certitudinem habeat haec nostra
fides. quod utique morte sua non sibi pro se deservit
sed pro alijs. Satis quidem obtulerit cer-
titudinem certitudinem fidei, quodammodo vero tamen ha-
reticum damnatum in synodo 5. Ganssen
ab anno: 10. Quod autem utique morte sua
pro alijs et singulis hominibus ea voluntate obtu-
lerit Deo Patri, ut illis ad salutem proficeret, si-
nem ad Doctores scholasticos ita explorata
veritas, ut qui ei contradicunt, haec hinc sunt
Satis fundata est in scripturis et traditio
certissima in scholis, et maxime gratianae di-
vina bonitati.

Articulus III An ex parte praedestina- ti detur causa praedesti- nati.

Status gratiae est de eorum meritis seu meritoria
vel utrum Deus aliquos praedestinavit pro merito
aliquo praedestinati. ut vero ut supra annotavi-
mus, alia est praedestinatio ad gratiam, alia ad gloria-
tam sit utriusque causa hinc quaerimus.

Utrum ex parte præ-
destinati detur aliqua
causa prædestinationis
ad gratiam.

Belagius in bono libera voluntas una seu in iura
liberi arbitrij merita gratia et gloria grescunt refulsit.
ad hunc Belagi errorem utriusq; acciperunt Masileca-
tes seu Semipelagiani, qui a pio quodam ac naturali ad
credendum assensu, qui in nobis est, salutis fundamini ini-

q ac fidem

Conclusio.

Prædestinatio ad primam
gratiam est omnino gratuita
ita ut nulla eius causa detur ex
parte prædestinati; gratia vero 2da
seu gratia augmentum merito bono-
rum operum est tribuendum.

Prob. 1. par. 1. ex S. Bapt. Ephes. 2. gratia Salvati estis
per fidem, et hoc non ex vobis; Dei enim donum est; non
ex operibus, ne quis gloriatur.

Prob. 2. ex trad. Cetera tu gratia tu Latina, quæ
hæc in parte eundem esse demonstrat S. Augustinus 4. contra
Julian. C. 4. his verbis: non est cur exoves ad Orientis
Arabia, quæ et isti utriusq; Latini sunt et utriusq;
partis fides ista una est, quæ et fides ista Latina est.

Prob. 3. ratione. 1^a gratia n^o queditur ex aliqua
negde inchoata bona voluntate dispositone; tum
quia is gratia queditur, in q^oq^o n^olla est proventus dis-
positio, ut patet ex quere ne S. Pauli Act. 9. q^o q^o
gratia proventus fuit, du^o vocat^o et sanguine thro-
ni sperabat, tu^o gratia ante 1^a gratia n^olla est p^o
sufficiens ad gratia sup^oonale dispositio; cu^o parte
gratia n^olla sint merita

Prob. 2. par. ex que^o S. Pauli. Cap. 6. Can. 32.
S. quis dixerit ait ipse iustificatus bonis Operi-
bus n^o mereri augmentu^o gratia Anathema sit.

Thesis 1. pro. 1^a dicitur h^ois est ad pparare q^o
S. N. b. na ut advertit S. Aug. 1. 2. de
gratia et libero arbitrio C. 5. hoc in ~~h^o~~ loco
commendatur liberu^o arbitriu^o et n^o excluditur
gratia pvenientis adjuvmentu^o. hinc in alibi
dicitur pparatur voluntas a Deo

Thesis 2. pparanti q^o in se a Deo n^o denegat
gratia: q^o gratia pparatio pndet a bono lib^o
liberi arbitrij.

S. d. a. pparanti ex virtutibus gratia a Deo n^o
denegat gratia ulteriore maiore C. d. pparanti
ca p^ois gratia virtutibus Pa et bono. Anathema
quippe dicitur illi in q^olib. Arans. 2. C. 8. q^o
fuit gratia Dei conantibus, laborantibus & miseris
credita dicit q^oferri

Thesis 3. S. Deus n^o pdestinat ad gratia ex me-
rito, est acceptor pparanti q^o

S. Pa. na accipere pparanti est indigno vel mi-
nus digno dare, q^o digniori debetur, Deus
am unu^o pparanti alio pdestinando, n^oll^o d^oat indig-
no quod digniori debetur, q^o utiq^o egatur indignus
est. Qui q^o liberati gratia pparat, q^o n^o liberatus
debitu^o agnoscat ait S. Aug. 1. 2. de don. p. 1. C. 9.

§ II

121

Utrum detur aliqua causa prædestinationis ad gloriam

Notand. 1. quors est aut illorum sua gloria in spore
seu in executione ut cogitur; in nra meritis
ex gratia electis retribui; de uno igitur ordine
intentis in mente. Iona hic quæritur inter
philosophos: quors em qstio ad sedem n spectat?
an prædestinatio ad gloria fecerit vel sequatur sedm
nrm modu quipiendi iuvne meritorum ex gratia
seu an Deus prius decreverit dare gloria vel
grat. pro qd.

Notand. 2. inter decreta Iona ordo legis vi-
tuatis sedm prius et posterius admittendus est
qui fundatur in virtuali diffinitone attributorum.
si in Deo sedm nrm modu quipiendi volitio
meriti est prior volitio prædestinatio.

Conclusio.

Prædestinatio ad gloriam
fit ex prævisis meritis.

Prob. ex P. Sept. Math: 25. dicitur est xty
ad electos venite quia est paratū vobis Reg-
nū a constitutone mōi: Esurivi em et deditis
manducare & Qui carnem cur ipsi destina-
verit vitam aterna scil ob merita eorum.

Prob. 2. ex b. Latinus S. Ambros. l. 1. de fide
 c. 6. n. ante p. d. n. ait, quod p. d. n. s.
 p. g. m. merita p. s. u. i. t. e. o. r. u. m. p. r. o. m. i. a. p. r. o. m. i. a.
 eadem est b. p. r. a. c. o. r. u. m. o. u. d. i. t. a.

Prob. 3. p. a. t. h. e. 1. gloria coelestis p. n. o. i. a. p. r. o. m. i. y. c. o. r. o. n. a. a. l. q. m. e. r. e. d. i. t. i. s. n. i. m. r. e. t. r. i. b. u. i. t. u. r. i. n. i. s. p. o. r. e. p. o. m. a. b. a. t. e. r. n. o. p. p. a. r. a. t. e. : a. i. c. o. r. o. n. a. m. p. u. p. p. o. n. u. n. t. m. e. r. i. t. a. q. o. m. M. p. a. t. e. t. e. x. 2. s. i. m. i. t. u. b. i. A. s. l. q. a. i. t. r. e. p. o. n. i. t. a. e. s. t. n. i. s. c. o. r. o. n. a. j. u. s. t. i. t. i. a. , q. u. a. r. e. d. d. e. t. m. i. s. e. r. i. d. n. u. s. e. n. i. l. l. a. d. i. e. j. u. s. t. i. t. y. j. u. d. e. x. i. m. o. e. s. t. e. x. t. y. M. a. t. t. h. e. y. a. i. t. g. a. u. d. e. t. e. q. u. o. n. i. a. m. e. r. c. e. s. v. e. s. t. r. a. c. o. r. o. n. a. e. s. t. i. n. c. a. e. l. i. s.

Solo: Obtines.

Mat. 12. ait s. n. o. l. i. t. e. t. i. m. e. r. e. j. u. s. t. i. t. i. a. s. q. u. e. r. e. t. i. s. q. u. i. a. g. l. a. u. i. t. b. a. t. u. r. v. e. s. t. r. o. d. a. r. e. v. o. b. i. s. r. e. g. n. u. m. q. o. g. r. a. t. u. i. t. a. e. s. t. p. r. o. m. i. a. a. d. g. l. o. r. i. a. m.

p. d. a. g. l. a. u. i. t. b. e. n. e. p. l. a. u. i. t. a. b. s. t. u. t. o. s. i. c. a. q. u. i. t. i. o. n. e. s. i. n. i. p. e. b. o. n. i. s. o. p. e. r. i. b. u. s. i. b. o. n. a. g. r. a. t. i. a. e. l. i. u. i. t. i. s. r. e. g. n. u. m. i. l. l. u. d. p. m. e. r. e. r. i. v. o. l. u. e. r. i. n. t. e. l. a. e. t. p. r. o. a. d. e. t. c. e. r. t. e. r. o. d. e. i. t. a. l. l. o. q. u. i. t. s. n. o. l. i. t. e. q. u. e. r. e. t. i. s. q. u. i. a. o. e. s. A. s. l. o. r. i. n. t. e. g. o. s. u. n. u. s. e. r. a. t. J. u. d. a. s. , p. r. o. q. u. o. n. o. n. d. u. b. i. t. e. b. e. n. e. p. l. a. u. i. t. i. n. a. b. s. t. u. t. u. n. o. n. h. a. b. u. i. t.

Mat. 11. Com. 9. n. e. x. o. p. e. r. i. b. u. s. p. e. x. v. o. c. a. n. t. e. d. i. c. i. t. u. r. e. s. s. e. i. , q. u. i. a. m. a. j. o. r. s. e. r. v. i. c. i. a. m. i. n. o. r. i. s. u. n. t. p. r. e. s. t. i. t. u. e. s. t. C. a. e. l. o. b. d. i. l. e. x. i. t. E. r. a. n. a. m. o. d. i. o. h. a. b. u. i. q. o. m.

p. d. p. r. o. a. n. a. e. o. l. o. c. i. A. s. l. q. i. n. c. o. g. i. t. u. r. d. e. p. r. o. m. i. a. q. u. o. n. i. a. g. r. a. t. i. a. p. r. o. m. i. a. e. s. t. q. u. o. n. i. a. e. r. t. e. g. r. a. t. u. i. t. a. e. s. t. n. e. x. h. u. m. a. n. i. s. m. e. r. i. t. i. s. , e. t. q. u. o. n. i. a. a. p. p. o. s. i. t. a. n. o. n. e. s. t.

Superbia iudicium reprimere, qui gloriantur
gloria suis Operibus ac merito legis vocati suspens
ad fidem xp̄i.

Just. 2. ibid. vasa misericordiae dicuntur parata
in gloria go

R. d. a. in gloria id est felicitate aeterna N. a.
id est in testimonio seu manifestatone gloria
dei Ca. et N. a. d.

Just. 3. Rom 6. vita aeterna appellatur gratia go

R. d. a. Vocatur gratia, quia retribuitur meri-
to gratia quae gloria rati est ac funditur
voluntate gratia, quia sicut sit Corona iustitiae quae
in praemio est mercede meritum gratia retri-
bitur N. a. et co. d.

Obj. 2. Destinat ad gloria ratio est ut Deus efficiat
media ad ea quae destinatis largiatur go

R. N. a. sed ille ipsis gratia largitur, ut vita aeterna
quae nostri titulo iustitiae nobis obtinenda exponitur,
consequatur. Deinde quia, ut vis et efficacia auxi-
lium gratia, voluntas ipsa dependent a. s. i. velit. go
nostro modo quiescendi prius est deum nosse futurum quod
voluntas gratia auxilijs, quae absque naturalis gloria
destinate

Just. 1. qui ordinate aliquid vult prius intendit fine
qua media: go Deus prius intendit gloria qua
gratia auxilia.

R. d. M. s. vult fine Imperi gratiae finis C. M.

si vult fine in gratiae mercedis, quomodo reve-
ra Deus intendit gloria destinatis conferre N. M.

Just. 2. qui gratis destinatus ad gratia seu ad me-
dia obtinendi gloria, gratis quoque ad ipsa gloria
destinare censebit.

Q. N. a. quae quaecumque sit virtus et efficacia gratiae
videtur se per se ipsi. Effertur si velit, et sic opera ex
auxilijs gratiae facta revera meritoria non obtinent,
quia non a solo Deo procedunt, sed maxime nostra
cooperazione exigunt.

Obj. 3. eodem modo procedunt adulti et
parvuli ut sapienter inculcat Augustinus: ai parvuli
si antecedenter ad eorum merita procedunt ergo
S. D. M. eodem modo ergo ad alia C. M. quoad omnia
S. D. M. in eo pares sunt adulti et parvuli, quod
eorum procedunt ad gloria meritis eorum naturalibus
non imitatur, quod unum S. Augustinus inquit quod. Belagros
in eo quod pares sunt quod utriusque proceduntur ex
meritis illi ipsis applicatis, disparet. Solummodo in
eo quod adulti sibi ipsis applicaverint ea merita et bo-
na opera personalia, non vero parvuli, utpote actuum
bonorum incapaces.

Qua. an Deus definit omnia pietatis opera,
quibus procedunt salute aequant.

R. affirm. nam Paulus I. Iulij. Et ad Romanos

C. 9. bona opera nostra Paulus Ephe. 2. aperit
a Deo preparata, hoc est in proceduntur disposita.

2. proceduntur est preparatio gratiae ergo in operum
pietatis; hoc ipsis enim quod Deus electis preparat, haec
specie et numero gratias, quibus electus habet specie
et numero operum pietatis exercet, preparantur specie
et numero opera pietatis.

Articulus IV.

125

De Proprietatibus praedestinati.

Ad praedestinati proprietates reduci possunt certitudo
mutabilitas, et praedestinatorum nomina.

Qua 1. An praedestinatio sit certa seu an y qd Deus
praedestinat sit infallibiliter salvandi.

1. affirmat idem, patet i. ex S. Script. ubi Joanis 10
Dicit sic loquitur de praedestinati. Oves meae non
peribunt in aeternum, et non rapiet eas quicquam de ma-
nu mea. 2. S. Aug. de corrupt. et gratia c. 4.
homo praedestinatorum se quod qua perit, ait fallit Deus,
si nemo eorum perit quod non fallitur Deus.

3. Inq. ratio manifestata est, quia praedestinatio est
actus altus et voluntatis divina: sed Deus esse omne
omnia novit, et quae vult, voluit fecit; unde legitur
certitudo infallibilis praedestinati omni suum ex officio
sed ex decreto Dei: ex officio quod, quod decretum Dei
antececidit, et ex decreto, quod officio supponit et se-
quitur.

Qua 2. an salute nemo equate nisi praedestinato sit.

1. affirmat. nam cum praedestinatio sit operatio effici-
entia beneficiorum Dei quibus certissime liberantur
qui liberantur, ea autem beneficia utpote nulli
debita omnibus non apparentur, sequitur praedestinatorum so-
lummodo salute revera consequi.

Dicitur. quod si praedestinatus certo salvandus est,
si non salvatur nisi praedestinatus valebit hoc
dilemma. vel sunt praedestinati vel non, si sunt

peccati, quod quod egerint mali, vixis n̄ nocebit,
salutem certissime consequenti; Si vero n̄ sit
peccati, quod quod boni fecerint, tandem eter-
na peribunt.

Re. n̄q̄na peccatio n̄ certa est nisi ex proprio
labore ac virtutum exercitio peccatorum, sic
cut igitur p̄cia in nobis n̄ extinguit studium et
solicitudine servanda virtutis, quia res futura,
supponit n̄ facit, ita nec peccatio quae supponit
p̄cia futurorum s̄ auxiliis gratiae meritorum. ab-
surditas adducti dilectissimi clarior adhuc patet
ex sequenti solido ratiōne: vel Deus p̄fici-
vit ac decrevit me infra mensē in vivis fore
vel n̄: Si p̄fici vit utar alimentis vel n̄ utar
in vivis ero; Si n̄ p̄fici vit quod quod fecero moriar
n̄ arbitramur quomodo fore s̄ insipientes ut
velit abstinere ab alimentis. vitae quippe p̄ser-
vatio a Deo n̄ decernitur, nisi quia novit futurum
esse, ut alimentis ad vitam p̄servandum utamur.
Et ex hoc patet 1° peccatio n̄ p̄bitate n̄ im-
ponere peccato, quia supponit p̄cia futuro-
rum meritorum; neq̄ refert quod actus et opera
pietatis futura a Deo p̄ficiantur, quia p̄citate
n̄ p̄ficiuntur, nisi p̄cedendo tot v. g. auxiliis
gratiae ad tot actus pietatis, quibus certo consensimus
videtur. 2° patet frustra n̄ fieri ad-
hortationes et admonitiones peccatorum aut impiis,
quia actio hominis n̄ p̄videtur a Deo futura nisi
suppositis ejus causis; inter quas ut plurimum
exhortationes et. quae si neglexerint reprobi ip-
sorum culpa est.

Quæ 3. an pœstnatio sit immutabilis?

127.

affertur. R. nã pœstnatio est actus qđ deus ab ðte
habet ad ðm. hęc pœstnatio media dirigere in vita
eterna: ac hęc actus seu pœstnatio pœstnatio est immu-
table; cū em̄ deus sit sapientissimus, quid n̄ mu-
tat ut pœstnatio hęc; hinc tom. 11. dicitur sine pœni-
tea et dona et vocatio dei qđ.

Dies 1. apocal. 3. dicitur sene qđ habes ut nemo
augetur corona tua qđ corona qđ est effectus pœst-
natio et acquiri et perdi.

R. Apocal. nã Scripta hęc et alibi s̄m adhorta-
tio quemcumq; iustu ad vigilantia, ut seruet
ius ad gloria qđ pœstnatio meritis meruerat;
Nullus em̄ pœstnatio, nisi severaturus sit, hinc merito
ei timendū est nē amitteret iustitia sua meritu.
si yfemel et pœstnatio post metos exantlatos labores
timebat ne reprobus eficeretur.

Dies 2. Moyses petiit deleri de libro vite Ex: 32.
ai p libro vite illigite pœstnatio seu notitia
pœstnatoru qđ.

R. Moysen n̄ loqui de pœstnatio libro p de
libro vite, seu de vita ista, seu morte sibi postu-
lat, nisi deus plebi venia velit indulgere, unde
hęc erit sp̄s qui et n̄m̄ // offerro ut interficiat
me ita p. hęc ad Algaria. vel Moyses
combustus fuit q̄ hyperbole, seu p̄a quenda exage-
ratne, ut pœstnatio sua in populu dei vocatam
significaret, quom̄ m̄ p̄ Paulus Rom. 9. Anathe-
ma optabat esse pro fratribus suis.

128

Qua 4. an quis certo scire possit se esse predestina-
tum?

R. nemo sine Speciali revelatione certus esse potest
sua predestinatione. nam si nescit hoc amore
vel amore dignus sit. Culi 9. 2 galud hnd;
Jes. 6. Can. 16. Anathema dicitur illi, qui ab-
soluta et infallibili certitudine dixerit, magnum
illud ubi in fine preverat donum se certo
habiturum. 3. Reg. Aug. 4. De competencia
C. 13 ait quis ex intentione fidelium quando in
hac mortalitate vivitur in nos predestinatorum
se esse credat.

Dices promittit illis futurum, ut id ve quod peti-
simus impetremus, ai si quis certo scire se
orare ut salute gregudur go

R. d m. se orare prout oportet Non. quod
em oremus sicut oportet nescimus Rom 8.
scimus C m et N eod.

Qua 5. an nrg predestinatorum sit certus.

R. affirm. quia Deus certo sicut quia sicut sal-
vandi aut quibus quia beneficia paravit, vi
quod certa liberabuntur

Qua 6. quanta sit nrg predestinatorum

R. 1. plures esse reprobos, quia electos. multi enim
dicati pauci vero electi Math. 20

R. 2. cum I. Thoa 2. 2. g. 23. Art. 7. in corp.
de nrg oim predestinatorum quis sit dicitur quidam,
quod tot ex his salvabuntur, quod angeli ce-
siderunt, quidam vero quod tot salvabuntur, quos
angeli remanserunt. Et melius dicitur quod scilicet
Deo est cognitibus nris electorum

Articulus V.

129.

De Effectibus praedestinationis.

Notand. certis huius est de praedestinatione ad gratiam sed omnes eos complebitur effectus. effectum autem praedestinationis non illud quod est, quod est ab aeterno praedestinationis decreto sed ab efficiente causa, scilicet deinde est quod supra tale sine causa; et quod quod est ad sine praedestinationis.

Ques. 1. quod et si sint effectus praedestinationis inter bona supernaalia.

R. tres. 1. scilicet vocatio, iustificatio et glorificatio. nam 1. quod praedestinavit hos et vocavit et quod vocavit hos et iustificavit et quod iustificavit illos et glorificavit. tom. 3.

2. ratio est quia tota praedestinationis effectus, quod est auxilia gratiae quibus hoc certissime ad vitam aeternam pervenitur: haec autem ad tria scilicet vocatio, iustificatio et glorificatio, unde ad vocatio, iustificatio et glorificatio.

Notand. Vocatio et iustificatio eadem sunt effectus praedestinationis, quatenus in dono perseverantiae consistunt.

Ques. 2. quid est donum perseverantiae?

R. id est P. Aug. l. de don. p. c. i. donum Dei quod perseverantiae in illo usque in fine. dicitur: donum Dei est enim perseverantia a nobis, sed ex Deo liber aliter donante, si quis dixerit aut

gulum. Idem. l. 6. Can. 22. iustificatio sine
Reali auxilio in questa iustificata peccare
peccare anathema sit. Dei. l. 1. usq. in
fine qd. sil. vita ista linitur. gare p. veraa
per aequales gradus dicit. Reale dei protectio-
ne, ut graa. Pei graa. Rahus in morte conju-
gatur.

Ques. 3. potestne qis mereri donu p. veraa?

Sp. 1. n. pl. de condigno, ita ut deus nlli ea
possit denegare. Sine iniustitia na. 1. deus n
pmittit bonis operibz iusti p. veraa: ratio una ex
q. dicitur ad meritum de condigno requisitis, est
ei. p. m. p. ut alibi dicemus. 2. expresse ait
St. Aug. l. 1. de don. p. ver. c. 13. usq. in fine p. ver-
verandi graa. n. sedm. merita n. p. veri.

Sp. 2. donu p. veraa de q. r. u. mereri possumus
orantibz, bonis operibz et atna vigilantia.
na. 1. ait. S. Petrus 2. q. 4. Salutate usq. bona ope-
ra certa faciatis vocabatne et elubnet vestram.

2. ait. S. Aug. l. 1. cit. c. 6. hoc donu. sup. fluter
emereri p. sine. Patres quli. Aug. l. 1. Can. 1.
volunt, ad iustoru. Pei. a. iustis. q. esse imploran-
du. ut in bono opere p. verarentur.

Ques. 4. an bona et mala et mala naa vel
poena sint p. destnatnis effectus.

Sp. bona et mala p. ordia, q. g. a. deo ordi-
nante ad salute. electoru. p. destnatnis effectus.
na. diligentibz. Peum. oia. cooperante, in. b. nam
ys. q. sedm. p. p. t. v. vocati. sunt. Sancti. Tom. 2.

Ques 5. an in misis peccati sint sit effectus
destinatus.

131

R. Cuius peccati misio ex se et iure pto à Deo
adertat soluit qda ad eum dicit, attamen eadē
bonorū pga ex tali misione Deus eruit, de
effectus destinatus tunc merito dicitur; qd sci
Deo ordinarē qui scari sunt cautions et p mēliones
resurgunt ut ait S. Bern. serm. 2. in Gal 90

Caput IX

De Reprobatione

Non reprobatus extat Jerem C. III. for. 9. ad
eos signandos, qui nō gmentur in Clitorumro.
aliunde dicuntur in reprobi facti in die malū
pro. 16. filij d'anti p'ais 17. vasa ira Com. 9

Articulus I

De Definitione, existentia et divisione reprobationis

Reprobatio dicitur p'ia iniquitatis g'unda
Apparatio damnationis eorū

Ques 1. an existat reprobatio?

R. affirmat Math. 25 legitur ite maledicti
in ignem aeternū qui paratus est diabolo et
Angelis eius et in hoc sententiā oes in Cathedra
S. Matthei

Ques 2. quid sit reprobatio?

R. duplex conuenit differt negatio reprobatio et positio. illa est exclusio à gloria. haec vero est preparatio bonae aeternae. in peccata, in quibus reprobis finaliter ad extremum usque, statum peruenit. alia item est reprobatio, seu exclusio ab omni gratia efficaci in sufficiente: alia vero exclusio ab aliqua dumtaxat gratia upe uberiori et efficaci.

Articulus II De Causâ reprobationis.

De unâ hîc agitur ead reprobationis motiva ex parte hoîs, an sit quaedam in eo sit ratio, quae seum moueat ut ipsum excludat à gloria, an uero sit ab uno Dei beneplacito qui aliquos praedestinando alios reprobat: inter hos alij sunt infantes sine baptismo morientes, alij adulti quibus peccatum originale non remissum est, et infideles, alij denique adulti in quibus baptismate deleta fuit culpa originalis sed infideles.

Notand 1. Calvinus docet Deum ab aeterno ante primam cuiuscumque peccati ac proinde ex mero beneplacito suo eligere supplicium aeternum praeparare, ipsi se subridum gratia in spore denegare, quin et illos ad peccandum impellere, qui ita in saeculo consentiunt vulgo appellante praedestinati.

Notand 2. Sanchez l. 10 de gratia c. 2. uero reprobationis ead in unorum, hoc esse peccatum originale asserit, quod reprobi perijisse et damnatum manifeste prouidentur;

hinc agnoscat in reprobis reverandi in malo
 utilitate: et sic recedere non videtur ab opinione
 molliorum quorundam Calvinistarum qui rejecta Ma-
 gistri sui hinc hinc nimis rigida censuerunt namque
 post primum peccatum originale homines à Deo ad
 supplicia destinari, ac postmodum in hoc ad peccata
 ad impelli quare in fortlassarij vulgo appellantur
 potant 3. Sunt in his Philios qui eadem reprobatis
 negatwa respunt à peccato originali, quod effici ali-
 quibus quod dicitur in Baptismo, attamen iuxta ipsos
 prima est et radicalis causa, cur Deus eos ab uberi-
 oribus gratia auxilijs et ab ipsa gloria excludat voluerit;
 alij inferunt à negatwa quod positiva reprobatis
 eadem esse quod dicitur iuxta actualia peccata. Sed ut
 pateat quare ista sit vera sententia mea scia.

Quaerit. an Deus in hac vita reprobos ab omnibus
 sententis auxilijs gratia excludat.

R. negat. P. oibus sufficientia offert vel offert. quod
 facile inferitur ex vera et sincera fide in Deo est
 Salvandis oes vocatae. hinc gilius trad. p. 6
 Can 17. Anathematizat eos, qui dicunt reprobos
 gratia non auipere.

Quaerit. 2. an Deus ad peccatum impellat?

R. negat. na 1° Deus inventator malorum eff. esse
 nemine tentat ut dicitur Jacobi 1.

2do gilius. Arus. 1° dicitur an. 29. Anathema dicitur
 is; qui alios ad malum bona peccata esse peccata.
 Vos dicunt. 3to S. Broxer C. 1. ad Cap.

Gall: horum Cap. Deus ad scribere immodica par-
 titatis eff. ait. 4to dicitur. Si Deus impellit
 ad peccandum hinc peccatum imputari non potest, non enim

...
 ...
 ...
 ...
 ...

15.

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

Deus hōi imputare ad vituperiū, quod nris
 facti ipso impellente, cogente.

Dicitur. Exod. 4. Dicit Deus Ego indurabo cor
 & tharaonis qd

P. d. a. indurabo infundendo malitia N. p. tra-
 hendo graa uberiorē & efficaciā C. a. et N. v. d
 ita p. p. m. S. Aug.

Dicitur. 2. Deus reverē impios impellit ad peccan-
 dū dum eos impellit ad patientiā pistorū exer-
 cenda, et pistorū pvaricatares puniendas: sic
 Genes. 45. ait Joseph ad fratres suos qui ipso
 injuste venderant, n. bestio q. s. h. i. s. d. i. l. i. o.
 fate hūe mihi sum.

P. d. a. P. d. a. impellit impiis vel p. misive, quate-
 nū p. ravis voluntatibus dat nocentiā p. p. t. e. m.
 nec graa sua efficiū illas refrēnat C. a. impel-
 lit positive & p. p. r. i. e. N. a. itaq. Deus, qd ab
 aeterno d. f. n. i. e. r. d. h. n. p. i. exaltare Joseph, punire
 David, salvare mundū, morte filij sui illu-
 d. i. f. u. m. i. p. p. o. r. e. e. x. e. c. u. t. u. s. e. s. t. p. p. r. a. v. a. g. a. l. g. o. r. u. m. v. o. l. u. n. t. a. t. e. s. q. u. a. s. q. u. e. n. e. x. i. t. a. v. i. t. p. n. i. m. p. e. d. i. v. i. t. e. a. s. P. n. o. r. d. i. n. a. v. i. t. a. d. f. i. n. e. a. s. e. i. n. t. e. n. t. u.

Enst. Deus p. d. h. i. e. n. d. o. m. o. r. t. e. i. t. h. i. n. p. o. t. u. i. t. n. i. m. p. e. l. l. e. r. e. v. e. l. i. n. c. l. i. n. a. r. e. v. o. l. u. n. t. a. t. e. s. p. u. d. e. o. r. u. m. a. d. e. d. i. t. o. i. n. f. e. r. e. n. d. a. q. d.

P. d. a. inclinare iudicē C. a. d. i. r. e. k. t. a. i. n. d. u. c. e. n. t. e. q. u. e. d. e. u. s. m. a. l. a. v. o. l. u. n. t. a. t. e. a. d. h. o. c. p. o. t. u. i. t.

qua ad aliud malum inclinare dicitur, quatenus
voluntati ad mala scelera parata per obliquitatem
ad haec paranda non illa, quod deinde fit, ut mala
voluntati liberem in malum quae ea quae parata via.
Deus igitur iudicium voluntate ad plura scelera
quae illi parata quod ad alia quod modo impedivit
eius, ad morte dicitur inferendam via aperta, iudicium.

Ques. 3. an. Deus aliquos ex merito Benefactio est
sine ullo merito ~~peccato~~ peccato Originali vel actuali
positivae reprobavit, ac ceteris his destinavit
supplicij.

R. impium est asserere Deum aliquos ex solo suo
Benefactio ad aeterna damnatione destinasse;
quod igitur ut infantes sine Baptismo morien-
tes ob peccatum Originale, alios ut infideles
vel in peccatum Originale et actualia, alios dicitur
ut Baptizatos, ob mala peccata actualia propria re-
probavit. nam 1° Deus morte non fecit nec latetur
in probatione vivorum. Cap. 1. Luke Mattheo 25
causa destinationis ad aeterna supplicia exponitur
iste in igne aeterno; esurivi enim et non deditis
mihi manducare. 2° Bonus est Deus, ait
S. Aug. 1. 3. q. tra Julian. C. 19, iustus est Deus,
et aliquos sine bonis meritis liberare, quia Bonus est,
non per quem quod sine malis meritis damnare, quia
iustus est quod.

Ques. 1. proo. 16. utrum quod semel in se operatus est
Deus, impium quod, ad deum malum: quod Deus aliquos be-
avit ad aeterna damnatione
R. da. impium quod, quod frustrata a plene propria
de merito eius causa. ante tale primum in a
Suis igitur est quod Deus ad gloria sua, si sibi
suas manum in statuere creaverit oes homines, in eos
qui eo emittente futuri erant mali, ut in iis solle-
tatis scientia et puniendis iustitia ostenderet.

Quæst. 2. Tom. 9. p. 21 an n̄ obestitate figuræ
 Cui ex eadem massa facere aliud quā vas in hono-
 re, aliud vero in gubnetia. go antecedenter ad
 p̄vina demerita n̄ quis p̄destinat ad supplicia aterna.
 R. n̄ p̄vina. ja p̄vina n̄ ubi de p̄destinatione infi-
 nuavimus. Quid hoc in loco n̄ de p̄destinatione ad
 gloria aut reprobatione ad p̄vina. p̄ de p̄destinatione
 ad gradū fidei. igitur sp̄s est p̄vina p̄destinate habere
 fallendi aliud vas in honore q̄ gratuita vocatne
 ad fidem, aliud vero in gubnetia sua malitiae ac
 incuratne eū relinquendo.

Quæst. an reprobatio negativa salte fiat ante p̄vina
 demerita?
 R. negat. nā p̄destinatio ad gloria n̄ fit nisi ceter
 post p̄vina demerita, ut p̄vina p̄vavimus. go minus
 fieri p̄ exclusio ab eādē gloria ante p̄vina demeri-
 ta. Exclusio à gloria n̄ separatur à p̄vina q̄s.
 ai nemo p̄destinate tad supplicia aterna nisi ex demeri-
 torū p̄vina, go n̄q̄ excluditur à gloria ante p̄vina
 demerita.

Quæst. gloria n̄li hōi debita est. go.

R. d. a. n̄li debita est absolute. Ca. q̄ia potuit
 deus hoc n̄ ordinare ad sine sup̄nate. n̄li
 debita est sup̄nate gratuita p̄vina p̄vina dei qui
 hoc creavit ad vita aterna. Pa et coa.

Quæst. hoc q̄ peccatu Adami ius amittit ad gloria go?
 R. n̄ p̄vina. nā q̄ redemptio à d̄to facta ius illud
 recuperat hōi iterū restitutum. Lit.

Quæst. 5. an peccatu originale p̄vina reprobationis
 negativa?

R. negat. respectu adultorū qui baptizati sunt,
 nā illis verā remittitur peccatu originale go ad
 oē reatu culpa; n̄li damnationis est in ijs qui p̄
 in d̄to Gen̄ ait Atq̄ Rom. 5. Et in renatis

nhe odit Deus. inquit quidam sicut. scilicet. 5. De
 puto Greg. ai peccatum p[ro]p[ri]e dimissum ead[em] q[ue]
 n[on] a qua[] Deus moveat ad eos excludendos a glo-
 ria. Co magis quo ille qui excluditur a gloria, n[on]
 censetur deservat[us] ad poena[m], nullu[m] em[en] modu[m] est
 inter exclusio[n]e[m] a gloria et deservat[us] ad poena[m].
 Ex quo igitur patet unica reprobatio ead[em] et multu[m]
 in actualia reprobatio peccata refundi debere.

P[ri]mo. S. Aug. ead[em] reprobatio p[ro]p[ri]e reprobatio
 p[ro]p[ri]e Originali, seu in maiore quanda[m] cond[itione]
 damnata, ex qua nulli p[ro]p[ri]e misericordia evadunt, alij
 p[ro]p[ri]e. Da. vel p[ro]p[ri]e Originali p[ro]p[ri]e n[on] dimittit[ur].

Item vel si dimittit[ur] aliquo d[omi]no p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e
 in malo p[ro]p[ri]e. Ca. p[ro]p[ri]e decretu[m] absolute[m] et
 antecedens negatve alios p[ro]p[ri]e citra illu[m] ex
 parte reprobi deservit[ur] p[ro]p[ri]e et coa.

Ques 2. reprobatio negativa iuxta S. Aug. de don
 p[ro]p[ri]e. Ca. 114 est ea cur Deus reprobat a maiore
 p[ro]p[ri]e n[on] d[omi]no, nec illis in honore gratia effici-
 tes et finale p[ro]p[ri]e quod al: q[ui] fit ante p[ro]p[ri]e
 deservit[ur] p[ro]p[ri]e.

P[ro]p[ri]e. d. a. tertia p[ro]p[ri]e et imeda Ca. p[ro]p[ri]e et
 radicalis p[ro]p[ri]e. hanc em[en] est vel p[ro]p[ri]e Originali
 si n[on] p[ro]p[ri]e a Deo dimittend[um], vel peccata
 aliquo futura. n[on] ideo em[en] reprobus n[on] p[ro]p[ri]e
 q[ui] n[on] p[ro]p[ri]e deservat[us], p[ro]p[ri]e ideo n[on] est deservat[us],
 q[ui]a p[ro]p[ri]e a Deo n[on] p[ro]p[ri]e.

Ques 3. Deus iusti p[ro]p[ri]e in maiore
 efficacem denegat ai hanc p[ro]p[ri]e gratia effici-
 cas n[on] aliunde ostendit, q[ui]a ex infirmitate
 quada[m] et indignitate p[ro]p[ri]e Originali
 n[on] dimissu[m] in nobis p[ro]p[ri]e. q[ui]a.

R. N. m. infirmitas quippe illa vitio ac culpa
 imputatur, quemadmodum nec ignorans nec quif-
 centia; nullo enim in tenatis Deus odit. proinde
 illa infirmitas eam esse non potest, cur Deus iusto
 effeatur denegat gratia.

Quo C. quare quod sit eam excludit a gratia efficiendi et
 uberioris auxilii in adultis baptizatis?
 R. Deus iustus baptizatis nunquam denegat uberiori
 auxilium gratia pro aliqua culpa precedente, sed pro
 operibus, negligentia vel resistit gratia resistit, cui
 P. g. machus non opposit, uberiori specialiter dubio
 a Deo impetrat. Et ratio est ex Gal. Tit. 2. 6.
 C. 11. quia semel iustificatus Deus non deserit, nisi
 ab eis prius deseratur. Deus enim addit C. 13.
 nisi ipsi illius gratia defuerint, sicut coepit opus
 bonum, ita proficit operans velle et perficere.

Quo 1. gratia efficacem nemini debet quod
 R. d. a. nemini debet titulo iustitiae ex
 parte creatae. C. a. titulo vel misericordiae divinae
 quae non deserit iustum nisi ab ipso deserente vel
 titulo fidelitatis Dei, qui promissit, nemine de-
 serere, nisi prius ab eo deseratur.

Quo 2. P. Aug. quare cur Deus potius hunc
 efficaciter adiuvet, non alium propter recurrit ad
 infinita iudicia Dei, ad nostra respicienda
 si peret, hoc opus non habuisset. quod
 R. N. m. nam in nos ad infirmitatem Dei iudi-
 ca hoc in eam recurrere necesse habemus, cur
 enim Deus hunc indignum pro alio indigno eligat
 ac specialiter adiuvet, alia ratio reddi non potest
 Dei voluntas, quod autem huius pro bono usu sufficiunt
 gratia, si non se ipsum facile divina exultantia specialiter

re se ipsum ut loquitur S. Thoas immediat
efficiat quod et bona misericordiae et fidelitatis
numus esse scitemur.

139.

Articulus III

De Effectibus reprobationis.

Notandum. duo requiruntur ut aliquid censetur re-
probatus effectus. 1° ut sit à Deo sicut à cau-
sa ad finem reprobationis nunc ad aeterna damnationem
conducatur.

Quaestio 1. an peccatum sit effectus reprobationis?

Respondetur. quia peccatum sit peccatum non est à Deo
sed à mala voluntate, Deus enim nemini manda-
vit impiè agere Ecli. 15.

Quaestio 2. an peccatum sit effectus reprobationis?

Respondetur. peccatum peccati actualis quod non remittitur
Deo sit effectus reprobationis. 1° quia ea
quae sunt à Deo. 2° quia ad reprobationis finem
peccatum ad aeterna damnationem, ut jobe quod non
remittatur.

Quaestio 3. an peccata in malo excusatio et
induratio sint effectus reprobationis?

Respondetur. peccata in malo excusatio, et duratio
quatenus meliorem gratiam uberiosius negantur
in peccata culpa peccantis, et effectus reprobationis.
ostendit ex Exod. 30. Sal. 90. Summi eos. Rom.
Peccata ebrietas eorum. ite Isaia 6. Excusa

140.

cor populi rugis. Inq; Deus que vult inuol
Tom. 9. n. qd impericento malitia p. p. p.
Rendo graa

Qua 4. an poena aeterna p. p. p. p. p.
R. La poena damni, qe in p. p. p. p. p.
sistit qua spūs. qe in crucealibz aeternis con-
sistit est effectus reprobatis. gra utraq; poena est
à Deo iusto peccati vindicē.

19. decembris 1750.

mult. rarus
ha. 8. 8. 8.

g. ruf. h. h.
r. h. h. h.
r. h. h. h.
r. h. h. h.

1750.

141

149

143

144

145

146

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Partial view of handwritten text on the adjacent page, including words like 'Theo', 'tace', and 'Deo'.]